

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Carter
Dickson

KANLI HİBİVEN

Çeviren :

GÜLTEN SUVER

Kanlı Eldiven

Yazan :
Carter Dickson

Çeviren :
Gülten Suveren

AKBABA MATBAASI
1965

SİS...

Londra'yı kesif bir sis kaplamıştı... Bir adım ilerisini bile görmeğe imkân yoktu. Kasım ayının serin günlerinden biriydi. Daha saat dört buçuk olmasına rağmen hava iyice kararmıştı. Bürosunda oturmuş bir taraftan da kendi kendine küfrediyordu. PRENTİCE, PRENTİCE ve VAUGHAN Hukuk Firmasının ortaklarından biriydi o. Arap saçına dönmüş işlerden çok sıkılırdı.

Üstelik yandaki odanın kapısı da açık kalmıştı. İçeriden sesler aksediyordu. Veya ortağı Hugh Prentice, kapıyı mahsus açık bırakmıştı.

Tatlı bir ses, «Daha çay ister misin Hugh?» diye sordu.

— «Hayır, teşekkür ederim.» Genç adam çok ciddi bir tavırla cevap vermişti.

— «Sevgilim, benimle bu kadar ciddi konuşmana lüzum yok!»

Hugh Prentice'in odasındaki şöminenin karşısında oturuyorlardı. Siyah deri divanın bir köşesine ilişmiş olan Helen Dean, mahcup bir tavır takınmıştı. Diğer uçta oturan nişanlısı da pek rahata benzemiyordu.

Hugh Prentice, otuz beş yaşında, siyah saçlı, uzun boylu genç bir adamdı. Fazla ciddi olmasaydı ona yakışıklı denilebilirdi.

Halbuki Helen, nişanlısının aksine çok canlı ve hareketli bir kızdı. Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen alnına dökülen kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri onu daha

genç gösteriyordu. Ama dolgun vücudünü görenler onun yirmisini çoktan geçtiğini anlardı.

Helen, dudağını bükerek, «Bu gidişle amcan Charles gibi kasvetli bir mahlûk olacaksın,» diye mırıldandı.

— «Ne münasebet!»

— «Avukat olman beni hiç alâkadar etmez. Bu büroya bir daha gelmiyeceğim. Çünkü bu kasvetli odada mesleğini hatırlayıp can sıkıcı bir hal alıyorsun!»

Hugh Prentice'in tahammülü kalmamıştı. Elindeki fincanı masaya bırakıp kalktı. Kızın yanına oturup beline sarıldı. Şöminedeki kütükler çitirdiyarak yanıyordu.

Biraz sonra, Helen, yumuşak bir sesle, «Sevgilim, artık çalışsan fena olmaz,» dedi.

Sanki iğne batırmışlar gibi genç adam yerinden fırladı. «Helen, hakkımda bir karar versen iyi olacak. Biraz evvel fazla çalıştığım için beni tenkid ediyordun. Halbuki şimdi işten bahsediyorsun.»

— «Sinirlenme, Hugh. Sadece beni sevip sevmediğini anlamaya çalışıyordum.»

Hugh Prentice, hâlâ bağıırıyordu. «İş ha!» Ayağa kalkarak kızın karşısına dikildi. «Büroda Jim Vaughan'la benden başka kimse kalmadı. Herkes grip. Bu yüzden ikimizin canı çıkıyor. Biz...»

Helen'in yüzündeki ifadeyi farkederek sustu. Genç kızın canı yanmıştı galiba. Helen dönerek arkasındaki yastığı çekti ve altından ciltli bir kitap çıkardı. «Deminden beri sırtıma bir şey batıyordu. Önce ses çıkarmadım. Meğer bu kitapmış.» Kaldırıp baktı. «Aman ne hoş. **Korudaki Ceset.**»

Hugh Prentice, «Onu bana ver!» diye haykırdı. Sonra kitabı kızın elinden kaparak iki pencere arasında duran madeni dosya dolabının alt çekmesine soktu. Zaten bu çekme ağzına kadar cinaî romanla doluydu. «Bunları ortaya bırakmam doğru değil, Helen. Müşteriler ciddi bir insan olmadığımı sanabilirler.»

Helen, dayanamıyarak gülmeğe başladı. «Hugh, senden böyle bir şey beklemezdim. Meğer bu ciddi görünüşünün.

altında neler gizliymiş. Herhalde şöyle esrarengiz bir mace-
raya karışmak için can atıyorsun.»

— «Ne münasebet!»

Helen, oralı bile olmadı. «Bu sisli havada biri binaya
girip dört kat merdiveni çıkıyor ve odaya dalıp, ‘Ben İsfah-
hanlı Ömer’im,’ diye fısıldıyor. ‘Size kilitli bir odada öldü-
rölmüş birinden bahsedeceğim.’ Sen hemen adamın peşin-
den koşuyorsun tabii.» Genç kızın gözlerinde acaip bir ifa-
de belirdi. «Doğrusunu istersen cesaretim olsa ben de böy-
le bir hâdiseye karışmak isterdim.»

Hugh’un kaşları çatılmıştı. «Beni dinle yavrum.»

— «Ne var?»

Genç adam ciddi bir tavırla, «On beş günden beri cinaî
roman okumadım,» diye söze başladı. Onu dinleyen uyuş-
turucu maddelerden veya içkiden bahsediyor sanırdı. «Buna
imkân olmadı. Çünkü odacımız bile hasta. Bütün işe Jim’le
ben bakıyoruz. Şu hale bak.» Genç kız onun masasını işaret
ettiğini sanarak döndü.

Eski masanın arkasında epey yıpranmış bir döner kol-
tuk vardı. Bunun üstünde de bir çanta duruyordu. Koltuğun
arkasına da Hugh, koyu renk paltosunu, melon şapkasını,
gri eldivenlerini koymuştu. Melon şapkadan nefret eden He-
len, bir an bunu alıp ateşe atmayı düşündü. Fakat cesaret
edemediği için vazgeçti. Nişanlısı, ciddi bir insan olduğu için
daima siyah ceket ve çizgili pantolon giyiyordu. Zaten bü-
tün ciddi avukatlar aynı kılığı seçerlerdi.

Hugh, bir hamlede, döner koltuğa gidip açık duran çan-
tadan bej renkli bir dosya çıkardı. «Bunu görüyor musun,
yavrum. Bu bir dâva dosyası!»

— «O kadarını biliyorum sevgilim. Ne olacak yani.»

— «Sadece bunu hazırlayana kadar akla kararı seçtiği-
mi söylemek istemiştin. Bugün saat tam beşte bu dosyayı
Patrick Butler’in yazıhanesine bırakacağıma dair söz ver-
dim.»

— «Patrick Butler mi?» Helen, yüzünü buruşturdu. «O
korkunç adam... »

Hugh, gülümsedi. Birdenbire değişmişti. O ciddi tavrından eser kalmamıştı. Zaten kendisi aslında son derece canlı ve hareketli bir insandı. «Yavrum, Patrick Butler, bugün İngiltere'nin en meşhur avukatı sayılıyor. Cinayet dâvalarında onun kadar muvaffak olan başka kimse yok. Bu yüzden de kendisine, 'Büyük Koruyucu' diye isim takmışlar.»

Genç kız dudak büktü. «Ona 'Belâlı İrlândalı' da diyorlar.

— «Evet, onu kıskananlar bu ismi takmışlar. Çünkü Patrick Butler, girdiği dâvaları muhakkak kazanıyor.» Hugh'un sesinden hayranlığı okunuyordu. «Biliyor musun, Helen, kendisi bugüne kadar teklif edilen resmî işlerin hiçbirini kabul etmedi. Daima, halkı korumayı tercih ediyor.»

Helen, «Tabii,» diye bağırdı. «Çünkü hakikatlerle yalanları karıştırıp, Jüriyi kandırıyor ve böylece kaatilleri idamdan kurtarıyor!» Nişanlısının yüzündeki ifadeyi görünce birdenbire sustu.

Genç adam kırılmıştı. «Yavrum, meslekdaşlarım hakkında böyle konuşmamalısın.»

Başlangıçta Helen, Patrick Butler'e sadece sinirlenirken bu sözleri duyunca adama gazez oldu. Nişanlısının bu tatlı sesli, küstah halli avukatı methetmesi kızı çileden çıkarmaya kâfi gelmişti.

— «Özür dilerim, Hugh. Fakat o adamın küstahlığına tahammülüm yok. Hele, kendinden emin bir tavırla, 'Ben asla hatâ yapmam,' demesi o kadar zıddıma gidiyor ki... Maamafih yakında başına bir belâ gelecektir. Böylece aklını başına toplar belki.»

— «Butler, senelerden beri avukat. Fakat başına böyle bir şey gelmedi. Gelemez de. Üstelik karıştığı hâdiselerden her biri romanlara mevzu olacak kadar enteresan. Bunları halledebilmek için insanın detektif olması icabederdi. Patrick Butler, her seferinde işi halledip hakikî kaatili yakalattı. İşte ben böyle esrarengiz hâdiselerden hoşlanıyorum. Halbuki senin İsfahanlı Ömer'in...»

Genç kız, «Ne demek istiyorsun?» diye atıldı. «Neden benim İsfahanlı Ömer'im oluyormuş?»

Hugh, yine durakladı. Nişanlısının bu acaip hallerine bir mâna veremiyordu. «Ne bileyim ben... Bu adamdan bahse-
den sensin... Adamın odama girip benimle konuşacağını
sen söyledin.»

Helen'in kaşları çatılmıştı. «Rica ederim, Hugh... Be-
nimle böyle konuşmaya hakkın yok. Ben İsfahanlı Ömer
adında birini tanımıyorum. Bunu lâf olsun diye söyledim.»

— «Seni üzecek bir şey mi yaptım, Helen?»

Genç kız, içini çekti. «Hayır, hayır, sen devam et.»

— «Pekâlâ. İsfahanlı Ömer adında birini misal alalım.
Böyle birine Londra'da rastlamak hemen hemen imkânsız.
Esrarengiz tiplere ancak âdi cinaî romanlarda rastlanır. İyi
detektif kitaplarında bu gibi şeyler yoktur. Ben her türlü
cinaî romanı severim ama bunlara inanmam. Şu masam-
daki Arap hançerini görüyor musun? Bunun odamla hiçbir
alâkası yok değil mi? İşte İsfahanlı Ömer'in de hakiki ha-
yatla ilgisi ancak bu kadardır. Yani günlük hayatımızda
böyle Doğudan gelmiş esrarengiz tiplerle karşılaşamayız.
Hattâ romanlarda bile İsfahanlı Ömer gibi bir adam bizi
rahatsız eder. Çünkü aslında bu ancak bir hayalden ibaret-
tir. Anlatabiliyor muyum, yavrum?»

O sırada kilisenin saati beşi çalmaya başladı. Aynı anda
da yarı aralık kapıya vuruldu. Helen'le Hugh, hayretle bir-
birlerine baktılar. Kapıyı çalan adam içeriye girince daha da
şaşırdılar. Çünkü şimdiye kadar bu kadar acaip bir mah-
lûka rastlamamışlardı.

Adam, cüce denilecek kadar kısa boyluydu. Üstelik bir
hayli sıskaydı. Ama sırtına giymiş olduğu asteregan yakalı,
uzun siyah palto yüzünden ilk bakışta şişman gibi gözükü-
yordu. Herhalde elli seneden beri Londra'da kimse bu tip
palto giymiyordu. Adam siyah gözlerini sola dikerek endi-
şeli endişeli baktı. Galiba bir şeyden korkmuştu. Çıkık gırtlak
kemiği bir aşağı bir yukarı oynayıp duruyordu. Gömleği

temiz ve kolalıydı. Ama kravatı hem eski, hem de pisti. Başına ise kırmızı bir fes geçirmişti.

Adam, bir müddet sesini çıkarmadan durdu. Hâlâ etrafını süzüyordu. Nihayet, «İyi günler!» dedi. Sesi bir hayli kalın ve tatlıydı. Hugh, adamın konuştuğunu duyunca gayri ihtiyarı irkildi. Bu korkuluğa benzeyen mahlûkun sesi onu hayrete düşürmüştü.

Nihayet kendisini topladı. «İyi günler.. Şey.. Hoş geliniz...»

Ufak tefek adam, önce soluna ve sonra da sağına baktı. Acele, acele birkaç adım atıp odanın ortasında durdu. «Mr. Pren.. tees... Mr. Pren..tees siz misiniz?» İngilizce konuşmakta zorluk çektiği belliydi.

Hugh, «Evet,» diye cevap verdi. «Prentice benim. Bir şey mi arzu ettiniz?»

Yabancı, parlak siyah gözlerini genç avukata dikti. «Sizinle hususî görüşmek istiyordum... Ben İsfahan'lı Abu'yum...»

* * *

2

Randevusunu düşünen Hugh, telâşla bileğindeki saate bir göz attı. Evet, beşi bir geçiyordu. Bir an evvel dosyayı Patrick Butler'e götürmesi lâzımdı. Nişanlısıyla gözgöze geldiler. Kız, masaya dayanmış duruyordu. Şaşırmış olduğu belliydi.

Helen'in İsfahanlı Ömer ismini uydurmasına imkân yoktu. Bu bir tesadüf değildi. Demek genç kız, yakında bu ismi bir yerde okumuş veya duymuştu.

Genç avukat, başını çevirince İsfahanlı Abu'nun daha da heyecanlanmış olduğunu farketti. Ufak tefek adam, önce İngilizce bir şeyler söylemeğe çalıştıysa da muvaffak olmadı ve «Monsieur!» diye bağırdı. «Unmoment! Vous parlez français peut-etre.»

Hugh, da Fransızca cevap verdi. «Pek az bilirim.»

Bunu duyan adam hemen Hugh'un yakasına yapıştı. «**Mon frere, qui est magicien, a ete escroque.**»

— «Sihirbaz olan ağabeyinizi kandırdılar mı?» Hugh, şaşırmişti. Fransızcası pek iyi olmadığı için 'escroque' un mânasını bilmiyordu. Herhalde bu kandırmaktan başka bir mânaya da geliyordu. Ama münakaşa edecek zaman yoktu. Çünkü fesli adam bir hayli sinirlenmişti.

— «Si! si.. si! Et si vous ne m'aidez pas, il arrivera un meurtre!»

— «Yani size yardım etmezsem cinayet mi işlenecek?»

— «Evet.»

Helen, hemen doğruldu. «Hugh, ben gitsem iyi olacak!»

— «Peki yavrum. Zaten ben de çıkacağım.»

İsfahanlı Abu, «Hayır!» diye bağırdı.

Helen, hemen iskemleden kürkünü aldı. Hugh da adamın elinden kurtulup kıza yardıma koştu. Kürkünü giyen kız, Hugh'la konuşmadı bile. Yalnız sinirli sinirli yabancıya baktı. Adam kendisine selâm verince istememesine rağmen hafifçe başını salladı ve kapıya koştu.

Kapıda bir an durup Hugh'a baktı. «Sevgilim bu gece beni yemeğe götürmekten vazgeçmedin ya?»

— «Ne münasebet. Neden vazgeçecek mişim?»

— «Şey.. Hiç.. Aklıma geldi de...»

— «Buraya bak Helen! Ben...»

— «Evet.»

Hugh, yutkunduktan sonra kendisini tutup kıza çatmaktan vazgeçti. «Bu akşam saat yedide seni evinden alırım. Olur mu?»

Helen, buz gibi bir sesle, «Nasıl istersen,» diye cevap verdi. Sonra kurumlu bir tavırla genç adamı süzüp oradan uzaklaştı.

Ciddi gözükmemesini seven Hugh, kızın bu halini görünce bir an bağırp çağırarak saçlarını yolmayı istedi. Ama yine kendisini tutarak geri döndü ve İsfahanlı Abu'nun yanına sokuldu. «Mr. Abu. Buraya gelin.»

— «Pardon?»

— «Lütfen paltonuzu ve fesinizi çıkartıp oturun... Hayır, hayır fesiniz kalsın. Herhalde onu çıkarmak istemezsiniz.»

— «Non! Jamais de la vie!»

— «Peki.. Peki... Telâşlanmayın. Fes başınızda kalsın.»

Hugh, adamın paltosunu çıkarıp iskemleye bıraktı. Sonra divanın önünde duran küçük çay masasını çekti. Telâşından dikkat etmediği için fincanlardan biri yere düşerek parçalandı. İsfahanlı Abu, sanki vurulmuş gibi yerinden zıpladı.

Hugh, Fransızca bir şeyler söylemeyi denediyse de beceremeyince, «Hay Allah,» diye söylendi. «Gelin şuraya oturun!»

İsfahanlı Abu, çaresiz divana ilişti.

— «Mr. Abu, başınıza gelenleri öğrenmek için hayatımın on senesini seve seve verirdim. Maalesef bir randevum var. Üstelik geç bile kaldım.»

Bu sözleri duyan Abu, divandan fırladı. Fakat Hugh, nezaketi filân unutarak adamı ittiği gibi tekrar oturttu.

— «Beni dinleyin. İşimi yarım saatte bitirip dönebilim. Bu arada ortağım,» Hugh, eliyle sağ taraftaki büroyu işaret etti. «Ortağım size yardım edecektir. Dönüşümde...»

İsfahanlı Abu, bu sefer İngilizce, «Olmaz!» diye haykırdı. «Sizden başkasıyla konuşmam, Meester, Pren-tees.»

— «O halde beni bekleyin. Yarım saat sonra döneceğim.»

— «İyi, beklerim.»

Hugh, birdenbire mesleğini hatırladı. «Vaktiniz var mı? Yani işinize mâni olmak istemem.»

— «Vakit mi?» İlk defa adam hafifçe gülümsedi. Ellerini kavuşturarak arkasına yaslandı. «Memleketimde vaktin kıymeti yok... Biz vakti uykuyla geçiririz.»

Hugh, hemen adamın eline gazeteleri tutuşturdu. «O halde şu gazetelerle oyalanın. Şöminenin üstündeki rafta Türk ve Amerikan sigaraları var. Başka bir şey isterseniz söyleyin.»

Adam sadece teşekkür etti.

Hugh, paltosunu, gri süet eldivenlerini ve melon şapkasını giydi. Tam çantasını kaparken İsfahanlı Abu'nun buz gibi terlemekte olduğunu farkına vardı. Dayanamıyarak, bozuk bir Fransızcayla adama sordu. «Cinayet işleneceğini söylemişsiniz galiba?»

Abu, avukata bakmak için telâşla döndü. Gözleri yuvalarından uğramıştı. 'Evet' der gibi başını salayınca fesin püskülü havalandı.

Hugh, devam etti. «Öldürülecek olan kim?»

— «Be.. benim ağabeyim...»

— «Neden?»

İsfahanlı Abu, acı acı içini çekti. «Para! Para! Para! Para!»

Bu ufak tefek adam pantomimciydi galiba. Elleriyle işaret edince Hugh, deste deste banknotları götür gibi oldu.

— «İyi ama ağabeyinizi kim öldürecek?»

Abu, bu sualden hiç hoşlanmamıştı. Gözlerini odanın bir köşesine dikip, yumruklarını sıktı. Ama sonunda dayanamıyarak Hugh Prentice'in ellerine baktı. Fransızca, «Eldivenleriniz,» dedi.

— «Nelerim... Nelerim...»

İsfahanlı Abu da hiddetlenmişti galiba. Olanca sesiyle Fransızca bağırmağa başladı. «Bu derdi başıma eldivenleriniz açtı!»

Hugh, önce yanlış duyduğunu sandı. Sonra da adamın deli olduğuna kanaat getirdi. Fakat, Abu'nun siyah gözlerine bakınca yanıldığını anladı. Bu adam bir hayli zekiydi.

Abu, divandan gazeteyi aldı. «Haydi gidin... Boşuna vakit kaybetmeyin.» Hugh, dalgın dalgın masasına göz attı. Bir şey dikkatini çekmişti ama bunun ne olduğunu anıyamamıştı. İçini çekerek kapıya doğru yürüdü.

On, on beş dakika evvelki ciddî avukat gitmiş yerine macera düşkünü bir genç adam gelmişti. İsfahanlı Abu'nun kaçabileceğini düşünen Hugh, kapıyı aralık bırakıp ayaklarının ucuna basarak arkadaşı Jim'in odasına gitti.

Hugh, ortanın kapısına usulca vurarak bekledi. Ama

ses seda çıkmadı. Bu sefer kapıya daha şiddetle vuran genç adam cevap alamayınca tokmağı çevirip, «Jim,» diye fısıldadı. «Jim.» Sonra içeriye girdi.

Büro boştu. Jim'le Hugh Prentice'in odaları birbirine benliyordu. Yalnız Hugh'un odası ne kadar derli topluysa Jim Vaughan'ınki o kadar karışıktı. Üstelik Jim'in divanı da yoktu.

Hugh, içeriye girip bir iki adım atarak etrafına bakındı. «Jim!»

— «Ne var oğlum?»

Kulağının dibinden gelen sesi duyunca Hugh, şaşırıldı. Heyecanla dönünce karşısında duran kızıl saçlı, iri yarı genç adamı gördü.

Hugh, «Hişşt.» dedi. Sonra ortağının yanından geçip, kendi odasının kapısından baktı. Neyse İsfahanlı Abu, bir yere gitmemişti. Hâlâ gazete okuyordu. Bir taraftan da kendi kendine mırıldanmaktaydı. Hugh, adamın Arapça veya farsça konuştuğuna kanaat getirdi.

Hugh, başını geri çekip, ortağına işaret etti. «Hişt.»

— «Kuzum Hugh, bugün nen var senin?»

— «Hişt. Sen biraz evvel neredeydin?»

— «Ben mi? Tualete gittim? Yani koridorun nihayetine kadar gidip geldim. Nereye gittiğimi sanıyorsun yani? Hem sen...»

— «Lütfen hafif sesle konuş.»

Jim, geri çekilip ellerini beline dayayarak arkadaşını süzdü. Mavi gözlerinde düşünceli bir ifade belirmişti. İkisi beraber büyümüşler ve harpte de aynı Commando Birliğinde savaşmışlardı. Üstelik Jim, Hugh'un kız kardeşi Monica ile nişanlanmıştı. İyi arkadaş olmalarına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Hugh, mevzun vücutluydu. Jim ise iyice şişmanlamıştı. Jim, tembел ve pratikti. Hugh, çok çalışkan olmasına rağmen müthiş hayalperestti. İş saatlerinde çaresiz siyah ceket ve çizgili pantolon giyen Jim, fırsat bulur bulmaz ceketini

çıkartıp kollarını sıvardı. İşte yine soyunup kravatını da gevşetmişti.

Jim, arkadaşının telâşını görünce sesini alçalttı. «Peki.. Peki.. Sinirlenme. Ne oluyor kuzum? Helen, nerede?»

— «Helen, çoktan gitti. Galiba yine alındı. Ama bunun sebebini anlıyamadım.»

— «Hişşt!»

— «Nedense bu kız senin fevkalâde bir erkek olduğunu sanıyor. Yoksa onu çoktan elinden kaçırırdın. Helen'e iltifat etmek aklına bile gelmiyor. Ona çiçek yolladın mı? Kızcağızı şımartmak aklına geldi mi hiç?»

Hugh, «Tabii,» diye cevap verdi. «Ama her şeyin bir had-di var. Her gün ona çiçek yollarsam çıldırdığıma hükmeder. Hem Helen, bu tip bir mahlûk değil...»

— «Bütün kadınlar böyle şeylerden hoşlanırlar. Neyse, şimdi bunu bırakalım. Sen Patrick Butler'i görmeğe gitmiyecek miydin?»

— «Evet, doğru. İşte onun için yardımına ihtiyacım var.»

— «Ya, öyle mi? Ne yapmamı istiyorsun?»

— «Odamda bir müşteri var. Onu oyalamanı, eğlendirmeni istiyorum. Yani sıkılıp gitmesi işime gelmiyor. Senin Fransızcan iyidir.»

— «Eh, fena sayılmaz. Neden sordun? Müşterin Fransız mı?»

— «Hayır, İsfahanlı Abu adında biri. Galiba kendisi İranlı. Yardım etmezsem adamın ağabeyisini öldürecekler. Hem bütün bu işlere de benim eldivenlerim sebep olmuş. O...»

Derin bir sessizlik oldu.

Hugh, birdenbire arkadaşının yüzündeki ifadeyi fark ederek ne söylediğini anladı.

Nihayet Jim, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Adam, peçeli cariyelerden kupa dokuzlusundan ve gece yarısı kulede buluşmanız lâzım geldiğinden de bahsetti mi bari? Bana kalırsa bu Abu denilen adam delinin biri.»

— «Allah kahretsn, Jim! Ciddi konuşuyorum. Şakanın sırası değil.»

— «Anlıyorum oğlum. Ama bana kalırsa o içerideki adam seninle alay etmiş. Zaten senin cinaî romanlara düşkünlüğün malûm. İşte bunu fırsat bilen biri sana bu oyunu oynamış.»

Vakit geçiyordu. Fena halde sabırsızlanmaya başlayan Hugh, neredeyse tepinecekti. «Bu işin ciddi olduğuna inanmalısın, Jim. Şu adama bir bak. Başını uzat odama bir göz at bakalım.»

— «Bu bir şey ifade etmez. Hugh, neden hâlâ çocukluk ediyorsun?»

İşte o sırada Hugh'un odasında biri haykırdı.

Jim Vaughan, yine alaylı bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama biri hâlâ çılgık atıyordu. Bu canhıraş ses, boş odalarda derin akisler yaptı. İki ortak birbirlerine bakmadılar bile. Hugh, koşarak kendi odasına daldı. Neredeyse yere düşecekti. İsfahanlı Abu, ayağa kalkmış şöminenin önünde duruyordu. Şöminenin üstündeki aynada adamın aksini gören Hugh, yutkundu. Abu, iki eliyle sıkı sıkı gazeteye yapışmıştı.

Sonra buruşmuş olan gazeteyi bıraktı. Derin bir nefes almaya çalıştı. Ayağı şöminenin kenarına çarptı. Neredeyse, ateşlerin üstüne düşecekti. Fakat sallanınca yana eğildi ve boylu boyunca yere serilip kaldı.

Jim, «Dikkatli ol, Hugh!» diye atıldı.

İsfahanlı Abu, sırtüstü düşmüştü. Fesi başından çıktığı için kabak kafası da gözüküüyordu. Acıdan dudakları gerilmiş, yüzü tekallüs etmişti. Zavallıyı bıçaklamışlardı. Uzun bıçağın fildişi sapı adamın sıksa göğsüne takılmış kalmıştı.

Ufak tefek adam bıçağı çıkarmak için ellerini uzattı. Fildişi kabzayı tuttu. Yara bir hayli derindi galiba. Abu'nun beyaz gömleği kan içinde kalmıştı. Bıçağı çıkarmaya uğraşırken gözleri ıstıraptan büyüdü.

Hugh Prentice, elindeki çantayı divana bırakıp eldivenlerini çıkardı. Bunları paltosunun cebine sokarak telefona uzandı. «Jim, belki bir doktor çağırırsak...»

— «Bunun faydası olmayacağını sen de biliyorsun, Hugh.»

Hugh, bu sefer adamın yanında diz çöküp onu kaldırmağa çalıştı. Ama Abu, çığlık atarak onunla mücadeleyle kalkanca vazgeçti. Gazeteler yere düşmüştü. Bir tanesi de ateşin yanında duruyordu. Birdenbire alev aldı o. Sarı alevler bir an Hugh'un yüzünü aydınlattı. İşte o zaman İsfahanlı Abu, yanında çömelmiş duran adamı tanıdı. Kanlanmış sol elini uzatıp, Hugh'un bileğini yakaladı. Sarıh bir Fransızcayla, «Eldivenleriniz,» dedi ve öldü.

* * *

3

Hugh, ağır ağır, doğrulup kalktı. «Zavallı adam.»

— «Haklısın.»

— «Çok acıip bir iş.»

— «Bunun neresi acıip oğlum.»

Hugh, dalgın dalgın, gözlerini uğuşturdu. «Harpteyken bize sessiz sedasız ve çabucak adam öldürmesini öğretmişlerdi. Evet, evet, biliyorum. Bunun normal hayatla ilgisi yok. O günler geçti. Hepimiz olanları unuttuk. Ama bu zavallıyı görünce o günleri hatırladım. Biri Abu'yu öldürdü. Fakat işi çabucak bitiremediği için zavallının bir hayli azap çekmesine sebep oldu... Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

— «Evet, oğlum.» Jim, başını kaldırarak arkadaşını süzdü. «İyi ama Abu, kendisini öldürmedi mi?»

— «Hayır.»

— «Nee?»

— «Hayır dedim, Jim. Buna imkân yok.»

Jim, kendisini bir koltuğa atıp, eliyle midelerini uğuşturmağa başladı. Rengi solduğu için yüzündeki hafif çiller iyice ortaya çıkmıştı. Hayretle, «İyi ama o bıçak!» diye bağırdı. Birdenbire durakladı. «Fakat o.. O sana ait. Hani sa-

na, ihtiyar müşterinin Fas'tan yolladığı hançer. Bunu nerede görsem tanırdım. İşte kını da masanda duruyor.»

Hançerin kını koyu mavi bir kumaştan yapılmıştı. İçine karton geçirilmiş olduğu için kın bir hayli sertti.

— «Biliyorum, Jim. Hem ben bu hançeri hiçbir zaman kınından çıkarmam. Kazara biri elini kesebilir diye daima hançeri kınında muhafaza ederim.»

— «İyi ama...»

Hugh, «Beni dinle,» diye arkadaşının sözünü kesti. «Ben odadayken Abu, hançerin yanına bile gitmedi. Daha sonra hançeri almasına da imkân yok. Çünkü çantamı alırken masaya da bir göz attım. O zaman bana bir şey eksikmiş gibi geldi. Ama o ara ne olduğunu hatırlıyamadım. Ancak kapıdan çıktıktan sonra aklıma geldi. Hançer masada yoktu. Sadece kını kalmıştı.»

— «Emin misin, Hugh?»

— «Tabii. Masa lâmbası yandığı zaman hançerin fildişi kabzası ışıktaki parlıyor. Yani kim olsa bunu farkedebilir. Bu hususta yemin bile edebilirim, Jim. Abu, hançeri almadı. Çünkü o sırada hançer ortada yoktu. Bu hesaba göre biri Abu'yu öldürmek için hançeri önceden çaldı.»

Jim ayağa fırladı. «Dur! Dur! Hançeri son defa ne zaman gördün?»

— «İki saat evvel.»

— «Bugün Helen'le Abu'dan başka ziyaretçi geldi mi sana?»

— «Hayır.»

— «Pekâlâ, biri usulca odana girip hançeri çalmış olabilir mi?»

— «Buna da imkân yok.»

— «O halde neden münakaşa ediyoruz.» Jim, hemen durumun tehlikeli olduğunu sezmişti. Onun için arkadaşını ikna etmeğe çalıştı. «Sakin ol Hugh. Ben sana vaziyeti hemen izah edeceğim. Sen Abu'nun yanından ayrıldıktan sonra kapıda bekledin sanırım. Bu arada onu gözetliyordun değil mi?»

— «Evet, doğru. Yalnız sen benimle alay etmeğe başlarken Abu'ya bakmaktan vazgeçip sana döndüm.»

— «Ben de senin yanında, yani kendi kapımın ağzında duruyordum. Şimdi düşünmeye çalış. Kaatilin ikimize de görünmeden senin odana girmesine imkân var mı?»

— «Hayır, böyle bir şey olamaz!»

— «Biz içeriye daldığımız zaman odada Abu'dan başka kimse var mıydı? Veya odanda gizlenmiş biri olabilir mi?»

— «İmkânsız. Burada saklanılacak yer yok ki!»

Münakaşayı kazandığını sanan Jim, derin bir nefes aldı. «İşte gördün ya! Kimsenin bu zavallıyı öldürmesine imkân yok. Bir sebepten dolayı o kendi kendisini bıçakladı. Bu tıpkı...» Jim Vaughan susup hayretle arkadaşına baktı. Hugh'un o ciddi halinden eser kalmamıştı. Gri gözleri heycanla pırıl pırıl parlıyordu.

Hemen gidip pencereleri muayene etti. Sonra, tekrar dönüp odaya baktı. «Haklısın, Jim. Ama ben anlattıklarına inanmıyorum. Bana bir şey anlatmak için çırpınan İsfahanlı Abu, neden birdenbire intihar etsin? Hem adamcağız dehşet içindeydi. Sonra ağabeysinin öldürüleceğinden korktuğunu söyledi. Ama 'Ağabeyim' derken biraz tereddüt etti. Bana kalırsa o kendisini öldüreceklerini biliyordu. Bu hususta seninle iddiaya bile girebilirim.» Dönüp şömineye giderek, yerdeki gazetelere baktı. Biri yanıp kül olmuştu. Diğerleri ise ateşten sararmışlardı.

Ölen adam sağ bileğini yakaladığı için Hugh'un ceketi ve eli kan içinde kalmıştı. Genç adam sol eliyle gazeteyi alıp sofaya koydu ve sayfeleri çevirmeğe başladı.

Jim, ortağının bu haline bir mâna verememişti. Hayretle, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

— «İnşallah, aradığım sahife yanmamıştır. Sinema, tiyatro ve eğlence yerlerinin ilânları olan sayfeyi arıyorum.»

— «Aman ne iyi! Çok memnun oldum. Bir bu eksikti. Şimdi gidip şöyle kanlı bir film seyredelim.»

Fakat Hugh, onu sözlerini duymadı bile. «İşte. Ta kendisi! Zaten başka türlü olmasına imkân yoktu.»

Hugh, doğrulup, çantasını aldı. Arkadaşına bakarak, «Jim, anlattıkların doğru,» diye mırıldandı.

— «Tamam. Bana hak vereceğini biliyordum. Hiç olmazsa bunun bir intihar olduğunu anlayacak kadar kafan işliyor...»

Hugh, «Bir kapıda dururken kimsenin yanımızdan geçmesine imkân yoktu,» diye onun sözünü kesti. «Odada da Abu'dan başkasını bulamadık. Pencereleer sıkı sıkı kapalı. Zaten dördüncü kattayız. Şöminenin bacası çok dar olduğu için kimse oraya saklanamaz. Ama bütün bunlara rağmen biri bu odaya girip Abu'yu öldürdü dostum.» Sesi gittikçe yükseliyordu. «İşte detektif romanlarında okuduğumuz gibi bu da kapalı odada cinayet...»

Tatsız bir sessizlik oldu.

Jim, üzgün bir tavırla arkadaşını süzdü. «Senin kusun nedir biliyor musun, Hugh?»

Genç adam, hayretle başını kaldırdı. «Ne var?»

Bir hayli iri yarı olmasına rağmen Jim, bir hamlede madeni dolaba gidip alt çekmeyi açtı. Bir cinaî roman çıkardı. «İşte bu! Bu!.. Bu!..» Her seferinde eğilip bir kitap alıyor ve hırsıyla bunu odanın bir köşesine fırlatıyordu. On onbeş kitabı yere atan Jim, nihayet Hugh'un yanına yaklaşıp kolunu tuttu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. «Haydi yürü. Benim odama gidelim. Sana biraz nasihat etmem lâzım.»

Hugh, direnmeye kalktıysa da ortağı zorla onu kendi odasına götürdü. İki de küçük çocuklar gibi bağrışıp duruyorlardı. Hugh, çaresiz çantasını masaya bıraktı. Zaten Jim'in eski çantası da hemen oracıkta duruyordu.

Bu hâdise Jim'in de sinirlerini bozmuştu. Fakat o bunu göstermemeye çalışıyordu. «Beni dinle Hugh. Nedense bu acaip mahlûk senin odanda intihar etti. Bunun çok kötü bir şey olduğunu henüz anlayamadın galiba. Bir kere bu bizim işimize tesir edecek... Biliyorsun biz hiçbir zaman cinayet ve boşanma dâvalarına bakmayız. Piyasada ciddi bir firma olarak tanınıyoruz. Amcanın bu işe ne diyeceğini düşünün mü?»

Hugh, içini çekti. Bu husus aklına gelmemiştir.

Jim, «Hemen 999 numaraya telefon edip polis çağırmanız lâzım,» diye haykırdı. «Üstelik polisler buraya gelince neden daha evvel haber vermediğimizi soracaklar. O vakit bu imkânsız cinayet masalını anlatırsak iş daha da karışacak. Zira bize inanmıyacaktılar.»

Hugh, başını salladı. «Biliyorum. Onun için bir an evvel buradan ayrılmam lâzım.»

Jim, masaya bir yumruk attı. «Nee! Buradan gidecek misin?»

— «Evet.»

— «Demek beni bırakıp kaçacaksın. Ben de burada kalıp polislere dert anlatmağa çalışacağım. Öyle mi?»

Hugh, da masayı yumruklamaya başladı. «Hayır! Hayır! Kaçmaktan bahseden kim? Sadece bana beş dakika müsaade et. Sonra polis çağırırsın. Hem polisler gelene kadar ben dönerim.»

— «İyi ama...»

— «Dediğim gibi Patrick Butler'i görmeğe gideceğim. Bize bu vaziyette yardım edebilecek tek şahıs o.

Jim, hayretle arkadaşına bakakaldı. «İyi ama Hugh, bu durumda Patrick Butler ne yapabilir ki? Adam bizi neyle müdafaa etsin?»

— «Bizi müdafaa etmesine lüzum yok. Ben ona olanları anlatacağım. Kendisi bize yardım edecektir. Zaten Patrick Butler, böyle esrarengiz işlere bayılır.»

Ama Jim, hâlâ tereddüt etmekteydi. «Gideon Fell, kendisine akıl öğretecek olursa bu iş halledilebilir. Mr. Butler, tek başına bir şey yapamaz.»

— «Maalesef Doktor Fell, Majorca'ya gitmiş. Ama bunun ne ziyanı var. Butler, bizi kurtarır.»

— «Çıldırдың mı sen!» Bağırarak sırası Jim'e gelmişti. «Gideon Fell meşhur bir hafiye, O olmazsa Butler ne işe yarar? Hem aslında o İrlandalı, çılgının biri. Üstelik, son derece küstah! Hugh, delilik etme!» Ama çok geç kalmıştı.

Çantasını kapam Hugh, kapıdan fırlamıştı bile. Asansör

üç aydır çalışmadığı için Hugh, koşarak merdivenlerden indi. Tam sahanlığa geldiği sırada çantası açıldı. Genç adam çantasını kapatıp, hızla sokak kapısından dışarıya çıktı ve bir polisle burun buruna geldi. Daha doğrusu merdivenlerden birinin telâşla indiğini duyan polis kapıya bakıyordu. Hugh Prentice dışarıya çıkar çıkmaz adama çarpıverdi. Siyah muşamba giymiş olan polis muvazenesini kaybederek tutunacak bir yer aradı ve can havliyle genç adamın sol bileğini yakaladı.

Bir müddet sendeleyip sallandıktan sonra ikisi de doğruldular. Hugh, «Affedersiniz, memur bey,» diye mırıldandı.

Fakat o sırada Polis Hugh'un sağ elini farketmişti. Kan lekelerini görünce gözlerini kıstı. Hele Hugh'un yüzündeki suçlu ifadeyi farkedince büsbütün şüphelendi.

Polis, tam ağzını açıp konuşacağı sırada, Hugh, elini çekip, geriledi. «Özür dilerim.» Sonra hızla koşmağa başladı. Az kalsın yaklaşan bir arabanın altında kalacaktı. Neyse otomobil fren yapıp sağa kaydı. Güç belâ canını kurtaran Hugh, karşıya geçti. Bu arada araba polisin tam önünde durmuştu. Böylece Hugh, polisin takibinden de kurtuldu. Zira adam onun nereye gittiğini görememişti. Sis de epey kesifti.

Karşıya geçtikten sonra ağır ağır yürümeğe başlayan Hugh, bir an Hempstead'deki fazla süslü konağında hasta yatan amcası Charles'i düşündü. Kimbilir, bu sinirli ve aksi ihtiyar vaziyeti öğrenince ne diyecekti. Hele kendi kız kardeşi Monica ne yapacaktı? Jim Vaughan'la nişanlı olan kız ikidir düğünü tehir ediyordu. Zira at yarışına düşkün olan Jim, her seferinde para kaybedip, bir türlü iki yakasını bir araya getiremiyordu. Evet, cemiyet kaidelerine son derece bağlı olan Monica da bu işe çok kızacaktı. Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Biraz sonra polisler kendisini takibe başlayacaklardı. 999 Scotland Yard'ın numarasıydı. Bir cinayet ihbarı olur olmaz Scotland Yard harekete geçer ve hemen şüphelileri yakalardı.

Hugh, kendi kendine, «Sakin ol,» dedi. «Paniğe kapıl-

maya lüzum yok.» Genç adam soldaki sokaklardan birine saparak Gray'in barına kadar yürüdü. Bu bar epey karanlık olduğu için kimseye gözükmeden tuvalete gidip kanlı elini yıkayabilirdi. Fakat barın önüne gelince durakladı. Zira burası daha açılmamıştı. Hugh, saatine bir baktı. Daha beş buçuktu. Bar herhalde altıda açılacaktı. Genç adam biraz daha yürüyünce bir telefon kulübesi görerek ümitlendi. Hemen, makineye para atıp Helen'in numarasını çevirdi.

Telefon çalarken de sağ eline baktı. Nihayet, telefonu kutusunun üstüne bırakıp cebinden eldivenlerini çıkararak giydi. Böylece kan lekeleri de gizlenmişti.

— «Başıma gelenlere sizin eldivenleriniz sebep oldu.»

Bu ne kadar saçma sapan bir sözdü. Abu, «Sihirbaz olan ağabeyimi kandırdılar,» demişti. İyi ama acaba *escroque*'nin asıl mânası neydi?

Genç adam ahizeyi alıp tekrar dinlemeye başladı. Nihayet karşıdan bir ses, «Alo,» dedi.

Hugh, rahat bir nefes aldı. «Helen!»

Kısa bir sessizlik oldu. Nihayet Helen, «Sen misin?» diye sordu. Sesi buz gibiydi. «Biliyor musun senin yüzünden banyodan çıktım. Sırsıklamım. Rica ederim Hugh, belki beni çocuk sanıyorsun ama...»

Demek, genç kız çocuk yerine konulmasına kızmıştı. Fakat Hugh, ona böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Helen de çok alıngandı doğrusu.

— «Helen, şimdi bunun sırası değil. Ben Carey sokağındaki telefon kulübesindeyim. Hemen Mr. Butler'e gideceğim. Polisler peşimde... Yardıma ihtiyacım var.»

Yine bir sessizlik oldu. Hugh, genç kızın huyunu iyi biliyordu. Herhalde hiddeti hemen geçecekti. Helen, nişanlısına yardım için elinden geleni yapacaktı.

— «Ah, sevgilim, neden bana söylemdin? Yine saçma sapan bir işe karıştığını sanmıştım. Ne oldu? Çabuk anlat.»

— «Vakit yok, Helen... Yalnız şu kadarını söyleyeyim. İsfahanlı Abu odamda öldü.»

— «Peki ne yapmamı istiyorsun sevgilim?»

— «Her şeyden evvel eşyalarımı toplayıp bir bavula koyuver.» Birdenbire sustu. Çünkü Jim, Scotland Yard'a telefon etmişti. Polislerin ilk gidecekleri yer kendi dairesiydi. Hemen kararını verdi. «Affedersin, Helen. Seni bu işe karıştırmam doğru değil. Aptallık ettim.»

— «Hugh!»

— «Sana sonra telefon ederim yavrum. Allahaismarladık.»

— «Dur Hugh! Telefonu kapatma kuzum!»

Hugh, bir an teredüt etti. Sanki Helen, kollarını açmış kendisini çağırıyordu.

Genç kızın tatlı sesi dayanılacak gibi değildi. «Ne olduğunu bilmiyorum, Hugh. Fakat sana yardım etmem şart. Eğer beni seviyorsan...»

— «Seni sevdiğimi biliyorsun. Onun için seni bu işe karıştıramam.» Hugh, telefonu kapatıp kulübeden çıktı. Hızlı hızlı yürümeğe başladı. Bu arada Helen'i düşünmemesi lâzımdı. Fakat genç adam bir türlü onu kafasından çıkaramıyordu. Jim'de, Helen'i ihmal ettiğini söylemişti. Bu belâdan kurtulduğu takdirde genç kızla daha çok meşgul olacaktı.

Nihayet, Brick Court'daki eski binaya gelebildi. Merdivenleri üçer beşe çıkıp Patrick Butler'in yazıhanesine daldı. Onu gören yaşlı kâtip, başını iki tarafa sallamaya başladı. «Mr. Prentice... Ah, Mr. Prentice.»

Genç adam, «Mr. Butler gitti mi?» diye sordu.

— «Evet, efendim.» Kâtip Pilkey, çok terbiyeli olduğu için Hugh'un kırk beş dakika geç kaldığından bahsetmedi bile. «Mr. Butler, saat dörtte çıktı efendim.»

— «Dörtte mi?.. Buradan dörtte mi ayrıldı?»

— «Evet, Mr. Prentice. Sizden özür diledi. Çünkü genç bir hanım...»

— «Demek müvekkilesi geldi.»

— «Hayır efendim.» Pilkey, dudaklarını büzdü. «Bu müşteri filân değil. Mr. Butler'in fazlasıyla ilgilendiği genç ve güzel bir kız.»

Hugh, fena halde şaşırdığı için söyleyecek bir şey bula-

madı. Nihayet, «İyi ama,» diye mırıldandı. «Mr. Butler evli değil mi? O yedi sene evvel Mrs. Lucia Renshaw'la evlenmedi mi?»

— «Mr. Butler, eşiyile gitmedi efendim. Dediğim gibi çok genç ve güzel bir kızla çıktı.» Pilkey'in halinden kızı bir hayli beğendiği anlaşılıyordu.

Hugh, ümitsiz bir tavırla, «Pilkey,» dedi. «Onu bir an evvel bulmam lâzım. Bu çok mühim. Kendisinin nereye gittiğini biliyor musun?»

— «Evet efendim.»

— «Acaba kendisine telefon edebilir miyim?»

İhtiyar Pilkey, en sonunda Hugh'a acıdı. Zaten, çok dü-rüst bir insan olarak tanıdığı Hugh Prentice'i severdi. Yalnız, Hugh'un şişko amcasına tahammülü yoktu. Pilkey, şiş-man ihtiyarın son derece namussuz olduğuna kaniydi.

Hafifçe gülümsiyerek, «Mr. Butler'a telefon etmenize imkân yok efendim,» diye cevap verdi. «Ama isterseniz gidip kendisini görebilirsiniz. Zira bu civarda bir yerde. İster-seniz size adresi vereyim.»

Hugh, derin bir nefes aldı. Neyse gidip meşhur avukatı görebilecekti. «Aman, ne iyi. Buna çok memnun oldum. Mr. Butler nerede, Pilkey?»

İhtiyar kâtip, yine tebessüm etti. «Mr. Butler, Scotland Yard'a gitti efendim.

Hugh, hayretle ihtiyarı süzdü. «Ne... Ne dedin?»

— «Mr. Butler, Scotland Yard'a gitti efendim.»

• • •

4

Scotland Yard'ın merdivenlerini çıkan Hugh Prentice, yaptığı şeyin sandığı kadar tehlikeli olmadığını düşünüyordu. Zira ihtiyar Pilkey'le konuşurken aklına fevkalâde bir fikir gelmişti.

Pilkey, ««Scotland Yard'dakiler Mr. Butler'den pek hoş-

lanmıyorlar,» demişti. «Ama Mr. Butler hanımın Polis Müzesini görmesini istedi. Zira Lady Pamela, son derece asil bir insan. Her şeyden sıkılıp bıkmıyor. Mr. Butler, onu böylece biraz eğlendireceğini ümid ediyordu.»

İşte bu sözleri duyan Hugh, hemen kararını vermişti. Zira, biraz evvel kapıda çarptığı polis kendisini merkeze haber verse bile kimse çıkıp Hugh Prentice'i Scotland Yard'da aramayı akıl edemezdi. Zira şüpheli bir şahıs aslan inine girmeye cesaret edemezdi.

Hugh, camlı kapının yanındaki tabelâya bir göz attı: 'Polis Müdürü' Herhalde, Polis Müdürünün odası sağ taraftaydı. Genç adam camlı kapıyı itip içeriye girdi. Krem rengi geniş holde sadece bir polis memuru vardı. Adam hareket-siz duruyordu. Hugh'u görünce lâkayit bir tavırla süzdü.

Hugh, adama yaklaşarak, yalandan gülümsedi. «Merhaba!»

Üniformalı polis başını salladıysa da ses çıkarmadı.

— «Ben avukatım... Buraya Butler adlı bir meslekdaşımı görmek için geldim.» Heyecanlandığını belli etmemek için müthiş gayret sarfediyordu. «Kendisi galiba Müzeyi geziyormuş. Acaba kendisini orada görebilir miyim?»

Nihayet, iri yarı memur, canlandı. Hattâ tebessüm bile etti. «Tabii efendim. Kendisini müzede görebilirsiniz. Yalnız önce müsaade almanız lâzım.»

Eldiveninin gizlediği kan lekelerini düşünen Hugh, tatlı tatlı güldü. «Müsaadeyi kimden alacağım?»

— «Mr. Lee, Mr. Hatherton veya Mr. Wirt'i görmeniz gerekiyor.»

— «Onlar da kim?»

— «Mr. Lee, Polis Müdür Muavinidir. Mr. Hatherton, Cinayet Şubesi şefi... Mr. Wirt ise İstihbarat Şubesi Şefidir. İşte Mr. Wirt de geliyor.»

Sağdaki kapılardan biri açılarak uzun boylu, zayıf bir adam çıkmıştı. Bağa çerçeveli gözlük takmış olan adam tvid ceketinin düğmesiyle oynayıp duruyordu.

Bu belâlı yer Hugh'un asabını bozmağa başlamıştı. Ama

hiç olmazsa Mr. Wirt, İstihbarat Şubesi Şefiydi. Cinayetle ilgisi yoktu. Onun için kır saçlı adam gülümsiyerek yaklaşıncı Hugh, cesaretini topladı.

— «Mr. Prentice, müzemizi mi görmek istiyorsunuz? Evet.. Evet.. Çok memnun oluruz. Müfettiş Basilisk, biraz evvel diğer ziyaretçileri alıp müzeye götürdü.»

— «Teşekkür ederim. Yazılı bir müsaade lâzım mı?»

— «Hayır, hayır, buna lüzum yok. Sizi ben götüreceğim.» Mr. Wirt, eliyle odasını işaret etti. «İsterseniz şapka, palto ve eldivenlerinizi bırakın.»

— «Hayır, lüzum yok.»

— «Nasıl isterseniz. Zaten fazla vakit de yok. Bu taraf-tan gideceğiz. Lütfen benimle gelin.»

Hugh, çaresiz adamı takip etti. Koridordan geçip camlı bir bölmeye geldiler. Nihayet 31 numaralı kapının önünde duran Mr. Wirt, tokmağı yokladı. «İyi, kapı açılmış. Yoksa geri dönecektik. Bende anahtar bulunmaz. Aşağıya ineceğiz.»

Tahta merdivenlerden inerlerden Hugh'un korkusu biraz geçer gibi oldu. Aşağısı son derece sessizdi. Salonda heykele benzer bir sürü şey vardı. Ama Hugh, bunların ne olduğunu görececek halde değildi. Uzaktan akseden ayak seslerinden Müfettiş Basilisk'in ziyaretçileri gezdirdiğini anladı.

Ama bu sırada acaip bir ses duyan genç adam irkildi. Başını çevirerek sağa baktı. Galiba ziyaretçilerden ikisi ilk bölmedeki hırsızlık âletlerini çok beğenmişlerdi. Bir köşede hareketsiz duruyorlardı. Mr. Wirt de kaşlarını kaldırıp on-ları süzdü. Zira duyduğu ses onu da şaşırtmıştı. Bir kadının kalçasına inen tokadın sesi idi bu.

Biri, «Ah!» diye bağırırdı.

Vizon mantosunu koluna almış olan,uzun boylu, güzel vücutlü bir kız, yanındaki adamdan ayrılarak hırslı hırslı yürüdü. Birkaç adım attıktan sonra dönüp, arkasına baktı. «Bana vuğdunuz.»

Sakin sakın duran adam kollarını kavuşturup kızı süz-dü. «Madam, dediğiniz doğrudur.»

Yakışıklı avukat Patrick Butler, on sekizinci asır şövalyelerini andıran bir tavır takınmıştı. Seneler evvel düşmanları onun şişmanlayacağını ve yüzünün de kabalaşacağını iddia etmişlerdi. Ama kırk yedisine gelmiş olan Patrick Butler, otuzbeşinden fazla göstermiyordu.

Sarı saçları ışıktaki pırıl pırıl parlıyordu. Bu düzgün burunu, küstah ve alaycı bir ifade taşıyan ağzı, muzip lâcivert gözleri gören bir daha unutamazdı. Patrick Butler, çok yakışıklıydı. İyi kalpli, son derece cömert ve yardım sever olmasaydı herhalde pek çok kişi ondan nefret ederdi.

Ama o anda gözlerinde hiç de muzip bir ifade yoktu. O yumuşak ve tatlı se, bir anda salonu doldurdu. «Üzülmeme rağmen, bu vaziyet...»

— «Bana vuğdunuz.» Kızın konuşma tarzından bir hayli züppe olduğu belliydi. Harfleri ezip büzüyordu.

— «Bunu zaten kabul ettim Madam. O iç sıkıcı züppeliğine güç belâ dayandım. Terbiyesizliğine göz yumdum. Ama İngilizceyi katletmene asla tahammül edemem. Bu müzeyi, ‘Çok şirin bir yer,’ diye tarif edemezsin. Artık bıktım!»

Uzun boylu kız, avukatın karşısına dikilip, yine aynı nazlı sesle, «Bana vuğdunuz,» dedi ve hüngür hüngür ağlamağa başladı.

İrlândalı hayretle bağırdı. «Aman Yarabbi!» Kızın göz yaşlarını görünce pişman olmuştu.

Hugh, yan gözle Mr. Wirt'e baktı. Adam sanki her gün böyle şeylerle karşılaşmış gibi lâkayitti.

Nihayet, Patrick Butler, «Özür dilerim Pam,» diye mırıldandı. «Demek sen de aslında hisleri olan bir mahlûksun.»

— «Tabiii... Tabiiii!...

— «İyi ama konuşurken pek nazlısın. Daha ziyade hemen kanatlanıp uçacak bir varlığa benziyorsun.»

Pam, içini çekerek, «Beeni çok korkutuyorsunuz,» dedi.

Meşhur avukat bu sefer kızın gönlünü almak için başka bir çareye başvurdu. Gayet munis bir tavır takındı. «Dost-

lukta böyle şeyler olur. Bu kadar küçük bir şey için bana darılacak mısın. Haydi yanıma gel!»

Kız, «Olmaaz!» diye hıçkırdı. «Bana vuğdunuz!»

— «Haydi kızım, yanıma gel.»

Bu sefer Mr. Wirt, işe müdahale etti. Hugh'u kolundan çekerek meşhur avukatın yanına sokuldu. Patrick Butler, onları görünce düzgün beyaz dişlerini göstererek tebessüm etti. Bu arada Hugh da şapkasını çıkarmıştı.

İrländalı, «Nasılsınız Mr. Wirt?» diye sordu.

Mr. Wirt, telâşla saatine baktıktan sonra gülümsedi. «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mr. Butler. Fakat, Mr. Prentice ahabanız olduğunu söyledi. Sizi görmek istiyormuş. Ben Müfettiş Basilisk'e bir ziyaretçi daha geldiğini haber vereyim. Müsaadenizle.» Koşar gibi uzaklaştı.

Patrick Butler, genç adamın elini yakaladı. «Naşılslın Hugh!» Bir taraftan da tatlı tatlı gülümsüyordu. Hugh'u se-verdi. Çünkü onun kendisine hayran olduğunu biliyordu. Bu genç avukat için yapmıyacağı yoktu. «Burada ne işin var? Ha, sen Pam'la tanışmıyorsun sanırım. Lady Pamela de Saxe, Mr. Hugh Prentice'i takdim edebilir miyim.»

Hugh, genç kızın yüzüne bakınca şaşırdı. Zira onda hiç de ağlamış gibi bir hal yoktu. Pam'ın mısır püskülü rengindeki parlak saçları arkaya taranmıştı. Gri gözleri bir hayli güzeldi. Cildi ise ipek gibi pürüzsüzdü. Genç kız çok da şıktı. Uzun boylu ve ince olmasına rağmen vücudü de fevkalâde güzeldi.

Pamela, genç adamı süzerken canından bezmiş olan Butler de, «Mr. Hugh Prentice,» diye gürlledi. «Lady Pamela de Saxe.»

Pam, gözlerini süzerek kırıttı. «Memnuun oldum. Çok memnuun oldum.»

Patrick Butler, gözlerini kapattı. Sağ elini kaldırmış sallayıp duruyordu. Neredeyse kıza bir tokat daha atacaktı.

Birdenbire Pam, Hugh'un üstüne atılıp kollarını boynuna doladı ve dudaklarından uzun uzun öptü. Bu öyle rastgele bir buse de değildi. Sonra bir şey olmamış gibi kız geri

çekildi. «Ahhh, ne hoş.» Butler'e baktı. «Çook hoş bir er..kek.

Butler, yine gözlerini kapadı. Nazık bir tavırla, «Öyle mi yavrum?» diye sordu. «Ya kendisini görür görmez âşık olsaydın ne yapacaktın? Bunu düşünmek bile beni titretiyor.» Hugh'a döndü. «Wirt, beni görmek istediğini söyledi. Bir şey mi var?»

Hugh, hemen cebinden mendilini çıkarıp dudaklarındaki ruju sildi. «Bir dakika. Rehber gibi oradan oraya koşan kır saçlı adam kim kuzum?»

Butler, alaycı bir tavırla güldü. «Onun kim olduğunu bilmiyor musun?»

— «Kendisinin İstihbarat Şubesi Şefi olduğunu söylediler.»

— «Evet öyle. Ama aslında kendisi General John Wirt... Hususî Servisin başındadır.»

— «Aman Yarabbi!»

Butler, başını salladı. «Burada dikkatli davranmak lâzım. Zira meşhurların hepsi tebdili kıyafet etmiş geziyorlar.»

Hugh, «Neden böyle mühim insanlara rastlıyorum bilmem,» diye inledi. «Keşke hikâyelerde olduğu gibi onlara da birer asalet ünvanı verseler. Böylece hatâ yapmaktan kurtulurduk. Polis Müdürünü, yerleri silen odacıdan ayırmağa imkân yok. Hemen neden General Wirt, saatine bakıp duruyordu?»

— «Çünkü ziyaretçilerin tam altıda buradan çıkmaları lâzım. Herhalde saat altıyı geçti. Hugh, buraya neden geldiğini söylemedin?»

Hugh, etrafına baktıktan sonra sesini alçalttı. «Çünkü polisler beni kovalıyorlar.»

— «Neden?»

— «Size delil gösterecek durumda değilim, Mr. Butler.»

Meşhur avukat dudağını büktü. «Buna ne lüzum var.»

— «Ama hoşunuza gidecek esrarengiz bir hâdiseden bahsedebilirim. Bir adam tek başına kimsenin giremeyeceği bir odada öldürüldü. Cinayeti bir çift eldivenin işlemiş olması lâzım..»

Hugh, başını kaldırıp, yakışıklı İrlandalıya baktı. Onun kendisiyle alay edeceğini sanıyordu. Ama meşhur avukat son derece ciddiydi. Hem gözleri de pırıl pırıl parlıyordu. «Aman Yarabbi! Şu işi bana anlat..»

— «Burada mı?»

— «Neden olmasın. Polisleri ilgilendiren bir hâdiseyi anlatacak daha uygun bir yer düşünebiliyor musun?»

— «Demek bana yardım edeceksiniz.»

Butler, kaşlarını kaldırdı. «Sana yardım etmekle kalmıyacağım, bu esrarengiz hâdiseyi de çözeceğim.»

— «Fakat.. Fakat.. Ya yanılırsanız.»

Patrick Butler, «Ben asla yanılmam,» diye cevap verdi. Bunu küstah bir tavırla söylememiştii. Bir seksenbeş boyun-daki, atletik yapılı ve çok yakışıklı avukatın bu sözleri sarfetmeye hakkı vardı. Hem karşısındaki de kendisine güvenen bir meslekdaşı. «Şu işi bana teferruatıyla anlat bakalım..»

— «İyi ama Müfettiş Basilisk, neredeyse ziyaretçilerle dönecek, Hem General Wirt nereye gitti? Şimdiye kadar dönmesi lâzım değil miydi?»

— «Hâdiseyi dinliyelim.»

— «Pekâlâ.» Hugh, hafif bir sesle işi başından sonuna kadar anlattı. Helen'le konuşmasından başlayarak, İsfahanlı Abu'nun öldürülmesine kadar her şeyi izah etti. Bu arada Pam, Helen'in kim olduğunu sorduysa da Butler, hemen onu susturdu.

Butler'in gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Pam, yine dayanamıyarak:

— «Çook fevk.. alâdesiniz,» dedi. Tekrar, Hugh'un boyuna sarılacak oldu. Fakat, Butler zamanında yetişip kızı yakalayarak çekti.

— «Buraya bak, Hugh. Evime gidip bu işi konuşmalıyız. Neyse evim yakında. Hem arabam da kapıda bekliyor. Sen devam et. Sonra ne oldu?»

— «Sizin büronuza giderken yolda bir telefon kulübe-

sine girip Helen'e aradım. Eşyalarımı bavula doldurmasını söyledim.»

— «Neden?»

— «Mr. Butler, bu işle ilgilenip ilgilenmiyeceğinizi bilmiyordum.»

— «Demek öyle düşündün.»

— «Zira ben Abu'yu kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Ama bazı şeyler düşünüyorum. Ha, aklıma gelmişken sorayım. 'Escroque' ne demek? Bunu çok merak ediyorum.»

— «Dolandırılmış demek.»

— «Dolandırılmış mı?»

Pam da, «Eeevet,» diye fısıldadı. «Ah, Pat..rick, o zavvalı adamın son sözleri...»

— «Hayatımın neşesi lütfen sesini kes!»

— «Ama Pat..rick.»

— «Madam, şu anda bir cinayetle meşgulüm. Kadınların bu arada işe karışmamaları doğru olur. Zira o takdirde elimin tersini kullanmak mecburiyetinde kalacağım. Şimdi Prentice ile eve gidip işe başlayacağız.»

Pam, sakın sakın, «Ben de geleceğim,» dedi.

Butler, kaşlarını kaldırıp kızı tepeden tırnağa kadar süzdü. Ama Pam, oralı bile olmadı. Çantasından aynasını ve rujunu çıkarmış, dudaklarını boyuyordu. Bir ara durup, «Evet, ben de geleceğim,» diye tekrarlardı. Biraz evvelki züppeğinden eser kalmamıştı. «Yoksa babama söylerim. Babam da Dahiliye Vekiliyle Polis Müdürüne haber verir. Nasıl beğendiniz mi?»

Butler, bağırmaya başladı. «Allah beni bütün kadınlardan korusun! Bir daha karşıma kadınları çıkarmasın!» Bu dua kabul olsaydı herhalde bu işe en fazla yine Patrick Butler üzülürdü.

Pam, yine aldırmadı. Baygın, baygın Hugh'u süzerek, «Ben de Mr. Prentice'le gideceğim,» diye mırıldandı.

— «Madam hayatımda senin kadar züppe ve şımarık bir mahlûk görmedim. Maalesef kafan hiç çalışmıyor. Müsaade edersen müvekkilimi sorguya çekeyim. Yoksa hepi-

miz birden soluğu hapishanede alacağız.» Hugh'a döndü.
«Ellerini yıkadın tabii.»

— «Hayır... Vakit olmadı.»

— «Yani bu anlattıklarından sonra çekinmeden elini kolunu sallayarak Scotland Yard'a girdiğini mi söylemek istiyorsun?»

— «Yapacak başka bir şey yoktu. Kâtibiniz burada olduğunuzu söyledi. Hem, ben tehlikede değilim.»

— «Ya. Peki buna nereden karar verdin?»

Hugh, «Söyledim ya!» diye çıkıştı. «Şehir polisleri sadece kendi bölgelerindeki hâdiselerle uğraşırlar. Benim çarptığım polis de Şehir teşkilâtındandı. Scotland Yard'la ilgisi yoktu.»

Butler, dudağını büktü. «Korkarım sen işleri karıştırmışsın. Tahmin ettiğin gibi değil. Başın belâda. Şehir polisi kendi mıntıkasındaki işlere bakar. Ama, bir arabayı kovalamak veya bir suçluyu yakalamak için şehir polisi Scotland Yard'dan yardım ister. Bana kalırsa ismini İstihbarat odasına vermişlerdir bile.»

O sırada Müfettiş Basilisk'in gür sesi aksetti. «Böylece her şeyi görmüş olduk. Bu taraftan çıkacağız.»

Birkaç kişi yukarıya çıkan tahta merdivenlere doğru yürüdüler. Aynı anda General Wirt de merdivenin alt basamağında belirdi. Hugh, onun ne zaman yukarıya çıktığını anlıyamamıştı. Adam yukarıda bir şeyler yapıp tekrar aşağıya inmişti.

Wirt, durmuş dikkatle ilk bölmedeki meşhur avukata bakıyordu. Hugh, kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti.

* * *

5

Pam da endişeli endişeli genç adamı süzüp duruyordu. Yalnız Patrick Butler, sakindi. Hattâ tehlikeyi sezince daha

da neşelenmişti. «Üzülecek bir şey yok. Elimden geleni yapacağımı biliyorsun.»

Hugh, «Fakat Mr. Wirt'i ne yapacağız?» diye fısıldadı. «Belki de o işi çoktan anladı.»

— «Hayır, sanmıyorum.»

— «Neden.»

— «O İstihbarat şefi ama aslında böyle küçük işlerle meşgul olmuyor. Hem, daha ümidini kesme.»

— «İyi ama ben ne yapacağım?»

Butler, gülümsedi. «Hiç. Şimdi şu ziyaretçilere karışır, bir şey olmamış gibi yukarıya çıkarız.»

Ziyaretçiler ağır ağır merdivenlerden çıkıyorlardı. İçlerinde İskoçyalı üç vali, Malayalı bir polis müfettişi ve Müfettiş Basilisk'den daha bilgili bir yazar vardı. Bu yazar bütün eski cinayetleri ezbere bildiği için Basilisk'in fena halde sinirini bozmuştu. Buna rağmen renk vermeyen Müfettiş, hâlâ neşeli neşeli konuşarak arkadan geliyordu.

General Wirt dahil, yedi çift göz merakla Patrick Butler ve arkadaşlarına dikilmişti. Bunu farkedenden meşhur avukat hemen harekete geçti. Pam'ın kolundaki vizon mantoyu alıp itinayla omuzlarına koydu. Sonra yüksek sesle, «Bu kadar üzülecek bir şey yok Lady Pamela,» diye söze başladı. «Boşuna korktunuz! Hem sizi korkutmak için ellerinden geleni yaptılar. Artık her şey geçti.»

Pam, dönüp gri renkli gözlerini avukata dikti. Fena halde hiddetlenmişti. «Ama ben çok korktum. Hem bana vuğdunuz... Bana çocuk muamelesi edemezsiniz. Üstelik kalçama vuğdunuz!»

Butler, duymamazlıktan geldi. «Hisli bir genç kızın bu müzedeki korkunç eserleri görüp korkmamasına imkân var mı? Kanun bekçileri denilen polislerimizin bu rezaleti genç bir kıza göstermelerine şaştım doğrusu. Genç kızları bu müzeye sokmamaları icabederdi!»

Bu sözleri duyan Müfettiş Basilisk, fena halde telâşlandı. Önce kötü kötü Butler'i süzdüyse de, avukat oralı bile olmadı. «Lady Pamela, müsaade ederseniz sizi yukarıya ben

çıkarmayım. Zaten korkunç fotoğrafları hanımlara göstermiyoruz. Onun için bu kadar dehşete kapılmamalıydınız.»

Pam, hemen züppe bir tavır takındı. «Ahh, çok teşekkür ederim.»

Bu arada Hugh da merdivenin yanındaki portmanto-dan paltolarını alan adamlara sokuldu ve onlarla birlikte dikkati çekmeden yukarıya çıktı. Allahtan General Wirt de Pamela'yla Butler'i müzeden bir an evvel uzaklaştırmak için arkada kalmıştı.

Hugh, valilerle beraber koridordan geçti. Tam hole geldikleri sırada Pam, Butler, ve Wirt de koridorun nihayetinde belirdiler.

General Wirt, işine düşkün bir insandı. Bu yüzden misafirlerini geçirmeden rahat edemiyecekti. «Nasılısınız Lady Pamela? Korkunuz geçti değil mi? Güle güle Mr. Butler.» Sonra kapıdan çıkmak üzere olan Hugh'u farkederek selendiledi. «Güle güle Mr. Prentice!»

O sırada elinde bir dosyayla sol taraftaki bir odaya doğru giden iri yarı bir adam, hemen geri döndü. Usulca General Wirt'e işaret etti. Wirt de Hugh'a doğru yürüdü.

Bu belli belirsiz işareti farkedene Butler de Hugh'a yetişmişti. Dudaklarını kımıldatmamaya gayret ederek, «Uzun boylu adam Cinayet Şubesi Şefi Hatherton,» diye fısıldadı. «Hemen toz ol. Yalnız sakın koşma!»

Valilerden biri camlı kapıyı açınca Hugh'la Pam da dışarıya çıktılar. Dışarısı buz gibiydi. Genç kız hemen Hugh'un koluna girdi. «Sevgilim... Çok korktum.»

Ziyaretçiler merdivenlerde durup birbirleriyle vedalaşmaya başladılar. Pam da hemen Hugh'un boynuna sarılıp, dudaklarından öptü. İskoçyalı valiler ve Malayalı polis müfettişi bu vaziyeti görünce büyülenmiş gibi kaldılar tabii. Pam, dudaklarını bu sefer Hugh'un kulağına yaklaştırarak, «Neden nişanına bavulları hazırlamasını söyledin?» diye sordu.

— «Ben.. Şey...»

— «Demek Helen'le kaçıp ömrünün sonuna kadar günah içinde yaşayacaktın? Öyle değil mi?»

— «Aman Yarabbi! Bu aklıma bile gelmedi.»

— «Yaaa! Ama sana inanmam. Ben günaha bayılırım.»

Tekrar Hugh'u öpmeğe başladı. Helen'i seven genç adam, Pam'a aldırış bile etmemişti. Fakat bu seferki buseye dayanamadı. İçinden, «Pekâlâ,» dedi. «Ben sana gösteririm.» Pam'a sıkı sıkı sarıldı. Neredeyse kızın ayakları yerden kesilecekti.

O anda bir ses yükseldi. «Hugh! Ne yapıyorsun?» Hugh, başına gelenleri anlamıştı. Pam'ı iterek döndü. Bir, bir buçuk metre ileride Helen duruyordu. İki elinde de bavullar vardı.

Helen bir şey söylemedi. Bu kötüye alâmetti. Sadece yüzü biraz sarardı. Bavulları yere bıraktıktan sonra Hugh'a bir göz attı ve başını çevirdi.

Genç adam, «Şey.. Şey..» diye kekeledi.

Pam, hemen bir kedi gibi Hugh'a sokulup başını genç adamın göğsüne dayadı ve işi büsbütün altüst etti. Helen'in yüzü bu sefer kireç gibi oldu. Ama yine ağzını açmadı.

Hugh, ne düşüneceğini ne söyleyeceğini şaşırılmıştı. Allah-tan bu sıkıntılı durum fazla sürmedi. Arkadaki camlı kapı açılıp kapandı. Koşa koşa dışarıya çıkan Patrick Butler, alt basamakta durup tehditkâr bir sesle, «Kaçın!» diye gürledi. «Başınız belâda! Çabuk kaçın!»

Zaten ziyaretçilerin sinirleri epey bozulmuştu. Müzede gördükleri dehşet verici şeylerden sonra bu sesi duyunca çil yavrusu gibi etrafa dağıldılar. Aslında İskoçyalı valiler de, Malayalı polis de, yazar da son derece dürüst insanlardı. Ama şaşırdıkları için kaçmayı tercih etmişlerdi. Hele yazar son süratle gidiyordu. Kimsenin onu yakalamasına imkân yoktu.

Bu vaziyet Butler'in pek hoşuna gitmişti. Bir an Beşinci Henry gibi gururlu bir tavırla basamakta durup, kaçanları seyretti. Sonra Helen'in kim olduğunu anlıyarak iki kızı da yakaladığı gibi koşmaya başladı. Sislerin arasında kayboldu. Hugh da çaresiz bavulları kapıldığı gibi onların peşinden gitti.

Camlı kapı tekrar açılıp kapandı. Holde nöbet bekleyen üniformalı polise Mr. Hugh Prentice'i yakalamasını söylemişlerdi. Sorguya çekilecekti o. Adamcağız koşarak merdivenleri inip durdu. Zira Mr. Hugh Prentice'i yakalamak değil ya görmeye bile imkân yoktu. Çünkü bir sürü insan sağa sola kaçışıp duruyordu. Etraf sisli olduğu için polis en az elli kişinin koştuğunu sandı.

Butler, kızlarla sol tarafa doğru gidiyordu. Nihayet dar bir sokağa saparak durdu. İleride siyah bir Rols Royce vardı. Üniformalı bir şoför atlayıp kapıyı açtı.

— «Johnson.»

— «Buyrun efendim.»

— «Şu valizleri yanına yerleştir. Hemen eve gideceğiz.»

— «Peki efendim.»

Butler, kızlara dönerek son derece nazik bir tavırla özür diledi. Pamela'yı yakaladığı gibi arabanın içine attı. Helen'e daha nazik davrandı. Kolundan tuttuğu gibi onu da sağ tarafa oturttu. Kendisi de iki kızın arasına yerleşti.

Bavulları şoföre veren Hugh da straponteni açıp onların karşısına oturdu. Kapılar kapandı ve araba hareket etti.

Patrick Butler, arkasına yaslanıp gülümsedi. Hayatından çok memnundu. İltifat bekler gibi bir hali vardı.

Nefes nefese kalan Hugh, «Bu oyuna lüzum var mıydı?» diye söylendi.

Meşhur avukat bu sözleri duyunca şaşırdı. «Hatherton'un seni tutmak istediğini bilmiyor musun?»

— «Biliyorum ama...»

— «Kaçabilmen için bu numarayı düşündüm. Yoksa ellerinden kurtulamazdın. Sende şükran hissinden eser yok galiba.»

— «Hayır, öyle demedim. Bu hâdiseden sonra peşimize takılmıyacıklar mı?»

— «Yok, onlar mantıklı ve kendilerine güvenen insanlardır. İstedikleri zaman bizi bulabileceklerini bilirler.»

— «Yanılmadığınızdan emin misiniz?»

— «Ben asla yanılmam.»

Hugh, acı acı içini çekti.

Butler, müstehzi bir tavırla, «İstersen arabayı durdur-
tayım,» dedi. «En yakın polise gidip durumu anlatabilirsin...»

— «Hayır, hayır, lüzum yok.»

— «Pekâlâ, oğlum. Aklını başına topla ve bana teşekkür
et.» Butler kendi kendine gülümsedi. «Maamafih için rahat
etsin. Sen ikinci plâna düştün. Aradıkları başka biri var.»

— «Ya.. Kimi arıyorlar?»

— «Ortağın Mr. Vaughan'ı.»

Bu sefer Hugh, kulaklarına inanamadı. «Nasıl olur? Jim
Vaughan'ın bu işle ilgisi yok ki?»

— «Anlattıklarından bunu anladım zaten. Ama polisler
henüz vaziyeti bilmiyorlar. Şu anda Londra'da harıl harıl or-
tağını arıyorlar.»

— «Neden? Ben bürodan çıktıktan sonra bir şey mi ol-
muş?»

Butler, kaşlarını kaldırıp genç adamı uzun uzun süzdü.
«Scotland Yard'dan çıkmadan evvel, bir iki dakika Hather-
ton'la konuştum. O adam tilki gibi kurnazdır. Sadece istedi-
ği şeyi söyler. Ağzından lâf alınmaz. Buna rağmen bazı şey-
leri anlar gibi oldum. Bürodan çıktıktan sonra karşılaştığın
polis var ya...»

Hugh dayanamadı. «Ne olur anlatın?»

— «İşte o polis hemen binaya girip odaları dolaşmış ve
dördüncü kattaki cesedi bulmuş. Bu arada arkadaşın Vaug-
han da 999 a telefon etmiş tabii. Ama Scotland Yard pek al-
dırmamış. Zira oraya her gün bin iki yüz cinayet ihbarı ya-
pılıyormuş ve içinden sadece yirmi beş, otuzunun doğru ol-
duğu anlaşılmış... Buna rağmen Scotland Yard, her ih-
barı tahkik etmek mecburiyetindeymiş tabii.» Eliyle dizine
vurdu. «Aslında bu adamları takdir etmek lâzım. Her gün
binlerce deliyle konuşuyorlar. Hattâ her gün telefon eden
kaçıklar varmış. Onları yola getirmek de mesele.»

Hugh Prentice'in sabrı taşı. «Mr. Butler, ben polislere
garez bir insan değilim. Size sadece Jim Vaughan'ı sordum.
Ortağımın 999'a telefon ettiğini söylediniz.»

Butler, birdenbire kendisine geldi. «Evet, haklısın. Neyse vaka mahalline bir araba yollamışlar. Yani bir komiserle iki sivil arabadan indikleri sırada senin üniformalı polis de Jim Vaughan'ın yanına girmiş. Vaughan, tam üniformalı polise dert anlatırken diğerleri de yukarıya çıkmışlar tabii. Arkadaşın, Abu'nun can çekişirken senin eline sarıldığını söylemiş. Bu yüzden elinin kanlandığını anlatmış. Senin polis çağdırmak üzere sokağa çıktığını iddia etmiş.»

— «İyi ama bu inanılacak gibi değil ki. Ben polise çağırdığım zaman cinayetten bahsetmedim. Bilâkis oradan kaçtım.»

Butler, başını salladı. «Evet, üniformalı polis hemen bunu Scotland Yard memurlarına anlatmış. Mr. Vaughan durumunu duyunca sararmış sanırım. Vaziyeti kurtarmak için de senin hafif tertip kaçık olduğunu iddiaya kalkmış.»

— «Zaten Jim, benim deli olduğumu sanıyor.»

— «Sonra da hâdiseyi olduğu gibi anlatmış ama kimse ona inanmamış. Bu arada üniformalı polis yeni bir delil bulmuş. Bu hesaba göre Mr. Vaughan'ın kaatil olması lâzım.»

— «Aman Allahım!»

Butler, «Sakin ol,» diye mırıldandı. «Nasıl olsa arkadaşının masum olduğunu ispat ederim. Hatherton, polisin bulunduğu delilin ne olduğunu bana söylemedi. Neyse şimdi bunu bırakalım. Jim Vaughan, işin sarp sardığını görünce bürodan kaçmış.»

Hugh, başını ellerinin arasına alarak inledi. «Aman Yârabbî.»

Butler, devam etti. «Buna rağmen arkadaşına hayran oldum. Kendisi dört polisin elinden kurtulup merdivenlerden inmiş. Sırtında paltosu bile yokmuş. Hattâ ceketinin bir kolunu giyebilmişmiş... Jim Vaughan, sisten istifade edip bir anda gözden kaybolmuş.»

— «Hayır. Şu anda şehir polisi ve Scotland Yard onu yakalamak için ellerinden geleni yapıyorlar..» Butler, birdenbire Helen'i hatırlıyarak döndü. Son derece yumuşak bir sesle, «Madam,» dedi. «Kaba hareketimden dolayı özür dilerim. Tanışmamamıza rağmen birbirimizin yabancısı değiliz sanırım.»

Helen, güç belâ kekeledi. «E.. Evet.»

Butler, beyaz dişlerini göstererek güldü. «Siz Miss Helen Dean'siniz.» Sanki on dördünde bir çocukmuş gibi Hugh'u işaret etti. «Bu genç arkadaşım ile evleneceksiniz. Yani kendi siyle nişanlısınız.»

Helen, «Nişanlıydım,» diye atıldı.

Bu kadar hâdiseden sınırları bozulan Hugh, birdenbire hiddetleniverdi. Tam konuşacağı sırada Butler, ona mâni oldu. «Madam, beni dinleyin.» Helen'in çenesini tutarak gözlerinin içine baktı. «Vaziyetimiz hiç de iyi değil. Onun için şu ara kadın kaprisi çekecek durumda değiliz.»

— «Lütfen elinizi çekin.»

— «Hayır, Madam, sizi bırakacak değilim. Bakalım sinirlenmenizin sebebini anlayabilecek miyim?»

Helen, avukatın dizine tekme atmaya çalıştıysa da adam ona mâni oldu. «Anladığıma göre arkadaşım sizden bavulunu hazırlamanızı istemiş. Ama sonra sizi bu işe karıştırmasının doğru olmayacağını düşünmüş. Fakat siz bunu kabul etmemişsiniz tabii. Bavulları hazırlayıp yazıhaneme koşmuşsunuz. Hugh'un ısrarına rağmen ona bağlılığınızı göstermek istediniz sanırım.»

— «Lütfen çenemi bırakır mısınız?»

— «Hayır madam. Herhalde yazıhanemde Mr. Pilkey, nişanlınızın Scotland Yard'a gittiğini söyledi. Siz de Scotland Yard'ın kapısına gelince nişanlınızı bir kızın öptüğünü görek kızdınız. Halbuki bu genç kız bir korkuluğa bile musallat olabilecek bir tiptir. Siz bunu bilmediğiniz için fena halde üzüldünüz tabii. Doğru değil mi Madam?»

Avukatın sözleri doğrudu. Hattâ, Butler, genç kızın kafasından geçenleri eksiksiz tahmin etmişti. Yalnız kadınların kafasından geçenleri bilmek çok tehlikelidir. Bu yüzden onlar fena halde sinirlenirler. Bunu sezen Patrick Butler, Helen'in ağzını açmasına bile imkân vermedi.

Sert bir sesle, «Bu genç adama haksızlık ettiğinizin farkında mısınız?» diye çıktı. «Yakışıklı olduğu için onu kaba hatli bulmayın. Başka kadınlar da onu beğeniyorlarsa buna

Hugh ne diyebilir ki... Bu güzel kız boynuna sarıldığı zaman Hugh'un bir heykel gibi durmasını mı istiyordunuz? Sanki bir şey yokmuş gibi bir tavır takınması acaip olmaz mıydı? Hem bu arada nişanlınızın büyük bir tehlikede olduğunu da söylemeliyim.»

Helen, mücadeleden vazgeçti. «Teh.. Tehlike mi?»

— «Evet, onu bulurlarsa yandı.»

Genç kız, «İnanmam,» diye mırıldandı. «Buna imkân yok.»

Butler'in konuşmasını kim duysa korkardı. Yakışıklı avukat genç kızın gözlerinin içine baktı. «Hugh'u kaatil sanıyorlar. Kendisini idam etmek için ellerinden geleni yapacaklar.»

Bu sözleri duyan Pam bile telâşlandı. Şimdiye kadar Pam, nezaketen veya boş kafalılığından dolayı ağzını açıp bir şey söylememişti. Aynasını çıkarıp makyajını düzeltmekle meşgul olmuştu.

Patrick Butler, Helen'in çenesini bıraktı. Arkasına yaslandı. «Hepsi bu kadar Madam.»

Her şeye rağmen Helen, yumuşadığını göstermek istemiyordu. Yalnız arada bir gözleri genç adama kayıyordu. Yani Hugh, kabahati üstüne alıp özür dilediği takdirde onu affedeceğini anlatmaya çalışıyordu. Fakat bu kadar haksızlığa tahammül edemeyen Hugh'un böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Bilâkis, kollarını kavuşturmuş aksi aksi kızı süzüyordu.

Nihayet Helen, yumuşak bir sesle, «Hugh,» dedi.

Ama, bir an durup dinlenmek bilmeyen Butler, onların konuşmasına da imkân bırakmadı. «Hugh, beni dinle. Aklıma bir şey geldi. Bu meseleyi çözmek için bir şey düşündüğünü söylemiştin. Belki bu mühim bir şey sayılmaz ama...»

Birdenbire Hugh'un tahammülü kalmadı. Artık nezaketi filân da unutmuştu. «Ya öyle mi?» diye bağırdı. «Buraya bak, Butler. Ben...»

Avukat, yine onu susturdu. «Hayır, mühim bir şey bilmene imkân yok. Buna rağmen düşündüklerini anlatmalı-

sın.» Birdenbire gülümsedi. «Hem benimle bu kadar resmi konuşmana lüzum yok. Nasıl olsa dostuz.»

İrlândalının lâfları Hugh'u yatıştırarak yerde sinirlendirdi. Olanca sesiyle, «Sana İsfahanlı Abu'nun kim olduğunu söyleyebilirim.» diye haykırdı. Daha da devam edecekti ama araba birdenbire durduğu için genç adam başını arkaya çarp-tı. Gayri ihtiyari Helen'in dizlerine yapıştı.

Butler, hâlâ sakindi. «Kütüphanede oturup konuşmamıza devam ederiz. Haydi hepiniz inin bakalım.»

Johnson da inmiş, arka kapıyı açıyordu. Butler'in St. James civarındaki muhteşem evine gelmişlerdi. Daha onlar arabadan inerken evin kapısı açıldı. Yaşlı bir kadın elinde bir defterle eşikte belirdi.

Butler, «Mrs. Pasternack!» diye seslendi. «Soğuk alacaksınız. Çabuk içeriye gir.»

Kadın başını salladı. «Peki efendim.» Ama buna rağmen yerinden kıılmıdamadı. «Acaba siz Mr. James Vaughan'ı tanıyor musunuz efendim?»

Çantasının sapını sıkı sıkı yakalayan Hugh, hemen ileriye atıldı. Fakat Butler daha çabuk davranmıştı.

— «Mr. Vaughan'ı tanımıyorum, Mrs. Pasternack. Ama ismini çok işittim. Ne var?»

— «Kendisi her onbeş dakikada bir telefon ediyor. Hem galiba bir hayli üzülmüş...»

— «Peki, Mr. Vaughan neredeymiş?»

— «Orasını söylemiyor efendim. Sadece,» Elindeki not defterine baktı. «Mr. Hugh Prentice adında birini öldürmek istediğinden bahsediyor.»

* * *

Butler'in kütüphanesi bir hayli sıcaktı. Mermer şömine-de kütükler çıtırdıyarak yanıyordu. Üç duvar raflarla kaplıydı. Pam, hemen geçip ateşin karşısındaki koltuklardan birine yerleşti. Bir hayli dar ipek elbisesi vücudünün şahane hatla-

rını ortaya koyuyordu. Genç kız başını arkaya atıp gözlerini de kıstı.

Helen de dikkatle şöminenin üstündeki kadın portresine bakıyordu. Bu kara kalemle yapılmış bir resimdi. Nedense bu portrede insanı rahatsız eden bir şeyler vardı. Genç kadının hafif tebessümü ve gözlerindeki üzgün ifade dikkati çekiyordu.

Helen, «Ne kadar güzel bir kadın,» diye mırıldandı. «Kim olduğunu sorabilir miyim?»

Şöminenin önünde ellerini ısıtan Patrick Butler, başını kaldırmadı bile. «İsmi Joyce'du. Hakikaten sevdiğim tek kadının olduğunu söylemeliyim.»

Helen, müteessir olmuştu. «Affedersiniz bilmiyordum.»

Son derece şık, gri bir elbise giymiş olan meşhur avukat acı acı güldü. «Evet, tek sevdiğim kadındı. Ama jüri onu suçlu buldu. Aklı muvazenesini kaybetmiş olduğuna karar verildi. Şimdi Broadmoor'da. Ömrünün sonuna kadar da o tımarhanede kalacak.»

Butler, birdenbire dönüp, küçük masanın üstünde duran diktafona göz attı. Yüzü allak bullak olmuştu. Kendisi çok nadir olarak böyle ümitsizliğe kapılır ve bütün dünyayı kara görürdü. «Bunu anlatmanın ne faydası var? Bu hâdise bir hayli eski. Ama seneler geçmesine rağmen onu unutamadım. Ahbaplarıma bu resmin 'Bir Yaz Gecesi Rüyası'nı oynayan bir artiste ait olduğunu söylerim. Nedense size hakikati itiraf ettim. Artık işimize bakalım. Hugh!»

— «Ne var?»

— «Bana Abu'nun nasıl öldürüldüğünü anlat.»

— «Tekrar mı?»

— «Evet. Müzede heyecanlıydın. Şimdi sakın sakın konuşabiliriz.»

Helen de dönüp Hugh'u mânalı mânalı süzdü. «Hem ben de vaziyeti bilmiyorum. Onun için şu hâdiseyi anlatmanı rica edeceğim.»

Hugh, «Pekâlâ,» diye cevap verdi. «Yalnız önce ellerimi yıkayacak bir yer gösterseniz de...» Genç adam paltosuyla

şapkasını çıkarmıştı. Fakat gri eldivenleri hâlâ elindeydi. Sağ eldivenin parmaklarını çekti. Ama eldiven yapışmış olduğu için çıkmadı. «Galiba kan kurumuş.»

Helen'le Pam, sarardılar. Kızların farkına bile varmayan Hugh, meşhur avukata döndü. «Acaba telefon edebilir miyim? Jim Vaughan'la konuşmam lâzım.»

Bir an karamsarlığını unutan Butler, «Vaughan mı?» diye bağırdı. «Scotland Yard bile onun nerede olduğunu bilmiyor. Sen nereden bileceksin.»

— «Onu nerede bulacağımı tahmin ediyorum. Jim, evine dönmiyecek kadar akıllıdır. Kendisi kardeşimle nişanlı. Bana kalırsa şimdi Jim, Monica'nın apartmanındadır. Hem, o yeni delilin ne olduğunu anlayana kadar bir şey yapmamıza imkân yok.»

Butler, eliyle kapıyı işaret etti. «Telefon yemek odasında... Ellerini de merdivenin sol tarafında kalan lâvaboda yıkayabilirsin.»

Hugh, hemen odadan çıktı. Eldiveni çıkarmak bir hayli güç geldi. Ellerini kaynar su ve bol sabunla iyice fırçaladı. Lekeli eldivenleri de ceketinin cebine soktu.

Yemek odasına giderken etrafına bakınan Hugh, siyah, beyaz mermer döşeli koridoru bir hayli kasvetli buldu. Daha doğrusu burada meşum bir hal vardı. Belki de bu büyük konak korkunç bir cinayete sahne olduğu için Hugh'a öyle gelmişti.

Yemek odası karanlıktı. Işığı yakan Hugh, şahane kristal avizeyi görünce gayri ihtiyarî durakladı. Telefon köşedeki sehpanın üstündeydi. Şöminenin üstünde duran saat tam yedi buçuğu gösteriyordu. Genç adam Monica'nın numarasını çevirirken ellerinin titrediğini farkettiler.

Telefon uzun uzun çaldıktan sonra biri, «Alo,» dedi. Hugh, kız kardeşi Monica'nın sesini tanıdı.

— «Monica, ben Hugh. Jim'le konuşmak istiyorum. Kendisi orada mı?»

— «Kimi aradınız efendim?»

Monica'nın solgun benizi, siyah saçları ve kurumlu hali

Hugh'un gözlerinin önünde canlandı. Kız kardeşi aslında iyi bir insandı. Fakat mühim bir devlet adamına sekreter olalı beri çok ciddileşmiş ve buz gibi bir tavır takınmaya başlamıştı. Üstelik Hugh, o adamdan nefret ediyordu.

— «Monica, ben ağabeyin Hugh. Polisler Jim'in nerede olduğunu bilmiyorlar. Ben nişanlının senin yanında olacağını tahmin ettim. Hem...»

Monica, soğuk bir sesle, «Yanlış numara çevirmiş olacaksınız,» diye cevap verdi.

Hugh, fena halde telâşlandı. «Monica, galiba sinsi bir polisin taklidini yaptığımı sanıyorsun. Ama ağabeyin olduğumu ispat edebilirim. İstersen çocukluğumuzdan bahsedeyim. Sen onbir yaşındayken Caroline Jane adını taktığın bir bebeğin vardı. Üstelik buna telden bir gözlük yapmıştın.»

— «Bir dakika.» Monica'nın sesi hâlâ soğuktu ve üstelik bir şeye hiddetlendiği de belliydi.

Hugh, iki kişinin fısıldaştıklarını duydu. Sonra Jim, «Sevgili dostum,» dedi. Bu sözleri küfrederek gibi söylemişti.

— «Kusura bakma Jim. Sana yardım edemedim. Ama sen de bürodan kaçmıyacaktın.»

Fena halde şaşırarak Jim, söyleyecek lâf bulamadı. Hugh da hatâsını farkederek atıldı. «Öyle demek istemedim. Seni bırakıp kaçtığım için kabahat bende... Beni dinle Jim. Eğer bu iş yarına kadar halledilmezse gidip polise teslim olacağım.»

Jim'in derin derin soluk aldığı duyuluyordu. Nihayet, «Doğru mu söylüyorsun?» diye sordu.

Hugh, sinirlenmeye başlamıştı. «Evet, hattâ istersen sana yazılı bir kâğıt vereyim. Ben gittikten sonra neler olduğunu anlatır mısınız?»

— «Polislere hakikati söylemenin tehlikeli olacağını biliyordum. İşte korktuğum başıma geldi.»

— «Peki, neden sen polisleri atlatıp kaçtın, Jim?»

— «Sen bu ara çantana baktın mı?»

Bu sözlerden bir şey anlamayan Hugh, arkadaşının saçmaladığına kanaat getirdi. «Çantam mı?»

— «Allah belânı versin Hugh! O senin çantan değil. Bürodan çıkarken benimkini almışsın. Anladın mı! Benim çantamı almışsın! Hatırlamıyor musun?»

— «Bir dakika...»

— «O ihtiyar öldükten sonra çantanı alıp benim odama geldin. Bunu masaya, benim çantamın yanına bıraktın. Fazla heyecanlı olduğun için benim boş çantamı alıp gitmişin. Çanta yanındaysa bir bak...»

— «Bir dakika, Jim...»

— «İyi ama...»

Hugh, o sırada kız kardeşi Monica'nın, «Aman Yarabbi,» diye söylendiğini de duydu. Zaten kız kardeşi Hugh'un hareket tarzını hiç beğenmezdi. Genç adam daha koridora çıkmadan hâdiseyi hatırladı. Jim'in çantası da kendisinininki gibi eskiydi. Hattâ Hugh, bunu alıp merdivenlerden inerken çanta açılıvermişti. Genç adam kendi çantasının kapalı olduğunu biliyordu. Fakat o sırada bunu düşünememiş ve sahanlıkta durup çantayı kapatmış ve bu yüzden de kilidin etrafının kanlanmasına sebebiyet vermişti.

Hugh, nihayet çantasını antrede iki bavulun üstünde buldu. Daha bir bakışta bunun Jim'e ait olduğunu anlamıştı. Çantayı açınca içinin boş olduğunu gördü.

Tekrar yemek odasına dönüp telefona yapıştı. «Haklıymışsın Jim.»

Jim, «Bırak Allahaşkına,» diye homurdandı. «Senin yüzünden bir de yalancı mevkiine düştüm. Polislerin neden o kadar sinirlendiklerini de anlayamadım. Hançerin fildişi sapında parmak izi bulamadılar. Onun üzerine beni tekrar sorguya çekmek için odama soktular. Birdenbire gözümün döndüğünü saklamıyacağım...»

Hugh, onun sözünü kesti. «İyi ama benim çantamın bu işle ne ilgisi var?»

— «Biraz dinlersen, ne olduğunu anlıyacaksın, başımın belâsı.»

— «Sinirlenme Jim.»

— «Ne!... Ne!.. Bir de sakın olmamı mı tavsiye ediyor-

sun. Neyse, artık bağırmanın mânası yok. O polislerin haline fena halde kızdım zaten. Bana küfretselerdi o kadar aldırmyacaktım. Fakat son derece nazik davranıp alay etmeleri beni çileden çıkardı. Hele o üniformalı polis sinsi sinsi etrafı bakınıp duruyordu. Birdenbire, 'Bu sizin çantanız mı efendim?' diye sordu. 'Evet' dedim tabii. Bu sefer, 'Açabilir miyim?' dedi. Ona da razı oldum.»

Hugh'un telefonu tutan eli terlemeye başlamıştı. «Jim, o çantada sadece bir dosya vardı. Hani Butler'e götüreceğim dosya...»

— «Ya, öyle mi?»

— «Emin ol çantamda sadece bir dosya...»

Jim, «Dosya çantadaydı,» diye bağırdı. «Ama ondan başka bir çift de pamuklu beyaz eldiven vardı. Üstelik bunlardan biri kan içindeydi.»

İşte yine eldivenler ortaya çıkmıştı.

Hugh, yine kız kardeşi Monica'nın Jim'le konuştuğunu duydu. Monica, ağabeyisini kabahatli buluyordu. Genç kız, Jim'in evlendikten sonra durulmasını istiyordu. O zaman kibar bir semtte bir ev tutacaklardı. Jim de kibar kulüplerden birine âza olacaktı tabii. Böylece, Jim, sosyetenin ileri gelenleriyle ahabplık edip, iyi müşteriler bulacaktı. Monica, işte bu tip bir insandı. Ama Hugh, ona hak veriyordu.

Aslında genç adam, böyle şeylerden nefret ederdi. Patrick Butler'e hayran olmasının bir sebebi de buydu zaten. Meşhur avukat bir gün, Garrick Kulübünde otururken, «Ben ahabplıktan istifade edilmesine taraftar değilim!» diye bağırmıştı. «Bir insan kendi kabiliyetiyle yükselmezse, aciz bir mahlûk olduğu ortaya çıkar. O zaman başkalarına yanaşarak bir şeyler yapmağa çalışır. Bu da dilencilikten farklı bir şey değil zaten!» İşte Hugh Prentice, bu sözleri unutmamıştı. Çünkü kendisi de bu fikirdeydi.

Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Bir kâbus haline gelen eldivenlerle ve Jim'le uğraşmak lâzımdı.

— «Jim, o beyaz eldivenlerden haberim olmadığını söy-

lersem bana inanır mısın? Bunların çantama nasıl girdiğini bile bilmiyorum.»

Birdenbire Jim'in sesi buz gibi oldu. «Beni dinle Hugh! Seni ele vermedim. Hattâ sana yardım olsun diye polislerin elinden kurtulup kaçtım. Ama her şeyin bir haddi var. Abu'yu öldürebilecek tek insan sendin. Bunu da benden iyi biliyorsun.»

Hugh, «Evet,» diye mırıldandı. «Öyle gözüktüyor.»

— «Abu'yu son gören de sensin. Adamın divana oturmuş, gazete okuduğunu söyledin. Üstelik o hançer de sana ait. Bu hesaba göre senin kaatil olduğun meydana çıkıyor.»

Genç adam dayanamıyarak ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. Buna rağmen Jim'in sesi hâlâ duyuluyordu. «Bürodan kaçtın... Usulca çantaları değiştirdin. Sen...»

— «Devam etmene lüzum yok, Jim. Ne yapacağımı sana anlattım.»

— «Yani polise teslim olup cinayet işlediğini itiraf edecek misin?»

— «Evet.»

— «Ne zaman?»

— «Bütün mesele bunda. Şimdilik ben Patrick Butler'in evindeyim. Ama geceyi nerede geçireceğimi bilmiyorum. Yalnız senden bir şey rica edeceğim. Bana yirmi dört saat mühlet verir misin?»

Galiba, telefonu Monica, kapmıştı. Kız olanca sesiyle, «Hayır!» diye bağırdı.

Fakat, Jim, onu susturdu. «Peki, Hugh. Ben yirmi dört saat dayanabilirim.» Sesi titredi. «Beni dinle oğlum. Herhalde bu işin bir izahı vardır. Yani...»

Hugh, sözünü kesti. «Anlaştık.» Ahizeyi yerine bıraktı. Bir müddet oturup düşündü. Bu vaziyette ne yapması lâzımdı. Şöminenin rafındaki saat hafif sesler çıkararak işliyordu. Genç adam bir ara odaya başka birinin girdiğini hissederek başını kaldırdı. Koyu mavi bir gece elbisesi giymiş olan Helen, masanın yanında duruyordu. Kızın yüzü solmuştu. Herhalde konuşulanların mühim bir kısmını duymuştu.

Genç adam, kızın ağzını açmasına fırsat vermeden yerinden fırlayıp, «Helen!» diye bağırdı. «Kibar bir kulübe âza olmak ister misin? Orada zenginlerle golf oynayıp bana müşteri bulmayı arzu ediyor musun? Yoksa beni olduğum gibi kabul edebilecek misin?»

Helen'in gözleri büyüdü. Ellerini uzatarak fısıldadı. «Hayır, hayır, böyle şeylere tahammül edemem. Zaten fazla ciddi olman beni korkutuyordu.» Nedense kızcağız tir tir titriyordu. «Hem golften de kulüplerden de nefret ederim.»

— «Helen seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?»

Genç kız hafifçe gülümsedi. «Bilmiyorum ama bana anlatırsan memnun kalırım.» Hugh'a sokulup boynuna sarıldı.

Ama o sırada yemek odasına dalan avukat, hemen yaklaşıp Helen'in omzuna dokundu. Anlaşılan nişanlılara rahat vermiyecekti. Yanlarında durup onları seyreden Patrick Butler de, «Âşıkane sözlerden nefret ederim,» diye çıktı. «Bunlara ancak kendim söylediğim zaman tahammül edebiliyorum.»

Hugh, dönünce İrlandalı avukatla gözgöze geldi. Patrick Butler'in tebessümü silinmişti. «Demek en sonunda sana ultimatomu verdiler. Kaşları çatılmış gözlerinde acaip bir ifade belirmişti.

Hugh, ona bakarken Patrick Butler gibi bir düşmanın korkunç bir şey olacağını hissetti. Buna mukabil o tam güvenilecek bir dosttu. «Evet.. Öyle oldu.»

Helen'in vücudu bir yay gibi gerildi. «İşlemediğin bir cinayeti nasıl senin üstüne yıkarlar! Buna müsaade etmemelisin. O kızıdan da nefret ediyorum. Monica'nın bunu yapmaya hakkı yok!»

Genç adam kızın saçlarını okşadı. «Helen, ben kız kardeşimi iyi tanırım. Aslında kendisi benim kötülüğümü istemez. Ama şu ara korkup üzüldüğü için böyle konuştu. Hem Jim onun nişanlısı. Zaten Jim, bütün derbederliğine rağmen, Monica gibi, rahat bir hayat istiyor.»

— «Ondan nefret ediyorum!»

— «Hem başka türlü hareket etmeme imkân yok, He-

len. Bürodan kaçmakla şirketi mahvettim. Monica'nın evlenmesine mâni oldum. Charles Amcama 'Sir'lük payesi vereceklerdi. Herhalde bu rezaletten sonra o da olamayacak. Yani herkese zararım dokundu.»

Butler, «İyi ama senin suçun ne?» diye gürledi. «Başın sıkıştığı için benden yardım istemeye geldin. Bunun için seni kabahatli bulmaları gülünç. Münasebetsizlik! Haydi kütüphaneye gelin. Artık bu saçmaları da bırakın!»

Kütüphaneye girince ateşin önünde duran Pamela'yı gördüler. Kız sanki büyük bir meseleyi halle çalışıyormuş gibi dalgındı. Onları görünce, «Açım,» dedi.

Hugh, bir an Butler'in Oxford Lugatını alıp kızın kafasına atacağını sandı.

Avukat, «Yemek!» diye haykırdı. «Bu zamanda yemek düşünüyor!»

Pam'in dudakları titremeğe başladı. «Siz çok kötüsünüz... Beni Caprice'e götüreceğinize söz vermiştiniz.»

Butler eliyle, köşedeki koltuğu işaret ederek, «Sus be kadın!» dedi. «Otur yoksa seni...»

Dayak yemekten korkan kızcağız hemen koltuğa oturup sustu. Butler de Hugh'a döndü. «Şimdi şu hikâyeyi en başından anlat bakalım.»

Genç adam olanları anlatırken de Butler, kütüphanede bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Helen de büyülenmiş gibi nişanlısına bakıyordu. Hugh, sözlerini bitirince İrlândalı da dönüp durdu. Sanki mahkemede bir şahidi sorguya çekiyormuş gibi başını arkaya atmış, elbisesinin yakasını çekiyordu. «Bir iki soru sormama müsaade eder misin? Abu'yu odada bıraktığın zaman adamın ölmemiş olduğundan emin misin?»

— «Son defa söylüyorum Butler. Adam dipdiri idi.»

— «Peki odana birinin gizlenmiş olmasına imkân varmı?»

— «Hayır, çünkü odada saklanacak bir yer yok.»

Butler, düşünceli bir tavır takındı. «Demek odadan çık-

tıktan sonra tekrar içeriye baktım. Yani İsfahanlı Abu'nun kalkıp gitmesini istemiyordun? Öyle mi?»

— «Bunu iki kere anlattım.»

— «Bu hesaba göre adam divanda oturuyordu. Sana arkası dönüktü. Ufak tefek bir adam olduğu için o sırada yüzünü de aynadan görememişsin. Buna rağmen baktığın zaman onun bıçaklanmamış olduğundan emin misin?»

— «Evet.. Evet.. Evet. Adam verdiğim gazetenin sayfalarını çeviriyordu. Üstelik bilmediğim bir lisanda bir şeyler mırıldanıyordu. Zaten o arada kimsenin onu vurmasına imkân yok. Ben kapıdaydım.»

— «Sen Mr. Vaughan'ın odasına girdiğin sırada biri usulca bürona süzülüp Abu'yu bıçaklamış olamaz mı? Kaatil hemen kaçmıştır belki.»

— «İmkânsız.»

— «Anlaşıldı. İşte yine esrarengiz bir kapalı oda cinayetiyle karşılaştık.» Gözlerini kısarak Hugh'u süzdü. «Son bir soru var. Sen İsfahanlı Abu hakkında bazı bildiklerin olduğundan bahsetmiştin. Yani bir faraziye kurduğunu söylemiştin sanırım. Şunu dinleyebilir miyiz?»

Hugh Prentice, başını kaldırıp meşhur avukata baktı. Sinirleri bir hayli gerilmişti. «Bildiğim bir tek şey var. Öldürülen adamın asıl adı İsfahanlı Abu değildi. Bana yirmidört saat mühlet verdiler. Adamın kim olduğunu ve neden büromu geldiğini söylersem bunun bir faydası olmaz mı? Belki bu sayede kaatili yakalarız.»

* * *

7

Helen, heyecanla yerinden sıçradı. Ama Butler'in işaret ettiğini görünce tekrar yerine oturdu. Meşhur avukat, hafifçe gülümsedi. «Devam et Hugh.»

— «Abu, gelmeden evvel biz Helen'le detektif hikâyelerini münakaşa ediyorduk. Helen, 'İsfahanlı Ömer' diye bir

F: 4

isim uydurmuştu. Daha doğrusu uydurduğunu sanıyordu. Ama Abu içeriye girince Helen'in böyle bir ismi uyduramıyacağına kanaat getirdim. O bunu bir yerde görmüş veya duymuştu.»

Helen, «Fakat hâlâ nerede gördüğümü hatırlamıyorum!» diye atıldı.

— «Zıyanı yok yavrum. Ben buldum. Odama gelen Abu.. Şimdilik bu adı kullanalım... Bir hayli korkmuştu. Hemen bana, ağbeysinden bahsetmeye başladı. 'Sihirbaz olan ağabeyimi dolandırdılar.' Ben o sırada o kelimenin dolandırmak mânasına geldiğini bilmiyordum. İşte bu yüzden de bazı şeyleri anlamakta geciktim.»

Cebinden plâtin sigara tabakasını çıkaran Butler, «Devam,» diye mırıldandı.

— «Adam kendisine yardım etmediğim takdirde cinayet işleneceğini söyledi. Kimin öldürüleceğini sordum. Fransızca konuşmasına rağmen, 'Ağabeyim,' derken kekeledi. Yani aslında bu adamın ağabeysi filân yoktu. O kendisini öldüreceklerinden korkuyordu.»

Butler, kaşlarını kaldırdı. «Bu benim de aklıma geldi. Söyleyeceğin başka bir şey yok mu?»

— «Daha bitirmedim. Abu, ağabeysinin sihirbaz olduğundan bahsetmişti. Bana kalırsa aslında kendisi ilüzyonist veya bunun gibi bir şeydi. Bu arada astaragan yakalı paltosu ve konuşma tarzı da dikkatimi çekti. Hem o bana kalırsa iyi bir pantomimciydi.»

Helen, «Pantomim mi?» diye sordu.

— «Evet, adam konuşmadan el hareketleriyle birçok şey anlatabiliyordu. Hele paraların gittiğini anlatırken elleri görülecek gibiydi. Deste deste banknotlar masama yığıldı sanki. Zaten yabancı dil bilmeyen bir ilüzyonistin aynı zamanda pantomimci olması şarttır. Zira aksi takdirde seyircileri kendisinden sıkılabilir. O istediklerini hareketleriyle anlatabiliyordu.»

Birdenbire yerinden kalkan Pam, genç adama sokuldu.

«Ahh.. Ne hoş! Bay.. yıldım doğrusu.» Yine kelimeleri ezip büzerek konuşuyordu.

Butler, «Otur!» diye emretti. «Hemen otur!»

Hugh, ayağa fırladı. «Gazete var mı? Hangi gazete olursa olsun! Yalnız bu haftanın gazetesi olması şart.»

Patrick Butler, küçük masanın üstünde duran mecmuaları bir kenara itip News gazetesini aldı. Bu iki gün evveline aitti. Bunu Hugh'a attı. Genç avukat da hemen sayfeleri çevirmeğe başladı. «İşte buldum. Bakın. Londra'daki eğlence yerlerini yazıyor.» Helen gazeteye bakar bakmaz hayretle haykırdı.

— «Tabii! Tabii! Ah ne kadar aptallık ettim.»

Hugh, «Şunu yüksek sesle okusana Helen,» dedi.

Helen, hemen başladı. «Oxford Tiyatrosu. 'İSFAHANLI ÖMER,' meşhur numaralarına devam ediyor. Her gece saat...»

Lady Pamela de Saxe de sevinçle ellerini birbirine vurdu. «Aman, ne hoş!» Sonra Butler'in kolunu yakaladı. «Patrick! Babam geçenlerde beni böyle birini görmeğe götürdü. Aaahh, ne güzel.. di! Beni bu gece o tiyatroya götüremez misin?»

— «Hayır, olmaz yavrum. Adam öldü.»

— «Kim öldü?»

Butler, içini çekti. «Yavrum, o küçücük beynin nasıl olsa anlattıklarımı alamıyacak. Onun için bir kenarda otur. Şimdi seninle uğraşamam.»

Butler, geçip bir koltuğa yerleşti. Kaşlarını çatmıştı. Hugh, daha sonra Butler'in bu huyunu da öğrendi. Genç adam haklı olduğu zamanlar Butler, kaşlarını çatıp kurumlu bir tavır takınıyordu. Hugh, yanıldığı zamanlar ise meşhur avukat son derece mütefitti.

Butler, dayanamayıp kalkarak, zilin kordonunu çekti. «Bir an için öldürülen adamın İsfahanlı Ömer olduğunu kabul edelim. Nasıl olsa bunu biraz sonra anlıyacağız... Şimdi sen bana anlat bakalım. Adamın neden bürona geldiğini biliyor musun? Yani bu husustaki fikrin nedir?»

— «Ben bu adamın karakterini aşağı yukarı anlamış durumdayım. Bana kalırsa o borsa oyunlarına, ve kumara düş-

kün bir tipti. Yani büyük para kazanacağı vaadiyle onu dolandırmak kabildi. Zaten böyle bir şey olmuş sanırım. Bu yüzden adam bir avukata başvurarak ne yapması lâzım geldiğini anlamak istedi.» Hugh, bir an tereddüt etti. «İşte bu yüzden Helen'i işe karıştırmak istemedim. Çünkü tehlikeli bir durumla karşılaşacağımızdan eminim.»

— «Tehlike mi?» Butler'in gözlerinde bir pırıltı belirmişti. «Neden... Neden korkuyorsun?»

— «Şimdiye kadar parasını sızdırdığı adamı öldüren bir dolandırıcı gördün mü? Dolandırıcılar sakın ve sessiz iş görmeği severler. Birini dolandırır dolandırmaz ortadan kaybolurlar. Ama biri İsfahanlı'yı öldürdü. Bu hesaba göre Abu'yu dolandıran rastgele biri değildi. Başına belâ geleceğini anlayınca Abu'nun ağzını kapatmayı uygun gördü. Hem cinayeti gözönünde işledi. Yani karşımızda son derece kurnaz ve hain bir mahlûk var.»

Butler, başını salladı. «Galiba haklısın, Hugh.» O sırada kapı açılarak Mrs. Pasternack gözüktü. Kadın zilin çaldığını duymuştu anlaşılan.

Meşhur avukat sigarasını şömineye atarak, «Mrs. Pasternack,» dedi. «Oxford Tiyatrosuna bir telefon et.»

— «Peki efendim.»

— «Telefon numarası şu gazetede var. Program saat yedi buçukta başlıyormuş. Şimdi sekize on var. Buna rağmen önden dört koltuk istediğini söyle.»

Pam, yine dayanamadı. «Aman ne hoş!.. Aman ne hoş!»

Butler, ««Maalesef tiyatroya gitmiyeceğiz, güzelim,» diye homurdandı. Sonra kızı tuhaf tuhaf süzdü. Hugh, buna bir mâna verememişti. «Mrs. Pasternack! Belki bu geceki programı tehir etmişlerdir. O zaman bir şey söylemeden telefonu kapat. Eğer yer ayıracaklarını bildirirlerse İsfahanlı Ömer'in sahneye çıkıp çıkmıyacağını sor. Anladın mı?»

Bir şey anlamayan Mrs. Pasternack başını salladı. «Evet, efendim.»

Kadın çıkınca Butler, genç avukata döndü. «Bu anlattık-

larınla faraziyenin bir ilgisi var mı? Yani kaatili nasıl yakalayacağız?»

— «Bunu da düşündüm. Abu, pek İngilizce bilmiyordu. Onun için Londra'da fazla ahababı olmasına imkân yok. Yalnız, onun İngilizce bilen bir yardımcısı olmalı. Biz tahkikata Oxford Tiyatrosunun kulisinden başlamalıyız. Yalnız Oxford Tiyatrosunun nerede olduğu hususunda bir fikrim yok.»

Butler, «Seven Dials'da,» diye cevap verdi. «Evet, Seven Dials.»

Helen, heyecanlanmıştı. «Biliyor musunuz, senelerden beri orasını merak edip dururum. Ama şimdiye kadar gidip görmedim.»

Hugh'un gözlerinin önünde yedi katlı büyük otel, eski tiyatro ve civarındaki küçük antikacı belirdi. «Seven Dials, yedi sokağın açıldığı küçük bir meydandır. Oxford Tiyatrosu bir köşede olmalı. Diğer köşede de Buckinham oteli var. Bir sokak başında da küçük bir antikacı olduğunu hatırlıyorum. Tamam, biz işe otelden başlayabiliriz.»

— «Neden otelden başlıyoruz?» Butler, sabırsızlanmaya başlamıştı.

— «George Darwin adında bir arkadaşım var. Kendisi şehire indikçe Buckingham'da kalır. Ama bugüne kadar ne kâtipler ne de garsonlarla konuşmuş. Telefonla yer ayırtıp karısıyla bir iki gün otelde kalır ve ayrılırmış. Zannedersen otelde birkaç kâtip var. Hepsi onun ismini bilmelerine rağmen bir türlü kendisini tanıyamıyorlarmış. Ben Helen'le oraya gidip Mr. ve Mr. George Darwin olduğumuzu iddia edebilirim. Bize bir oda vereceklerdir tabii. Böylece tiyatroya gidip kulistekilerle konuşmak da kabil olur. Zaten tiyatronun iki kapısı varmış. Hem sisten gözgözü görmüyor. Polisler beni farketseler bile kaçmak kolay olur. Zaten beni tiyatronun hemen karşısındaki otelde aramak kimsenin aklına gelmez. Otel kayıtlarına baksalar bile George Darwin'le eş onları ilgilendirmeyecektir.»

Kapı açılarak Mrs. Pasternack içeriye girdi. «Maalesef

bu gece için yer yokmuş efendim. İsfahanlı Ömer birdenbire rahatsızlanmış.»

Butler'le Hugh, gözgöze geldiler. İrlândalı, pis pis güldü. «Mr. Ömer, herhalde morgda istirahat ediyor.»

Helen, «Böyle şeyler söylemeyin!» diye haykırdı.

Hugh'un sinirleri iyice bozulmuştu. Hele nişanlısının korku dolu gözlerini görünce büsbütün ümitsizliğe kapıldı. «İşte, benim plânım bu. Haydi saçmaladığımı söyleyin bakalım. Hoş, artık ben de bundan şüphe ediyorum...» Başını önüne eğerek düşünmeğe başladı. Nedense bu cinayetin eldivenlerle bir ilgisi vardı. Odadakilerin ısrarla kendisine baktığını hissedince irkildi.

Patrick Butler, «Plânının saçma olduğunu kim söyledi?» diye çıkıştı.

Helen de atıldı. «Evet, bunu ben de bilmek isterim.»

Pam ise baygın baygın Hugh'u süzdü. «Ahh, çok hoş!»

Helen, «Sevgilim,» diye mırıldandı. «Polisler seni arıyorlar. Hem kız kardeşinle, en yakın arkadaşın seni rahat rahat ele verebilirler. Çünkü onlar sadece kendilerini düşünüyorlar. Buna rağmen sen tanımadığın bir adamın kaatilini yakalamaya çalışıyorsun. Bunu yapamadığın takdirde de polise teslim olmağa razısın. Seninle istediğin yere gidebilirim. Hatta...» Helen susup ellerini arkasına sakladı. Fakat o sırada Hugh, kızın sol elindeki ince halkayı farketmişti. Helen bunu Hugh'un verdiği taşlı nişan yüzüğün altına takmıştı. Hugh'un baktığını gören Helen, birdenbire kıpkırmızı kesildi. Herhalde bu yüzüğü evli bir arkadaşından ödünç almıştı. Böylece Hugh Prentice'in karısı olduğunu iddia edebilecekti.

Butler de ayağa kalkmış, düşünceli düşünceli dolaşıyordu. Nihayet Hugh'un önünde durdu. «Ben de seninle gideceğim tabii. Aynı otelde bir oda tutmam lâzım.»

Şaşkınlıktan Hugh'un ağzı açık kaldı. «İyi ama neden? Seni arayan kimse yok ki. Hür bir insansın.»

Butler, dudağını büktü. «Yani beni istemiyor musun?»

— «Hayır, hayır, öyle bir şey demedim.»

— «O halde bu mesele halloldu demektir.» Meşhur avu-

kat kurumlu bir tavırla, genç adamı süzmekten vazgeçip gülümsedi. «Sen, Ditton'dan gelen Mr. Darwin'sin. Ya ben kim olacağım?»

Helen, «Allah Allah!» diye bağırdı. «Neden takma bir isim bulmağa çalışıyorsunuz? Mr. Patrick Butler adı size kâfi gelmiyor mu? Muhakkak rol yapmanız mı lâzım? Belki büyük bir avukatsınız ama o kadar çocukça halleriniz var ki...»

Korkunç bir sessizlik oldu. Butler durup kızın yüzüne bakmakla iktifa etti. «Madam, herhalde durumun farkında değilsiniz. Hugh'u arayan polisler benim Buckingham otelinde kaldığımı anlayınca biraz şüphelenirler sanırım. Korkarım kafanız pek çalışmıyor. Maamafih, sizin teklifinizi kabul edeceğim. Adım Patrick Butler.» Eğilip kızı selâmladı. «Hem Patrick Butler olarak kalacağım. Ama bu yüzden nişanlınızı tevki edebilirler. Artık bunu göze almak lâzım.»

— «Bir dakika! Ben yanlış anlamışım. Hem...»

— «Kararı veren sizsiniz Madam.» Butler, bu meselenin kapandığını göstermek ister gibi elini salladı.

— «Hugh, ne olur sen söyle... Ben...»

— «Helen, münakaşanın sırası değil.»

Patrick Butler, kâhya kadına döndü. «Mrs. Pasternack, lütfen Buckingham Oteline telefon et. Numarası rehberde vardır. Bir oda... Hayır bir daire istiyorum. Mr. George Darwin ve eşi için bir daire ayırtın... Bundan başka...»

Pam, «Patrick,» diye fısıldadı. «Ben de senin e..şin olacağım. Beni götüreceksin değil mi?»

— «Aksi takdirde otele telefon edip hakkımızda türlü türlü şeyler söyleyeceksin, sanırım. Çaresiz seni de götüreceğiz tabii.» Adam yine tuhaf tuhaf kızı süzdü. «Mrs. Pasternack, Mr. ve Mrs. Patrick Butler için de bir daire ayırt.»

— «Peki efendim.»

— «Bir dakika, Mrs. Pasternack.» Butler, heyecanla döndü. «İsfahanlı Ömer'in hasta olduğunu söylemiştin. Acaba onun yerine sahneye kim çıkıyormuş?»

— «Bir Fransız kadını... Madam Feyoum adında biri. Kendisi Mr. Ömer'in karısıymış efendim.»

Kadın çıktıktan sonra. İrlândalı, «Bir Fransız kadını,» diye güldü. «Galiba sen haklısın, Prentice. Ömer'in karısından her şeyi öğrenebiliriz. Onun faydalı olacağını sanıyorum.»

— «Evet.. Yalnız dikkatli olmalıyız. Hem belki polisler de tiyatrodadırlar...»

Butler, alaylı, alaylı, «Polisler mi?» diye sordu. «O zaman işimiz daha kolaylaşır. Hugh, bu kadar düşünecek yerde ölünün ceplerini araştırırsaydın daha iyi ederdin.»

Hugh, yüzünü buruşturdu. «Bazı şeyleri yapmaya imkân yok.»

— «Ama polisler senin kadar hisli değiller. Onlar ölünün hüviyetini hemen tespit etmişlerdir. Bu hesaba göre saatlerdir tiyatrodalar. Allah kahretsin! Acele etmeliyiz.»

Bunu uzun bir münakaşa takip etti. Otele gideceğini öğrenen Pam, eve uğrayıp elbiselerini almak istiyordu. Ama Butler, bunu kabul etmedi. Cannes'e tatile gitmiyeceklerini söyleyerek kızı azarladı. Bu arada bavulunu hazırlaması için Mrs. Pasternack'a emir verdi. Bu sözleri duyan Pam, büsbütün sinirlendi tabii. Avukat ise lâcivert gözlerini genç kıza dikmiş, müstehzi bir tavırla gülüyordu.

Helen, yanına bir bavul dolusu elbise almıştı. Pam'a giyecek bir şeyler verebileceğini söyledi. Ama Pam, genç kızıdan en az altı, yedi santim daha uzundu ve vücudu de daha mevzundu. Bu yüzden Pam, teklifi reddetti. Fakat kızın bu alâkası çok hoşuna gitmişti. Helen'in boynuna sarılarak uzun uzun teşekkür etti durdu. Helen, bu durumdan daha da rahatsız oldu tabii.

Daha da, kötüsü Butler'le Helen'in çekişmesiydi. Avukatla genç kız son derece nazık konuşuyorlardı ama hallerinden birbirlerinden hoşlanmadıkları belli oluyordu.

En sonunda Butler'in bavulu hazırlandı. Göz yaşlarını silen Pam da diğerleriyle arabaya bindi. Hugh, yine düşünmeye koyulmuştu. Kendi kendine, «Bu cinayeti çözemessem, yandım,» diyordu. «Monica'yı, Jim'i, hattâ Charles amcayı kurtarmak için polise teslim olmaktan başka çare kalmıyacak. Yalnız kalınca İsfahanlı Ömer'i bıçakladığımı söylerim.

Olur, biter... İyi ama acaba polisler bana inanacaklar mı? Zira Scotland Yard birini tevkif etmek istemiyor. Onlar hakikatin peşindeler. Hem ben durup dururken bir yabancıyı neden bıçaklıyayım? Bir sebep bulamadıkça beni asmalarına da imkân yok. Bu arada Butler, bir şeyler anladı sanırım. Ama bir hatâ yaparsa hepimiz yandık demektir.»

Bir ara Helen, «Seven Dials,» diye mırıldandı. «Bunu neden şimdiye kadar hatırlıyamadım?» Genç kız Hugh'a hitab etmişti. Ama genç adam başını önüne eğmiş olduğu için Butler kendisine söylediğini sandı. «Burası batakhanelerin bulunduğu semt değil mi?»

Patrick Butler, alaycı bir tavırla güldü. Bunu kim görse kızardı. Hele Helen, neredeyse onun gırtlığını sıkacaktı. «Altmış veya yetmiş sene evvel söyledikleriniz doğrudu madam. O zaman Seven Dials Londra'nın en korkunç semtiymiş. Bir sürü batakhane olduğu için her gün birkaç kavga çıkar ve arada ölenler olurmuş. Shaftesbury Bulvarını açabilmek için bütün meyhaneleri, batakhaneleri ve eski binaları ortadan kaldırdılar.» Butler eğilip, sol camdan dışarıya baktı. «Bugün Seven Dials, iyi bir semt sayılabilir.» Birdenbire sustu.

Şöföre emir vermek için ses tübünü yakaladı. «Johnson, hemen köşede, vitrini ışıklı küçük antikacının önünde dur!»

Johnson hemen frene bastı. Pam, «Ne oluyor?» diye haykırdı.

— «Bir şey yok Lady hazretleri. Johnson! Antikacının vitrininde bir yazı var. Bunu okumak istiyorum. Cep fenerini al, o ilânın üstüne tut.»

Seven Dials'a gelmişlerdi. Hugh'un köşede sandığı antikacı, dar sokağın beş on metre gerisindeydi. İçeride bir hava gazı lâmbası yanıyordu. Kapının üstünde küçük bir levha vardı. Bunun üstünde dükkâncının adı yazılıydı: J. Cotterby.

Johnson, arabadan inip dükkâna yaklaştı. Birdenbire elindeki fener antikacının vitrinini aydınlattı.

Butler, «Biraz daha yukarıya tut!» diye seslendi. «Tamam!»

Sonra sustu. Zaten kimsenin sesi çıkmıyordu:

Vitrindeki ilânı görünce şaşırmışlardı. Bu kenarları yırtık beyaz bir kartondu. Üstüne siyah mürekkeple bir şeyler yazılmıştı.

Gözlerine inanamayan Hugh Prentice bu ilâna tekrar baktı:

ÖLÜNÜN ELDİVENLERİ
Meraklılar için Tarihi Eserler
İçeriye Müracaat Ediniz

* * *

8

Patrick Butler, arabadan atladı. Hugh Prentice de onu takip etti. Fakat, İrlandalı J. Cotterby'nin dükkânına girmeye çalışacak yerde etrafına bakındı. Sisten bir yeri görmeğe imkân yoktu. Sokakta çıt çıkmıyordu ama avukat yalnız olmadıklarını hissediyordu galiba.

Oxford Tiyatrosunun ışıklarını buradan görmek kabildi. Yeşil Neonla yazılmış İSFAHAN ismi Hugh'un dikkatini çekti. Ama ismin devamı seçilmiyordu. Zira durduğu yerden ancak tiyatronun bir yanını görmek kabildi. Buckingham Oteli ise otuz, otuz beş metre ilerideydi. Otel kapıcısının taksi çağırmak için düdüğü çaldığı duyuluyordu.

Uzaktan birinin ayak sesleri aksetti. Bir araba yaklaştı. Fakat sis bir hayli kesif olduğu için onu seçmeğe de imkân yoktu' Yalnız, antikacı J. Cotterby'nin dükkânının civarında hareket yoktu.

Butler, «Johnson,» dedi. «Buraya gel. O ışığı da söndür.» Johnson, hemen yaklaştı. «Buyrun efendim?»

— «Şu tiyatroyu görüyor musun. Git, içeriye gir. Herhalde programa on dakika ara vermişlerdir. Ahalinin arasına karış. Sırtındaki üniforma sayesinde rahatça her yere girebilirsin. Sanki birini arıyormuşun gibi etrafına bakın.»

— «Kimi arayacağım, Mr. Butler?»

— «Kimseyi aramıyacaksın. Sadece program hakkında söylenenleri dinle. Bakalım ahali bunu beğenmiş mi? Bu gece Madam Feyoum adında biri sahneye çıkmış. Belki programı altüst etti. Belki de fevkalâde muvaffak olmuştur. İşte bunu öğrenip bana haber ver.»

— «Peki efendim...» Johnson'un merakı galip geldi. «Affedersiniz bir şey sorabilir miyim...»

— «Hayır, bu ara bir şey soramazsın. Hemen git. Yok, dur. Önce arabayı biraz geriye al. Antikacının önünde durmasın.»

Şoför arabayı geri alınca Butler, yaklaşıp arkada oturan kızlara baktı. «Burada emniyettesiniz. Sakın arabadan inmeyin.» Helen'le Pam, bu işten hoşlanmamışlardı ama avukat kapıyı çarparak kapayınca ses çıkaramadılar. Hugh, ise hâlâ antikacının önündeydi. Kapıdaki küçük kâğıtta 'Açıktır' yazılıydı. Kapının yanında da küçük bir tabelâ vardı ama bunun üstündeki isim silinmişti galiba.

Butler, ona yaklaştı. «Artık ölünün eldivenlerine sıra geldi.»

— «Buraya girmemiz için bir sebep var mı?»

Tokmağı tutan, avukat durakladı. «Orasını ben de bilemiyorum, Hugh. Ama, kararsız kalmaktansa harekete geçmeyi tercih ederim.»

— «Demek eldivenler seni de rahatsız ediyor?»

Butler, «Rahatsız olmak mı!» diye bağırdı. «Bu işte eldivenden başka bir şey yok. Ama bunların bir sebebi olmalı. Hem ben eldivenlere bir mâna da veremiyorum.»

— «Peki, kaatilin odama nasıl girdiğini anladın mı?»

Butler, yüzünü buruşturdu. «Onu hallettim bile.» Kapıyı açarak içeriye daldı. Hugh da peşinden girdi. Karşılarına tahata bir kapı çıkmıştı. Bunun arkasında bir merdiven vardı galiba. Hugh, antikacının yukarıda oturduğunu tahmin etti. Fakat yanılmıştı.

Dükkân buz gibi soğuktu. Üstelik havasızdı da. Mavimsi ışık buraya esrarengiz bir hava veriyordu. Etraftaki antika- lar pek de kıymetli şeyler değildi. Hugh, porselenleri, kris-

talleri ve eski püskü saatleri görünce sıkılıverdi. Buraya boşuna girmişlerdi galiba.

Butler, «Kimse yok mu?» diye haykırarak camlı tezgâha vurdu.

Gaz acaip bir ses çıkararak yanıyordu. Bir ara tahta kapının yanına bakan Hugh, şaşırdı. Burada tafta bir elbise giymiş bir kadın mankeni vardı. Bir an onu canlı zanneden genç adam duraklamıştı.

Butler hâlâ bağırıyordu. Sağ taraftan bir çingirak sesi aksetti. Karşıdaki tablolardan biri devrildi ve şişman bir adam o zamana kadar farketmedikleri bir kapıdan içeriye girdi.

Bu adam bir zamanlar güçlü kuvvetliydi herhalde. Ama artık vücudu iyice yağlanmıştı. Seyrek kır saçları alnına dökmüştü. Siyah gözleri ise bir finonunkileri andırıyordu. Adam kocaman ellerini tezgâha dayayarak gülümsemeye çalıştı.

Butler, «Nasılsınız, Mr. Cotterby?» dedi. «Yanılmıyorsa Mr. Cotterby sizsiniz?»

Meşhur avukat istediği zaman son derece tatlı dilliydi. Hemen karşısındakini kandırabilirdi. Onun tatlı tatlı tebesüm ettiğini gören adam dayanamadı. «Evet, benim efendim. Sıhhatinize efendim.» Sanki Butler kendisie içki ikram etmiş gibi tekrarladı. «Sıhhatinize efendim.»

Adam neşeli gözükmeye çalışıyordu ama ya çok hiddetliydi ya da korkmuştu. Bir taraftan da gizli gizli tavana bakıyordu. Nihayet, «Bu saatte dükkânımın neden açık olduğunu merak ediyorsunuz galiba?» diye mırıldandı.

— «Yoo... Bu aklımıza bile gelmedi.»

— «Ya... Ben tiyatro seyircilerini çekmek için dükkânımı açık bırakıyorum. Onlar dükkânımın önünden geçerken dayanamayıp içeriye giriyor ve bir, iki parça antika satın alıyorlar. Siz de tiyatrodan mı geliyorsunuz efendim? Yoksa oteldeki toplantıdan mı çıktınız?»

— «Tiyatrodan geliyoruz. Sizden istediğimiz...»

Adam, «Antika bir saat herhalde,» diye atıldı. «Size On-dördüncü Lui devrine ait güzel bir saat gösterebilirim.»

— «Hayır, teşekkür ederim.» Butler, birdenbire sesini yükseltti. Bunu mahsus yapmıştı. «Ben vitrindeki ilânı gördüm. Ölü'nün eldivenleri alâkamı çekti.»

Mr. Cotterby, tekrar tavana baktı. Yine hiddetlenmiş veya korkmuştu. Ama, bunu belli etmek istemiyordu. «Nasıl isterseniz efendim.»

Elini uzatıp gaz lâmbasının fitilini yükseltti. Lâmbanın üstündeki mavi abajuru da çıkardı. Beyaz bir ışık etrafı aydınlatı.

Hugh, ılık çalmamak için kendisini zor tuttu. Mr. Cotterby'nin arkasındaki duvarda kadife kaplı bir tahta asılıydı. Buna on iki bıçak saplanmıştı. Mr. Cotterby eğilip tezgâhın altından bir şey çıkarmağa çalışırken Butler de bıçakları farketti.

Adam doğrulup ince kâğıda sarılmış iki kutu uzattı. Yüksek sesle, «Bakalım bu eldivenleri beğenecek misiniz?» diye sordu.

Hugh, adamın tezgâha bıraktığı kutulara bakmadı bile. Gözlerini bıçaklardan ayıramıyordu. Bunlar kıymetli değildi. Fakat hepsi pırıl pırıl parlıyordu. Herhalde uçları da bir hayli sivriydi.

Butler, sıkılmış gibi bir tavır takınmıştı. «Açıkçasını isterseniz ben eldivenlerden pek anlamam. Meselâ şu iki çift benim için bir şey ifade etmiyor. Bana bunların tarihçesini anlatabilir misiniz?»

— «Duysanız hayret edersiniz efendim.»

— «Neyse şimdilik bunu bırakalım. Başka eldivenler var mı?»

Mr. Cotterby, birdenbire heyecanlandı. «Olmaz olur mu hiç! Bir dakika beklerseniz gidip getiririm.» Adam telâşla arkadaki kapıdan çıktı.

Butler, usulca Hugh'a işaret etti. Yukarıda biri dolaşıyordu.

— «Hugh, beni duyuyor musun?» Butler'in sesi çok ha-

fifti. Genç adam güçlükle duyabildi. «Belki başımız belâya girecek. Dövüşmek mecburiyetinde kalacağız.»

Hugh, «Dövüşmek mi?» diye fısıldadı.

— «Evet, kendini müdafaa edebilecek misin?» Butler'in yüzünde acaip bir ifade belirmişti. «Seneler evvel biri bana bu suali sormuştu. Aptallığımdan kendimden aşağı mahlûklara el kaldırmıyacağımı söylemiştim. Ama o gün insanın kendisini koruması lâzım geldiğini öğrendim. Ya sen?»

— «Benim için üzülme. Harpte Commando'ydum. Hem çabuk ve sessiz hareket etmesini bilirim.»

— «İyi... Çok iyi.»

— «Ne var?»

— «Tehlikedeyiz. Cotterby dönünce onu oyalasın. Ben şu eldivenlere bakmak istiyorum.»

Duvardaki bıçaklar pırıl pırıl parlıyordu. Yukarıda biri hâlâ dolaşıyordu.

— «Bu eldivenleri görüyor musun...»

Çıngırak sesi aksetti. Bir heykel devrildi. Antikacı elinde bir ayakkabı kutusuyla görüldü. «Biraz evvel söylediğim gibi, çok ilgi çekici şeylerim var.» Kutuyu tezgâhın üstüne koydu. Butler'in önüne de küçük bir kâğıt bıraktı. Bunun üstünde iki kelime vardı: 'Çabuk gidin.'

Cotterby'nin yüzünden korktuğunu anlamak kabildi. Hugh, ceketinin cebinden kalemini çıkarıp, kâğıdın üstüne, 'Neden' kelimesini ilâve etti.

Butler, kutulardan çıkan iki çift eldiveni bir kenara itmişti. Deri eldivenler bir hayli eskiydi galiba. Zira iyice incelmış, âdeta şeffaflaşmışlardı. Ama Hugh, bunların pek önemli olduklarını sanmıyordu. Birincisi bir erkek eldiveniydi. Bir zamanlar beyaz veya gri olan deri iyice sertleşmişti. Konçları işlemeliydi. Bu çok küçük elli bir erkeğe aitti. Diğeri ise kadın eldiveniydi. Aslında siyah ve kırmızı olan eldiven solup bejimsi bir hal almıştı.

Hugh, yüksek sesle, «Mr. Cotterby,» dedi. «Şu duvardaki bıçaklar beni çok alâkadardır etti.»

Mr. Cotterby'nin yüzünde anlaşılmasın bir ifade belirdi.

Hattâ sesi bile gürleşmişti. Bıçakları korumak ister gibi kolunu kaldırdı. «Hayır, olmaz!... Onları alamazsınız!»

— «Özür dilerim. Ben sadece...»

Adamın tavrı yine değişti. «Affedersiniz efendim. Sert konuştuğum için özür dilerim. Ama onlar satılık değil. Onlar oyun bıçağı. Yani fırlatmak için hususî yapılmış bıçaklar...»

— «Peki bunları kim atıyormuş?»

Cotterby, «Ben atardım,» diye içini çekti. «Nelly beni terketmeden evvel bıçak oyunları yapardım. Nellie...» Gözlerinde acı bir ifade belirdi. Ama, Hugh'un yüzünü görünce maziye düşünüp üzülmekten vazgeçti. «Yoksa bana inanmıyor musunuz? Bakın.»

Daha genç avukatın bir şey söylemesine vakit kalmadan Cotterby, bıçakları kaptı. Birdenbire sol elinde üç bıçak belirdi. Sağ elinde ise dördüncü bıçağı tutuyordu. «Bakın... Şu mankene bakın!» Mr. Cotterby birkaç adım geriledi. «Ben bu mankene isim takamadım. Çünkü prova yaparken Nellie, bu mankeni bile kıskanırdı. Ona isim takmama razı olmadı... Ama Nellie, buna rağmen beni bıraktı.» Sağ elini havaya kaldırdı.

Hugh, bir adım ilerledi. «Durun! Buna lüzum yok!»

Antikacı, «Telâşlanacak bir şey yok,» diye gülümsedi. «Daha henüz bir kadeh cin içtim. Elim titremiyor. Bakın!»

Tak!

Hugh, adamın kol hareketini bile görememişti. Fakat bıçak mankenin başının üstünden geçip tahtaya saplanmıştı. Üstelik mankenin saçının bir teli bile kımıldamamıştı.

Mr. Cotterby, ikinci bıçağı atarken fısıldadı. «Baba Bill sizi istiyor.» **Tak!**

— «Adamları gelmeden buradan kaçın!» **Tak!**

Bıçaklar mankenin başının iki yanına saplanmıştı. Merdivenlerden bir ayak sesi aksetti. Biri aşağıya iniyordu. Hugh için Baba Bill bir şey ifade etmiyordu. Ama Patrick Butler, bu ismi duyar duymaz döndü.

Mr. Cotterby, dördüncü bıçağı atacağı sırada tahta kapı

ardına kadar açıldı ve eşikte uzun boylu, sıska bir adam belirdi. Kendisi bir hayli gençti.

Galiba antikacı cini fazla kaçırmıştı. Veya bu adamı görünce sinirlenmişti. Bıçak birdenbire havalandı. Mankenin yanına saplanacak yerde kapıya doğru gitti. Genç adamın omzunun biraz üstüne saplandı.

Dükânda çıt çıkmıyordu. Yalnız antikacının derin derin nefes aldığı duyuluyordu.

Yeni gelen adam sakın sakın konuşmaya başladı. «Alkolik bir ihtiyarın bıçak atması doğru değil.»

Mr. Cotterby, kafa tutmaya yeltendi. Ama bir taraftan da korktuğu belliydi. «Olabilir, Mr. Lake. Siz okumuş bir insansınız. Her şeyi bilirsiniz.» Hugh'la Butler'e baktı. «Mr. Lake'in bürosu yukarıda...»

Lake denilen adam sesini çıkarmadan kapıdan bıçağı çıkarıp, birkaç adım attı. Saçlarını kısacık kestirmişti. Galiba sık sık berbere gitmekten hoşlanmayan bir insandı. Yüzü soluktu ama gözlerinden epey zeki olduğu belliydi. Kahverengi elbisesi, ne iyi ne de kötüydü. Galiba o giyimine de pek aldırış etmiyordu.

O hayattan pek zevk almayan sadece çalışmasını bilen bir mahlûktu anlaşılan. Her halinden bu seziliyordu.

Adam, bıçağı sallayarak, «Evet, adım Lake,» diye mırıldandı. «Gerald Lake. Belki ismimi dış kapıda görmüşsünüzdür. Avukatım.»

Hugh, hayretle tekrarladı. «Avukat mı?»

Gerald Lake, onları şöyle bir süzdü. Hâlâ sakindi. «Sizin gibi insanlar avukat olduğumu duyunca şaşırıyorlar. Zira böyle bir semtte büro açmayı kafaları almıyor.»

Patrick Butler, kaşlarını kaldırdı. «Ya, öyle mi?» Meşhur avukat kurumlu bir tavır takınmıştı. Sanki bir iki dakika sonra jüriye dönüp müdafaasını okuyacatı.

Lake, «Avukata ihtiyacı olan fakirler çok,» diye devam etti. «Onlar kendileri gibi fakir avukatlara cüzi bir ücret ödeyerek işlerini yaptırıyorlar. Cahillere, yabancılara doğru yolu göstermek lâzım. Size bu hususta geniş malûmat verebili-

rim...» Lake'in siyah gözlerinde acaip bir pırıltı belirmişti. Bıçağı koltuğunun altına sıkıştırıp cebindeki gazeteyi çıkararak açtı. Bu Daily Worker'di. Gazeteyi gören Butler'in kaşları çatıldı.

Bunu farkedenden Lake, gazeteyi ve bıçağı tezgâha bıraktı.

— «Neyse bu bahsi kapayalım. Siz dünyada fakir insanların da yaşadığını bilmiyorsunuz herhalde?»

— «Öyle mi sanıyorsun dostum? Ben şimdiye kadar birçok fakiri müdafaa ettim. Üstelik senin gibi onlardan ücret de istemedim.»

— «Övünmeye lüzum yok. Saçmalamayın. Çok zengin olduğunuz için birkaç kişiden para almamanız bir şey ifade etmez. Hem istediğiniz gibi tahsil etmişsiniz. Bu tahsili yapabilmek için para kazanmanız icap etmedi sanırım. Yani bunun karşılığında bir şey ödemediniz.»

— «Sen de iki çift eldiven almışsın...» Butler, eliyle tezgâhı işaret etti. «Bunların bedelini ödedin mi bari?»

Lake, bu suale cevap vermedi. «Yukarıya büroma gelin. Başınıza gelecekleri size anlatmak mecburiyetindeyim.»

Butler, «Bir dakika!» diye gürledi.

Lake, başını çevirmedi. Dikkatle dışarıya bakıyordu. Cotterby de onun gibi soağı gözetlemekteydi. Üstelik Butler'le Prentice'e dikkatli olmaları için işaret ediyordu.

Butler, nazik bir tavırla devam etti. «Vitrindeki ilâna bayıldım. Herhalde bunu sen yazdın?»

— «Hayır.»

Butler bir kahkaha attı. «Çok dikkatlisin. Demek ilânı sen hazırladın, Mr. Cotterby de temize çekti.» İrlandalının sesi sertleşti. «Bizi buraya sokmak için bu kadar çocukça bir usule başvurmaya lüzum var mıydı. Bana telefon edip, hakarete kalksaydın hemen gelirdim.»

Lake, «Meşhur avukat Patrick Butler'in telefona cevap vereceğini tahmin etmemiştim,» diye gülümsedi. «Peki ama bu şöhretinize rağmen elinize ne geçti. Ne başardınız sanki?»

Butler hâlâ tebessüm ediyordu. «Muvaffakiyetten bahse-

den genç bir adam önce kendisinin neler başardığını anlatmalıdır.»

Lake, ilk defa heyecanlandı. «Zannedersem dünyaya azıcık iyiliğim dokundu. Fakat hiç kötülük yapmadım.»

Butler, «Kötülük etmedin demek!» diye gürledi. «Öyle mi?» Başıyla antikacıyı işaret etti. «Neredeyse zavallı adamcağızı korkudan öldürecektin. Sen ve Allahın belâsı Baba Bill... Sen yalancının ve iki yüzlünün birisin dostum. Bir daha karşılaşacak olursak bunu sana ödeteceğim.»

— «Dikkat edin, Mr. Butler.»

İrlândalı, lâkayıt bir tavırla Lake'i tepeden tırnağa kadar süzdü. «Neye dikkat edeyim. Enteresan bir şey mi var?» Sonra sakın sakın paltosunun düğmelerini ilikleyip, içi kürklü deri eldivenlerini giydi.

— «Hazır mısın dostum?»

Hugh, «Evet,» diye cevap verdi. Ama neredeyse merak-tan patlıyacaktı. «Tezgâhın üstünde duran iki eldivenin mânası nedir? Bunların ne kıymeti var?»

Butler, gülümsedi. «Onlar mı?... Her çift küçük bir servet eder sanırım. Hem, bunlar Cotterby'nin değil. Yani bir meraklıya satmasına imkân yok. Lake'e bunları Baba Bill vermiş olacak. Yani çocukça bir oyunla bizi dükkâna çekmek için bu yemi kullanmış. Baba Bill, bugün İngiltere'de yaşayan en azılı haydut. Bu eldivenlerden bir çiftini Londra Müzesinden çalmış olacak... Haydi Hugh, gidelim.»

Gerald Lake, «İyiliğiniz için söylüyorum,» diye homurdandı. «O kapıdan çıkmayın.»

Ama Butler, onu itip geçti. Hugh da yanındaydı tabii. İrlândalı dükkânın kapısını açtı. Buz gibi hava Hugh'un ciğerlerine doldu. Genç adam durup iki tarafına bakındı. Butler de kapıyı gürültüyle kapattıktan sonra sola doğru bir adım attı. Fısıldar gibi, «Hazır ol,» dedi. «Baba Bill'in adamları neredeyse yetişir.»

Sis epey kesifti. Birdenbire karşıdan üç kişi gözüktü. Hiç gürültü yapmadan yaklaştılar. Hugh Prentice ve Patrick

Butler'e doğru ilerlediler. Aralarında üç metre kadar bir mesafe vardı. Adamlar birbirlerine bakarak gülüştiler.

* * *

9

Patrick Butler, paltosunun düğmelerini çözdü. Bunu bir hamlede çıkarıp yere attı. Hugh da o arada paltosunu fırlatmıştı zaten.

Onları seyreden serseriler yine gülüştiler. Mr. Cotterby'nin vitrininden süzülen ışık kaldırımı biraz aydınlatıyordu. Bu yüzden de serserilerin yüzü hayal meyal seçilebiliyordu.

Soldaki adam şapkasını kulaklarına kadar geçirmişti. Butler kadar boylu ve daha da cüsseliydi. Burnu yamyassıydı. Herhalde vaktiyle boksörlük yapmıştı. Sağdaki adamın başı açıktı. Sarı saçlarını başına yapıştırmıştı. Boyu epey kısaydı ama omuzları çok genişti. Ama Hugh'un dikkatini çeken ortadaki sıska genç oldu.

Hugh'un görür görmez, içinden 'Yılan Yüzlü' diye isim taktığı sıska genç arkadaşları gibi palto giymemişti. Başında koyu renk bir şapka vardı. Birdenbire o, «Haydi,» diye emretti.

Sonra elini cebine sokarak kısa namlulu bir tabanca çıkardı. Buna Hugh'la Butler gibi kendi arkadaşları da şaşı.

Yassı burunlu serseri, başını iki tarafa salladı. Sarı saçlı da kızmıştı.

— «Allah kahretsin. Gürültü istemediğimizi bilmiyor musun?»

— «Bir de polisleri peşimize mi takacaksın?»

Yılan Yüzlü, «Bu siste kimse bizi yakalayamaz,» diye homurdandı. «Hem işimiz de kolaylaşır.»

Tabancayı, Butler'e doğru çeviren serseri pis pis güldü. «Karnına iki kurşun sıkacağım... Biraz canın yanacak.» Parmağı tetiğe doğru gitti.

O anda Hugh'un kulağının dibinden ıslık çalarak geçen

bıçak Yılan Yüzlünün köprücük kemiğinin üstüne saplandı. Hattâ ucu arkasından çıktı. Bu darbenin şiddetiyle serseri fırlıdak gibi döndü.

Sendelemesine rağmen düşmedi. Ağzını açmış şaşkın şaşkın bakıyordu. Hugh, başını çevirmesinin tehlikeli olacağını bilmesine rağmen dayanamadı.

Mr. Cotterby, «İşte Bill'e cevabımı verdim,» diye haykırdı. «Kendisine bunu anlatırsınız.» Hiddetten tir tir titreyen antikacı dükkânının kapısında duruyordu. Elleri boştu. Gerald Lake ise görünürlerde yoktu.

Cotterby, tekrar bağırdı. «Gördün mü?»

Gırtlığına bıçak saplanmış olan Yılan Yüzlünün bir şey görececek hali kalmamıştı. Darbe çok ani olduğu için şaşırmış ve başına geleni de anlayamamıştı. Şokun tesiri geçmediği için henüz azap da çekmiyordu. Yalnız elinden tabanca düştü.

Tabancanın çıkardığı sesi duyan Yassı Burun ve Sarı Saçlı birdenbire canlandılar. Önce Mr. Cotterby'e baktılar. Adamın elinde başka bıçak olmadığını görünce içleri rahat etti. Artık düşmana saldırabilirlerdi.

Hugh, Yassı Burun'un Butler'e saldırdığını göz ucuyla gördü. O arada Sarı Saçlı da cebinden bir ustura çıkarmıştı. Bunu sağ eline geçirip hafifçe kımıldadı. Sonra birdenbire fırlayıp Hugh'a hücum etti.

Daha sonraları uzun uzun düşünen Sarı Saçlı bir türlü ne olduğunu anlayamadı. Çünkü saldırdığı zaman karşısında düşmanını bulamamıştı.

Sağ bileğine şiddetli bir darbe yedi. Sonra bacaklarında bir sızı duydu. Tam havalandığı sırada Hugh'un sağ eli Sarı Saçlı'nın kulağının üstüne indi.

Serseri hemen bayılmıştı. Ama hâlâ uçuyordu. Başını şiddetle vitrine vurdu. Cam parça parça oldu. Sarı Saçlı da yüz üstü dükkânın içine düştü.

Hugh, bir an telâşlandı. Cam kırıldığı için epey gürültü olmuştu. Polisler bunu duyup gelebilirlerdi. Kendi kendine, «Herhalde rüya görüyorum,» dedi. Zira Helen'le Pam, biraz

ileride duruyorlardı. Fakat Yassı Burun'la Butler'in hâlâ dövüşüklerini farkedince kendine geldi.

O sırada Yılan Yüzlü de uyandı. Acı acı bağırarak boy-nundaki bıçağa dokundu. Sonra telâşla koşmağa başladı. Biraz sonra gözden kayboldu.

Eldivenli bir el Yassı Burun'un miğdesine gömüldü. Hugh, arkadaşının serseriye bir sağ, bir de sol indirdiğini gördü. Bir hayli güçlü kuvvetli olan Yassı Burun, epey ser-semlemişti. Bir yumruk daha yiyince tıpkı arkadaşı gibi antikacının dükkânına girdi. Ama o sırt üstü düşmüştü. İçeriden kırılan porselen ve camların şangırtısı aksetti. O sırada Hugh da serserinin yüzünü görerek gülümsedi. Yassı Burun'un kaşı patlamıştı. Üstelik başına gelenlerden dolayı şaşır-mıştı. Kafasını Diana'nın mermer heykeline çarptı. Serseri, kısa bir müddet için dünyayla ilişkisini kesti.

Baba Bill'in iki adamı antikacının dükkânında uyuyor-lardı. Biri sırtüstü, biri de yüzüstü yatıyordu. Onlara bakan Mr. Cotterby ise gülüp duruyordu.

Etraf derin bir sessizliğe gömülmüştü. Hugh Prentice, kimsenin gelmediğine kanaat getirerek derin bir nefes aldı.

Patrick Butler, kesik kesik soluyordu. Ama yine de du-rup dinlenmek niyetinde değildi. Şapkasını çıkararak anti-kacıyı selâmladı. «Sizinle tanışmak bir şereftir dostum.»

Hugh, onu kolundan çekti. «Buradan kaçsak fena ol-mı-yacak.»

— «Pekâlâ.» Butler, koşup yerden Yılan Yüzün tabanca-sını ve Sarı Saçlının usturasını aldı. Dükkâna dalıp taban-cayı Yassı Burun'un eline sıkıştırdı. Usturayı da Sarı Saçlın-ın yanına bıraktı. Zaten usturada onun parmak izleri vardı.

Yerden paltosunu kapam Hugh, «Çabuk ol!» diye seslen-di. «Neredeyse polisler gelecek.»

— «Acele etme oğlum. Her şeyden evvel bu işi bitirme-liyiz.» Uzaktan akseden ayak seslerini duyarak sustu. Hugh, telâşla etrafına bakındı. Butler ise hâlâ kesik kesik soluyordu.

Ama gelen Johnson'du. Şoför, dükkâna ve serilmiş ya-tan serserilere bakar bakmaz ağlamaklı oldu. Kendisini u-

nutup bir çocuk gibi tepinerek, «Ah kavgayı kaçırdım,» diye dövünmeye başladı. «Mr. Butler'in bir kavgasını görebilmek için neler vermezdim!... Yine kaçırdım!»

Butler, birdenbire cidileşti. «Johnson!»

— «Buyrun efendim.»

— «Arabaya koş. Hemen motörü çalıştır. Otele haşmetle girmeliyiz.»

Paltosunu giyen Butler, sol eldivenine Yassı Burun'un kanının bulaştığını farkettil. Eldivenlerini çıkarıp cebine soktu. Sonra Mr. Cotterby'i kapıya çağırıp, eline bir deste banknot sıkıştırdı.

Fena halde alınan antikacı, «Siz bana yardım ettiniz.» diye itiraza kalkıştı. «Ben para filân istemiyorum. Bana yardım ettiniz!»

— «Bu parayı almanızı rica edeceğim. Beni iyi dinleyin. Ne dediğimi anladınız mı?»

— «Evet efendim.»

— «Polisler buraya gelince...»

Hugh, «Neredeyse gelecekler!» diye atıldı. «Nutuk çekmenin sırası değil.»

— «Polisler buraya gelince bıçak attığınız o sıska gençten bahsetmeyin. Zaten yarası da hafif. Yalnız canı epey yananak. Polisler onu yakalasalar bile, size kimse bir şey yapamaz. Zira adamın tabanca çektiğine dair bizler şahadet edebiliriz. Hem o serseri polislerle gözükmiyecektir.»

— «Serseriler sizi öldürdükten sonra beni de temizliyeceklerdi. Hattâ kendisini bir şey zanneden Gerald Lake'i bile ortadan kaldıracaklardı. Hayatımı size ve arkadaşınıza borçluyum.»

— «Ne dediğimi anladınız mı?»

— «Evet efendim.»

— «O halde polise Mr. Pren.. Yani Mr. Darwin'le benim burada olduğumu söylemeyin. Mecbur kalırsanız uydurma isim verin.»

Cotterby, gülümsedi. «Ben sizin isimlerinizi çoktan unuttum. Zaten tipinizi de tarif etmem imkânsız.»

— «O eldivenleri de saklayın ve kimseye göstermeyin. Baba Bill için de üzülmeyin. Ben onun hesabını görürüm.»

Mr. Cotterby'nin gözleri yaşardı. «Allah sizden razı olsun efendim. Bana güvenebilirsiniz.»

Hugh'la Butlar koşarak kızlara yaklaştılar. İkisi de donup kalmıştı. Onların konuşmadığını gören Butler çok sevindi. Hemen ikisini de arabaya soktu. Motör çalıştı. Johnson gaza basarak kabil olduğu kadar süratle oradan ayrıldı.

Bu kargaşalık arasında Pam, Hugh'un kucağına oturmuştu. Genç kız kollarını onun boynuna dolamış tatlı sözler söylüyordu.

Pam'ın kafası hiç çalışmıyordu galiba. Veya kendisi son derece cesurdu. «Sevgilim, son derece hoşuma gittin... O korkunç mahlûka ne yaptın. Sen dokunur dokunmaz adam havalandı. Vitrinden içeriye girdi?»

— «Sandığın kadar basit değil. Hem kabahat bende. Çoktandır dövüşmediğim için hamlaşmışım. Bu yüzden serseri-yi elimden kaçırdım.»

— «Kaçırdın mı?»

— «Yani adamı fazla uzağa attım. Onun için dükkânın camı indi. Gürültü dolayısıyla başımıza iş açılabilirdi. Ama...»

Yan taraftan gelen sesleri duyunca, Pam'ın kolunun altından baktı. Helen, Butler'in kucağına oturmuş kıpırdanıp duruyordu. Bir hayli hiddetliydi. Ama kızı iyi tanıyan Hugh, onun görüldüğü kadar kızmadığını anladı.

— «Mr. Butler, lütfen kollarınızı indirin ve beni bırakın.»

— «Yavrum, benimle samimî olma zamanı gelmedi mi? Bana 'Pat' demeni rica etsem...»

— «Şey...»

— «Şiir gibi dövüştük değil mi? Ah, ne zevkli anlar geçirdim!» Butler, kendi kendine tebessüm etti.

Helen, «Çok tiksinti verici bir manzaraydı.» diye homurdandı.

— «Hele nişanlın son derece cesur. Hem dövüşmesini de iyi biliyor...»

Helen, «Hugh'un hain bir insan olduğunu tahmin ediyor-

dum zaten,» diye cevap verdi. «Evet sık sık onun bu huyunu düşündüm. Bir seferinde kuzenim şaka olsun diye Comando'ların pek işe yaramadığını söyledi. Hoş ben de bu fikirdeyim ha! Bu sadist mahlûk Kuzenim Andrew'i ittiği gibi gübrelerin içine soktu. Bana kalırsa Hugh, normal bir insan değil.»

Hugh, nişanlısının sinirlenip, üzüldüğünü anlamıştı. İşte bu yüzden kendisini çekiştiriyordu. İtiraz etmeğe çalıştıysa da Pam onu bırakmağa yanaşmadı.

Butler, bir kahkaha attı. «Ne olursa olsun kavgada ondan daha iyi bir arkadaş bulunamaz. Hem Baba Bill, bizden intikam almaya kalkarsa yine Hugh'la dövüşmek zorunda kalacağız.»

Nedense bu sözleri duyan Pam, genç adama büsbütün sarıldı. Ama bu sefer Hugh, güç belâ konuşabildi. «Şu Baba Bill denilen haydudun içyüzünü anlamaya çalışacağım. Hem birer servet edeceğini söylediğin eldivenlerin sahipleri kim? O eldivenlerin onaltı veya onyedinci asırdan kaldığına yemin edebilirim. Hem...»

Butler, onun sözünü kesti. «Otele geldik. Kendinizi kolayın.»

Johnson, arabadan atladı. Otelin kapıcısı da kapıyı açarak selâm verdi. Fakat arabanın içindeki karışıklığı görünce başını önüne eğmekten başka çare bulamadı. Maalesef Butler'in dediği gibi şahane bir geliş olmamıştı bu.

Fakat İrlândalı böyle şeylere aldırış edecek bir tip değildi. Helen'i yere bıraktıktan sonra tenezzüh gemisinden inen Romalı bir İmparator gibi arabadan çıktı. Kurumlu, kurumlu, «İyi geceler,» dedi.

Kapıcı tekrar selâm verdi. «İyi geceler efendim.»

— «Bize yer ayırdıklarını tahmin ediyorum.»

Kapıcı Johnson'un bagajdan bavulları çıkarmasına yardım etti. Sonra içeriden bir hademe çağırdı. «Bu gece E.G.C. nin senelik toplantısı var. Bu yüzden otelimizin üç katı dolu. Cemiyet balo salonunu da kiraladı.»

Pam ve Helen'in peşinden otelin antresine giren Hugh,

fena halde irkildi. Antrede bir sürü insan vardı. Üstelik erkekler fraklı kadınlar da tuvaletliydi. Ama daha da garibi erkeklerin en genci yetmişinden yukarıydı.

Hugh, ziyaretçilerin arasında üç kardinalle meşhur iki avukat görünce büsbütün şaşırdı. Hele Patrick Butler'in baş düşmanı hâkim Stoneman'ı da farkedince ne yapacağını bilemedi. Hâkim, ellisindeki kızıyla konuşuyordu.

Hugh, onları görmemezliğe gelerek yürüdü. Müracaatta iki memur vardı. Herhalde biri otel kâtibiydi. Adamlardan sıska suratlısı hemen Patrick Butler'i farkettiler. «Buyrun efendim.»

Meşhur avukatın, üst dudağı patlamış, paltosu da toz içinde kalmıştı. Ama buna aldırmaz bile etmeyen İrlandalı kurumla etrafına bakıyordu. «Adım Butler.»

— «Mr. Butler, otelimize şeref verdiniz. Bu gece arkadaşlarınızın bir çoğu da burada.»

— «Evet, farkındayım. Ama, Sir Horace Stoneman gibi cahil ve aptal bir domuzu buraya kabul etmenize şaşıtmıyordum!» Sözlerinde samimi olan Butler, etraftan duyulması için yüksek sesle konuşmuştu.

Bunun bir şakadan ibaret olduğuna karar veren kâtip zorla gülümsedi. «Şey.. Evet, efendim.» Sonra sesini alçalttı. «Mr. Butler, bu gece otelimiz çok kalabalık. Onun için size ve arkadaşınız Mr.. Mr..»

Butler, kaşlarını çatmış. «Mr. Darwin. Yoksa eski müşteriniz Mr. Darwin'i unuttunuz mu?»

— «Hatırlamaz olur muyum hiç.» Bir şey hatırlamayan kâtip yine tebessüm etti. «Dediğim gibi size ancak Prens Dairesiyle Gelin Dairesini verebileceğiz, Mr. Butler. İki daire de en üst katta. Memnun kalacağınızı ümid ederim. Siz...»

Butler, «Prens dairesini isterim,» diye kestirip attı.

— «Hay hay, Mr. Butler.» Kâtip bir an durakladı. «Acaba siz E.G.C. nin âzası mısınız?»

İrlandalı'nın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Ben fazla meraklı bir insan değilim. Fakat şu E.G.C. nin ne olduğunu anlamak istiyorum.»

— «Affedersiniz, Mr. Butler. Bunu bilmiyor musunuz?»

— «Hayır!»

— «Ziyafet on dakika sonra başlayacağı için bir an evvel dairenize çıkıp giyinmenizi tavsiye edecektim. Her sene cemiyet âzaları otelimizde toplanırlar. Piskopos Crowleigh'den 'Cellâdın Kızı'nı dinlemek o kadar zevkli ki.»

Patrick Butler renk vermedi. «Bundan eminim zaten. İyi ama bu cemiyet ne işe yarıyor?»

— «E.G.C. nin asıl adı Eski Günahkârlar Cemiyeti.»

Pam, kıkır kıkır gülüp kâtibe yaklaştı. «Ahh! Ne hoş! Acaba onlar bizden daha mı tecrübeliler?»

Kıpkırmızı kesilen Helen, kızı güç belâ susturdu. Ama gayet masum bir tavırla etrafına bakınan Pam, söylediklerinin farkında bile değildi.

Butler de dönüp, kır saçlı adamlarla kadınları uzun uzun süzdü. «Yani Günahkârlar bunlar mı?»

Kâtip gülümsedi. «Bir bakıma öyle sayılıyor.» Aslında cemiyetin günahla ilgisi yok. Yalnız bu cemiyet vaktiyle Seven Dials semtinde yaşamış olan insanların hayatlarını inceliyor. Biliyorsunuz, bu semt batakhaneleri, kavgaları ve hazine şarkılarıyla meşhurmüş. İşte bu cemiyet her sene toplanarak o devrin meşhur şarkılarını türlü örf ve âdetlerini tetkik ediyor. Arkadaşınız Sir Horace Stoneman şarkılara çok düşkün. Bu sene de, 'Sokak Kadınına Göz Yaşları'nı söyleyecek sanırım.»

— «Ne... İhtiyar Stoneman şarkı da mı söylüyor?»

— «Evet efendim.» Kâtip otel defterini uzattı. «İmzalamanızı rica edeceğim, Mr. Butler.»

Avukat, hemen deftere 'Mr. ve Mrs. Patrick Butler' diye yazdı. Adres olarak da altına İrlanda'da çok meşhur bir şatonun ismini ilâve etti. Hugh, için için arkadaşı gibi rahatça yalan uydurabilmeyi arzuladı. Ama aslında Butler, yalan atmamıştı. O meşhur şato hakikaten kendisine aitti. Üstelik, Patrick Butler, orada doğmuştu. Hugh, bunu çok sonra öğrendi.

— «Teşekkür ederim efendim. Mrs. Butler'in de defteri

imzalamasını rica edeceğim.» Kâtip tereddütle Helen'le Pam'a baktı.

Pam, hemen Hugh'un koluna girerek, usulca yanağından öptü. «Ben Mrs. Darwin'im. Hugh, sevgilim bunca sene sonra Gelin Dairesinde tekrar kalmak ne hoş olacak. Defteri imzalayıver.»

Çaresiz kalan Hugh Prentice, kurbanlık koyun gibi kâtime yaklaşarak dolma kalemını çıkardı.

* * *

10

Yedinci kattaki Gelin Dairesinin bir penceresinden dışarıya bakarken Hugh, bir taraftan kendi kendine söylenip duruyordu.

Telefona sarılmış olan Pam da yemek ısmarlıyordu. Hugh, hâlâ Helen'in yüzündeki ifadeyi düşünerek üzülmekteydi. Pam, kâtime o sözleri söyleyince Helen donup kalmıştı. Butler de vaziyeti kurtarmak için genç kızın koluna girip, «Yürü sevgilim,» demişti. Helen, asansöre giderken sesini çıkarmamış, dönüp Hugh'un yüzüne de bakmamıştı tabii.

Bu arada Johnson da Butler'i yakalayıp tiyatrodaki olanları anlatmıştı. Bu yüzden de Hugh'un aklı büsbütün karışmıştı.

Hepsi Lady Pamela de Saxe'in beyinsiz bir mahlûk olduğunu sanmışlardı. Fakat kız zamanı gelince onlara güzel bir oyun oynamıştı. Acaba Butler, kızın hakikaten aptal olduğunu mu sanıyordu? Peki neden arada sırada Pam'ı garip garip süzüyordu öyleyse?

Pam hâlâ telefondaydı. «... Kocam için de aynı yemeklerden istiyorum. Yarım düzine ıstıridye, un *châteaubriand* très bien cuit...»

Nihayet, Hugh dayanamadı. «Hayır, olmaz! Ben fazla pişmiş et sevmem! İstemem. Kanlı bir biftek getirsin!»

Pam, güzel gözlerini dikerek genç adamı uzun uzun süz-

dü. «Très, très bien cuit... Sebzeler de aynı olacak. Tatlı mı?. Evet, kocama da bir pêche Melba.»

Hugh, dişlerini sıkarak etrafına bakındı. Otel çok zevkli döşenmişti. Yalnız herhalde Gelin Dairesini bir deliye bırakmışlardı. Çünkü odada türlü türlü renkli, acaip şekilli eşyalar vardı. Burası daha çok Hollywood filmlerindeki yatak odalarına benziyordu.»

Genç adam, «Ben Pêche Melba gibi mide bulandırıcı tatlılar yiyemem!» diye feryad etti. «Bana peynir getirsinler. Peynir!»

Pam, yüzünü buruşturduysa da yine oralı olmadı. Hâlâ emir veriyordu. «Yemekle beraber içeceğimiz şarapları kaydettiniz değil mi? Kahveyle Armagnac Konyağı isterim. En iyisi bir şişe Armagnac yollayın. C'est entendu? Bon! C'est tout merci.»

Telefonu kapatıp Hugh'ya döndü. «Sevgilim, birazcık içince dünyayı daha.. daha pembe göreceksin.»

— «İçmeme imkân yok. Bunu anlamıyor musun?» Pencereyi işaret etti. Johnson gelip programın bittiğini haber verince Butler'le Oxford Tiyatrosuna gideceğiz.»

— «Hugh?»

— «Efendim.»

— «Beni beğenmiyor musun?» Kız yine nazlı nazlı konuşmaya başlamıştı.

— «Şey.. Beğenmez olur muyum hiç.» Kız, bir hayli güzel ve cazipti. Üstelik Pam'ın çok zekî olduğu da anlaşıyordu. O, züppe bir tavır takınarak zekâsını gizlemeyi başarmıştı. Farkına varmadan Pam'ı bir hayli beğenen Hugh, vicdan azabı çekiyordu. Zira nişanlı bir erkeğin başka kızlara hayranlık duymasını doğru bulmuyordu o.

Pam, başını çevirdi. «Galiba bütün erkeklere böyle davrandığımı sanıyorsun?»

— «Evet, bu fikirdeyim.»

Genç kız birdenbire sinirlendi. «Ne münasebet! Hem hakkımda sana neler anlattılar kuzum?»

— «Hiçbir şey. Zaten ilk defa bu akşam üzeri Butler'in

kâtibinden ismini duydum. Senin çok asil bir kız olduğunu söyledi.»

Pam, «Babam asalet ünvanını iki sene evvel satın aldı,» diye atıldı. «Bunu anñemi memnun etmek için yaptı. Benim içyüzümü biliyor musun? Ben de babam gibi kaba, ve alelâde bir insanım. Ama istediğim bir şey olursa bunu açık açık söylemekten çekinmem.» Son derece gururlu bir tavır takınmıştı. «Halbuki senin nişanlın...»

Hugh, iğne batırmışlar gibi sıçradı. «Nişanlım!»

— «Hugh, nereye gidiyorsun?»

— «Uzağa gitmiyorum. Beş dakika sonra dönerim.» Ma-vun kapıyı açıp dışarıya fırladı. Prens Dairesiyle Gelin Dairesi karşı karşıyaydı. Sanki Helen de genç adamın koridora çıktığını sezmiş gibi dairenin kapısında göründü. Hugh, yine suçlu bir tavır takınmıştı tabii. Ama Helen son derece sakin-di. Fakat için için köpürdüğü muhakkaktı.

Genç kız, «O sarışınla ne yapıyorsunuz bakalım?» diye mırıldandı.

— «Hiiç. Kız biraz evvel yemek ısmaladı.»

— «Ya! Beraber yemek yiyemezmiydik sanki? Dördü-müz sizin veya bizim daireye sığardık sanırım.»

— «Bunu teklif ettim ama o, bağırmaya başladı. Hem et-rafın dikkatini çekmememiz lâzım.»

Helen, başını kaldırıp gözlerini genç adama dikti. «Hugh, böyle bir şeye kalkışmıyacağını umarım?»

— «Nasıl bir şeyi kasedediyorsun yavrum?»

— «Ne demek istediğimi bal gibi anladın!»

— «Allahaşkına Helen, bu arada başka bir şey düşün-e-miyor musun...»

Genç kız, «Hayır,» dedi. «Zaten o sarışının da akli fikri bunda. O melekleri bile baştan çıkarmağa yeltenir. Halbuki Pat...»

— «Demek artık Butler'le samimi oldun. Ona 'Pat' diye hitap ediyorsun.»

Helen, hemen itiraza kalkıştı tabii. «Hayır, onunla hâlâ resmîyim. Bu ismi kazara söyledim. Yalnız Patrick Butler'i

yanlış tanıdığımı itiraf etmeliyim. O hiç de küstah değil. Hem çok üzülüyor. Demindenberi odada bir aşağı bir yukarı geziniyor.»

— «Sana yanıldığını anlatmıştım sanırım. Hem Pam...»

Helen'in suratı birdenbire bembeyaz kesildi. «Evet seninle Pam.» Sesi de gittikçe tizleşmeye başlamıştı. «İkiniz bu işi ayarladınız. Bu geceyi o aşağılık sarışınla geçirmek istiyordun değil mi? İnkâra kalkışma! Yüzünü gören suçlu olduğunu hemen anlar Hugh Prentice! Beni kandırmaya kalkışma.» Hemen parmağındaki nişan yüzüğünü tutup çekistirmeye başladı. «O bostan korkuluğuna benzeyen, sıska sarışına bayıldığının farkındayım. Tabii, o çok zengin. Halbuki ben parasızım. Nişan yüzüğünü al. Bunu lâıyk olan birine takarsın. Ama yüz sene de geçse sen benim gibisini bulamıyacaksın»

Çok sabırlı olan Hugh, gözlerini kısarak uzun uzun kıızı süzdü. Ama her şeyin de bir haddi vardı. Helen'in son sözleri onu çileden çıkarmaya kâfi gelmişti.

Hugh, genç kıızı omuzlarından yakalayarak sarsmaya koyuldu. Bir taraftan da bağıırıyordu. «Beni iyi dinle! Başım sıkıştığı zaman bana yardıma çalıştığın için teşekkür ederim! Ben nankör bir insan değilim. Ama benim de tahammül edemeyeceğim şeyler var, yavrum!»

Şiddetli sarstığı için Helen'in saçları dağılmıştı. «Sırf özür dilemem için ikide bir yalandan hiddetleniyorsun. Ben detektif hikâyelerinden hoşlanabilirim. Ama bu akşam üzeri yaptığın gibi kitaplarıma bakıp benimle alay edemezsin. Seni kıracak bir şey yaparsam, söyle. O zaman özür diler gönlünü alırım. Fakat, yine bu akşam üzeri olduğu gibi kurumla çıkıp gitme. Ben senin uşağın değilim. Şimdi ister o nişan yüzüğünü geri ver ister sakla! Bana vız gelir! Çünkü artık tahammülüm kalmadı. Senin gibisi hakikaten zor bulunur. Çünkü sen kadınlığın ne olduğunu bile bilmiyorsun.» Kıızı ittiği gibi duvara vurdu.

Helen, «Oh!» diyebildi.. «Oh!» Ödünç aldığı alyansı ve

taşlı nişan yüzünü çıkardığı gibi yere attı. Sonra yaklaşıp Hugh'un yüzüne de bir tokat indirdi.

Fena halde hırslanmasına rağmen kendisini tutan Hugh, eğilip yüzükleri yerden aldı ve ikisini birden havaya fırlattı. Nereye düştüklerine bakmadı bile.

O sırada frağını giymiş olan Patrick Butler de dairesinin kapısını açtı. Kaşlarını kaldırarak genç adama baktı. «Çocukluk ediyorsunuz!»

Helen, parmağını kaldırıp Hugh'u işaret etti. Bir taraftan da hiddetten tir tir titriyordu. «Bu adam...» Devam edemiyerek sustu.

— «Evet, evet biraz evvel Hugh'un söylediklerini duydum. Hem sen bunları çoktan hakketmiştin kızım.» Genç adama baktı. «Hugh, daha giyinmemişsin.»

— «Neden giyinecek mişim?»

Butler, bir müddet kaşlarını çatıp düşündü. «Açıkçasını istersen bunu ben de bilmiyorum. Ama akşam yemekleri için insanın giyinmesi lâzım. Bu tıpkı savaşa girmeden evvel zırh giymeğe benziyor. Haydi bakalım, ikiniz de içeriye gelin.»

Helen, o anda gidecek başka bir yer bulabilseydi hemen Butler'i azarlıyacaktı tabii. Çünkü bütün ömrünce böyle hareket etmeğe alışmıştı. Genç kız Hugh'un daima sabırlı ve çok terbiyeli olduğunu düşünmüştü. Hattâ bazan onun lüzumundan fazla nazik olmasına sinirlenmişti. Halbuki şimdi...

Hiddetten köpüren kız daireye girip doğru yatak odasına koştu. Kapıyı da çarparak kapattı.

Butler oralı bile olmadı. Hugh ise bir şeye aldırılmıyacak raddeye gelmişti. İrîlândalı bir tahta benzeyen yaldızlı koltuğa yerleşip, beyaz yeleğinin cebinden çıkardığı küçük saate baktı. «Johnson neredeyse gelip son durumu haber verecek. Bana söylediklerini duydun değil mi?»

— «Evet.»

— «Madam Feyoum fevkalâde muvaffak olmuş. Johnson, kadının bir hayli güzel olduğuna kani.»

— «Kadını görmüş mü?»

— «Hayır, ama antrede Madam Feyoum'un boy boy resimleri varmış. İsfahanlı Ömer, program esnasında pek konuşmazmış. Halbuki Madam Feyoum seyircileri eğlendirmek için türlü türlü lâflar ediyormuş. Bir numarayı başaramadığı zaman katıla katıla gülüyormuş. Üstelik seyirciler de onu daha fazla alkışlıyorlarmış. Hugh, bu iş hoşuma gitmiyor.»

— «Neden?»

— «Nasıl olsa polislerin tiyatroya geleceklerini biliyoruz. Ama kadın çok muvaffak olursa iş kötü. O zaman gazeteciler de tiyatroya doluşacaklar.» Hugh'a baktım. «Ya amcana ne dersin?»

Genç adam, «Buna inanamıyorum!» diye haykırdı. «Amcam gripten yatıyor. Tiyatroda ne işi var?»

— «Orasını bilmem ama Charles Grandison Prentice, antrede pürosunu içip kibirli bir tavırla etrafı süzüyormuş.»

— «Johnson, yanılmış olmasın?»

— «Şoförüm kolay kolay yanılmaz Hugh. Onun tanıdığı insan yok gibidir. Ama biz şimdi amcanı bir tarafa bırakalım. Polis ve Gazeteciler... Bizi ilgilendiren onlar. Anlıyacağın...»

Hugh, usulca yatak odasının kapısına bir göz attı. Herhalde Helen, bir köşeye büzülmüş oturuyordu. Halbuki genç kız yataklardan birine uzanmış hüngür hüngür ağlıyor, bir taraftan da hiddetle yastığı yumrukluyordu. Hugh, bunun farkında değildi. Yoksa hemen yatak odasına koşup kızdan özür dilerdi.

Butler, devam etti. «Hugh, belki de ben yanıldım.» Avukat ilk defa yorgun gözüküyordu. Gülümsemeye çalışarak cebinden tabakasını çıkardı. Sol göğsünün üstüne şimdiye kadar aldığı nişanların minyatürlerini takmıştı.

Hugh, «Nasıl olur?» diye kekeleydi. Zira İrlandalının yanılabilirliği aklına bile gelmemişti.

— «O kapalı odada işlenen cinayetin çok basit olduğunu sanmıştım. O antikacı dükkânında Cotterby'nin bıçak attığını gördün değil mi?»

— «Evet.»

— «Peki, bıçağın havada uçtuğunu da farkettiler mi?»

— «Hayır, Cotterby çok süratli hareket ediyor. Kolunu havaya kaldırdığı sırada bıçak mankene saplanmıştı bile.»

— «O halde bana Ömer'in öldürülmesini tekrar anlat. Sen kapının solunda duruyordun değil mi? Yanında da Jim Vaughan vardı. Biri arkanızdan gelip İsfahanlı Ömer'e bir bıçak atsa farkedebilir miydiniz? Hem koridorun epey loş olduğunu da söylemiştin sanırım.»

Hugh, hâdiseyi gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. «Bunu farketmemize imkân yok, ama arkanızdan gelen birinin Ömer'i öldürmediğinden eminim. Zira bıçak İsfahanlı Ömer'in göğsüne saplanmıştı. Halbuki adam sırtını kapıya dönmüş oturuyordu. Bir bıçağın daire çizerek adamın göğsüne girmesi imkânsız.»

Meşhur avukatın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Aman Yarabbi! Aslında ne kadar basitmiş!» Koltuğun koluna bir yumruk indirdi. «Bu gece sokakta olanlar dikkatini çekmedi mi? Yani bu basit hakikati göremedin mi?... Acaba bu cinayeti de Baba Bill'in adamlarından biri mi işledi? Hugh, bazan fazla küstah oluyorum. Zaten İrlandalıların hepsi küstahdır. Belki, bir iki defa, 'Asla Yanılmam' dediğimi duymuşundur...»

Hugh, mahcup olmuştu. Başını önüne eğerek, «Bu önemsiz avukat da senin fikrini kabul ediyor,» diye mırıldandı. «Butler'in yanılmasına imkân yok.»

— «Teşekkür ederim Hugh.» Butler, ayağa fırladı. «Benimle alay edemeyecekler! Gideon Fell, yanımda olmadıkça bir cinayeti çözemeyeceğimi iddia ediyorlar. Öyle değil mi?»

Hugh, ağzının içinden anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

— «Şimdi göreceğiz bakalım! Şu anda yanılısam bile, seni kurtarmak için tam yirmi iki saatim var. Bu arada haklı olduğumu ispat edebilirim. Açıkçasını istersen dostum...»

Kapı vuruldu ve Johnson telâşla içeriye girdi. «Çabuk olmanız lâzım efendim! Program altı dakika sonra bitecek. Onun için hemen tiyatroya gitmelisiniz.» Bir an tereddüt

etti. «Ama nasıl dışarıya çıkacağınızı bilmiyorum. Otel polis dolu.»

* * *

11

Butler, birdenbire canlanıverdi. Gözleri yine parlamağa başlamıştı. Bir taraftan da tebessüm ediyordu. «Fevkalâde... Fevkalâde. Demek kanunun koruyucuları peşimizde. Nasıl olsa onların icabına bakarız. Otelde şehir polisleri mi var?»

— «Hayır, efendim. Scotland Yard'ın memurları gelmiş. Başlarında da sivil bir müfettiş var. Duff isminde bir İskoç.»

— «Demek artık beni kovalıyorlar.»

— «Hayır, efendim. Siz otel defterini imzaladığınız için isminizi görmüşler tabii. Ama onlar asıl sizinle beraber gelen arkadaşınızı merak etmişler.»

Hugh, «İyi ama,» dedi. «Beni nasıl bu kadar çabuk buldular?»

Şoför hafifçe gülümsedi. «Zannederseniz deftere isminizi Charles Darwin yazmışsınız. Halbuki George Darwin yazmanız gerekiyormuş. Hem adres olarak da amcanızın evini göstermişsiniz. Galiba o sarışın hanım sizi şaşırtmış. Bunlar olmasa bile Mr. Butler'in imzası dikkati çekmeğe kâfi gelirdi.»

Patrick Butler, güldü. «Zaten asıl ismimi yazdığım takdirde başımıza türlü türlü şeylerin geleceğini nişanına söylemiştim. Fakat o bana inanmadı.»

— «Mr. Butler, acele etmeniz lâzım.»

İrlândalı, «Sakin ol Johnson,» diye bağırdı. İskemlenin üstünde duran saten pelerinini alıp omzuna attı. Başına da siyah yumuşak şapkasını yan giydi. «Johnson, kartımı kapıcıya verdin değil mi? Yani hakikî kartımı kasdediyorum. İstedğim çiçekleri de yollattın mı?»

— «Fransız kadın kartınızı da çiçekleri de çoktan aldı efendim.»

— «Mükemmel! Haydi Prentice, gidelim.»

— «İyi ama ben paltomla şapkamı almalıyım.»

Butler, genç adamın omzuna vurdu. «Bunlara lüzum yok. Karşıya kadar gideceğiz.»

Koridora çıkarak koşmaya başladılar. Yerlerde halı olduğu için ayak sesleri duyulmuyordu. Butler, arada bir durup etrafına bakıyordu. «Asansöre binmemiz doğru olmaz. Polisler tıpkı çocuklar gibi asansörle inip çıkmaya bayılırlar. Bu otelin arka merdiveni olduğunu sanıyorum. Evet, yanlışlamışım.»

Arka merdivenlere de kırmızı halılar yayılmıştı. Butler birkaç basamak inip durakladı. Ses çıkarmamaları için Hugh'la Johnson'a işaret etti.

Bir kat aşağıda bir adam kendisi kadar aksi biriyle münakaşa ediyordu. Yüksek sesle konuştukları için sözlerini duymak kabildi.

— «Tevkif müzekkeresini gösterdim! Bir daha da gösterecek değilim. Adım Duff. Polis Müfettişi Duff! Şimdi cevap verecek misin! Aman Allahım, orada ne oluyor?»

Hugh, akseden şarkıyı duyunca balo salonunun da bir kat aşağıda olduğunu anladı. En az elli kişi bir ağızdan şarkı söylüyorlardı.

Butler, Hugh ve Johnson, Müfettiş Duff'la konuştuğu adamı göremiyorlardı. Ama İskoç'un sesi gitgide yükselmekteydi. «Sana tekrar soruyorum. O odada ne var?»

Metrdotel, buz gibi bir tavırla, «Eski Günahkârlar Cemiyeti âzaları bu gece balo salonunda toplandılar» diye cevap verdi.

— «Günahkârlar ha! Ben şimdi onlara günahın ne olduğunu öğretirim.»

— «Bu kapıdan içeriye girmemenizi tavsiye ederim, Müfettiş Duff. Cemiyetin başkanı Hâkim Stoneman...»

Butler'in gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. «Ne dersiniz acaba müfettiş açık saçık şarkılar söylediği için hâkim Stoneman'ı içeriye tıkacak mı?»

Şoför, fena halde sinirlenmişti. «Bir an evvel buradan gitsek fena olmayacak. Polisler neredeyse yukarıya çıkacaklar.»

— «Evet.. Evet, doğru.» Butler, dönüp yukarıya çıktı ve koyu kırmızı kadife perdeyi kaldırarak baktı. «Tamam, yangın merdivenini buldum.» Pencereyi açıp başını uzattı. «Hem sahanlıkta polis de yok.»

O sırada Müfettiş Duff'un sesi yükseldi. «Sana onu sordum. Bana Gelin Dairesinin numarasını söyle.»

— «Gelin Dairesi yedinci katta, Müfettiş bey. İki numaralı kapı...»

Butler, pencereden dışarıya atladı. Hugh'la Johnson da onu takip ettiler. Demir merdivenler ıslanmıştı. Hugh, kaymamak için kendisini zor tutuyordu.

Karanlıkta ipek peleriniyle tıpkı Dracula'ya benzeyen Butler, biraz daha indikten sonra basamaklardan birine takılarak muvazenesini kaybetti ve açık bir pencereden içeriye düştü. Hugh, gözlerini kapayarak kıyametin kopmasını bekledi. Ama Butler'in sesini duyunca şaşırdı.

İrlândalı, «Madam,» diyordu. «Emin olun sizi rahatsız etmek istemedim. Bu kazadan dolayı özür dilerim. Bağırmanızı rica edeceğim. Bu arada bu kadar güzel bir vücut ve böyle şahane bacaklara ilk defa rastlamış olduğumu söylemeliyim.»

Şoför, içini çekti. «Eyvah, Mr. Butler, yine çapkınlığa başladı.»

Bu sefer bir kadının sesi aksetti. «Pekâlâ.. Pekâlâ. Yalnız lütfen buradan çıkın. Neredeyse kocam gelecek. Ben...»

— «Ah, demek evlisiniz. Ben de bundan korkuyordum. Borsada oynayan ruhsuz bir canavarla mı evlisiniz?...»

— «Lütfen...»

Butler'in başı pencereden dışarıya uzandı. «Gidiyorum Madam... Ama geri döneceğim.» Pencere bir hayli yüksekti. Bu yüzden Hugh, Butler'i çekip güç belâ dışarıya çıkardı. Pencereden atlayıp kadına fiyaka yapmak isteyen avukat kızmıştı.

— «Buna hiç lüzum yoktu, Hugh... Neyse peşimden gelin. Hem gürültü yapmamanızı rica edeceğim.»

Sis bir hayli kesif olduğu için demir basamakları güç belâ seçebiliyorlardı. Beş kat daha inip durdular.

Butler, «Artık dikkatli olmalıyız,» diye mırıldandı. Şimdi sokağa ineceğiz. Ben son basamakta durup, 'Polis! Polis!' diye bağıracağım.

Hugh'un kafası karma karışık olmuştu. «İyi ama zaten polisler peşimizde. Bir de onları dâvet etmeye lüzum var mı?»

İrlandalı, güldü. «Sen strateji bilmiyorsun, Hugh. Müfettiş Duff, herhalde kaçmamıza mâni olmak için yangın merdiveninin başına bir polis dikmiştir.»

— «Yani aşağıda bir polis mi var?»

— «Olabilir. Onun için biz daha onu görmeden acı acı bağırıp yardım istersek bizden şüphelenmek aklına gelmez. Ne dersin?»

Hugh, içinden avukata hak verdi. İrlandalının kafası fevkalâde işliyordu. «Peki polise ne diyeceğiz?»

— «Gayet basit. Altınca kattaki odalardan birinde çıplak bir kadını kocasının boğmaya çalıştığını söyleyeceğiz. Kadının çıplak olduğu doğru. Gerisi yalan. Eğer polis hemen yukarıya koşmazsa Scotland Yard'dan hayır bekleme.»

Genç adam, «Şimdiye kadar iki vukuatımız oldu zaten,» diye güldü. «Önce Scotland Yard'dan kaçtık. Sonra bir antikacı dükkânının altını üstüne getirip iki serseriye bayılttık. Şimdi de masum bir adamı karısını boğazlamaya kalktı diye yakalatmak istiyorsun.»

— «Pekâlâ. Sen daha iyi bir bahane bul öyleyse.»

— «Buna imkân yok. Haydi gidelim.»

Gürültü yapmamaya gayret ederek merdivenleri indiler. Butler, üç defa, «Polis!» diye bağırdıysa da kimse aldırmadı. Zaten sokak boştu.

Butler, «Koşalım,» dedi. Johnson hemen öne geçti. Böylece Hugh'la İrlandalıyı durdurmaya kalkışanlara mâni olacaktı.

Butler hem koşuyor hem de homurdanıyordu. Müfettiş Duff beni sukutu hayale uğrattı. Ben polis olsaydım bu otelde kuş uçurmazdım... Hoş polis olmama hiçbir zaman im-

kân yok... Hugh, sesin çıkmıyor. Yoksa usullerimi beğenmedin mi?»

— «Ne münasebet! Yalnız bir şey merak ettim. Sen hep böyle mi hareket edersin?»

— «Evet. İşte onun için, 'Eşsiz' bir insan olduğumu iddia edebilirim.»

Hugh, «Doğru!» diye bağırdı. «Haklısın.»

— «Avukatlar hazırladıkları dâva dosyalarını beğenmeyip yırttığım zaman bana küfrediyorlar. Meslekdaşlarımdan ekserisi bana garaz. Eski tip avukatlar bir cinayet dâvası aldıkları zaman müvekkilleriyle konuşmaktan bile kaçınıyorlar. Yani tesir altında kalacaklarından korkuyorlar.» Koşan İrlandalının sesinden duyduğu nefret belli oluyordu. «Allah onları kahretsin. Böylece dâvayı kaybediyorlar. Müvekkillerine de haksızlık ediyorlar. Halbuki bir avukatın vazifesi ne yapıp yapıp müvekkilini beraet ettirmektir. Ben bu kanaat-teyim. Onun için hakkımda söylenenler bana vız gelir.»

— «İyi ama düşmanların bir gün hatâ yapmanı bekliyorlar değil mi?»

— «Evet, öyle. Bir gün beni kıştıraraklar. Durun!»

Seven Dials meydanına çıkmışlardı. Oxford Tiyatrosunun programı çoktan bitmişti. Seyircilerin uzaklaşan ayak sesleri aksediyordu. Arabaların ekserisi de gitmişti. Antre bomboştu.

Johnson, «Ben önden gidip kulise bir bakayım,» diye mırıldandı. «Belki polisler içeridedirler.»

— «Evet, Johnson, fena olmaz. Ama orada polis bulacağını sanmıyorum.»

Şoför uzaklaştı. Butler ve Hugh, dönüp Mr. Cotterby'nin dükkânının bulunduğu tarafa baktılar. Ama sisten bir şey görmeğe imkân yoktu.

Tiyatronun sahne kapısı arkadaydı. Etrafta polise benzer kimse yoktu. Yalnız Madam Feyoum'un hayranları kapı ağzında birbirlerini itiştiyip duruyorlardı.

Hayranları yatıştırmaya çalışan kabak kafalı, şişman bir adam, bağırp duruyordu. «Hayır, siz Madam Feyoum'un ah-

babı değilsiniz... Sizi tanıyorum... Arkadaşınız da **Daily Express** gazetesinin muhabiri değil! Zaten gazeteciler çoktan gittiler... Bu gece bu kadar... Resim istemek için yarın akşam gelin.»

Butler, sırtından pelerinini çıkardı. İleride duran şoföre işaret etti. «Johnson, buraya gel. Birçok şeye tahammül edebilirim ama kalabalığa dayanamam. Onun için faydalı kartlarıma başvuracağız.»

Cüzdanından bir kart çıkardı. Bunun üstünde **Dunwich Markisi** yazılıydı. Ciddi bir tavırla kartı Johnson'a uzattı. Şoför, selâm verip kalabalığa karıştı.

Butler, «Başvurduğum usul seni yine şaşırttı galiba?» diye güldü. Sonra yine antikacı dükkânının bulunduğu tarafa baktı. Tebessümüne rağmen endişelendiği belliydi.

Hugh, dayanamadı. «Şimdi metod, usul gibi şeylerden bahsetmenin zamanı değil. Bana neden şüphelendiğini anlatır mısın?»

— «Efendim?»

— «Cotterby'nin dükkânına girene kadar kendinden emindin. Yani cinayetin nasıl işlendiğini bildiğini sanıyordun. Ama o eski eldivenlere bakıp Baba Bill ismini duyunca fena sarsılsın. Neden?»

Genç adam, Butler'in cevap vermiyeceğini sandı.

Tiyatronun kapıcısı hâlâ bağıırıyordu. «Daha on altı yaşında bir çocuksun. Bir de kadınları ziyarete kalkışıyorsun. Hem...»

Butler, arkadaşına dönüp düşünceli bir tavırla konuşmaya başladı. «Antikacıdaki eldivenleri hatırlıyor musun? Gri veya beyaz renkte olan çifti kastediyorum.»

— «Hatırlıyorum tabii. Ne olmuş?»

— «Vaktiyle o eldiveni Kral Birinci Charles giymiş... Daha doğrusu idam sehpasına çıkarıldığı zaman eldivenler elindeymiş.»

— «Demek Madam Feyoum'u görmek istiyorsun? Babanın yerinde olsam seni bir güzel döverdim. Bu yaşta çapkınlığa kalkmak...»

Hugh, heyecanla, «Ciddi mi söylüyorsun?» diye atıldı.

— «Evet... İkinci eldiven daha da eski. Bunu on altıncı asırda yaşamış meşhur bir kadın giyermiş. Kendisini Fort-hingay Şatosunda idam etmişler.»

— «Yani sen...»

Butler, başını salladı. «Evet, Mary Stuart'ı kastediyorum. Kütüphanemde 'İskoçya Kraliçesi Mary Stuart' diye bir kitap var. Bunda kraliçenin idamı bütün teferruatıyla anlatılmış. Bir zamanlar siyah ve kırmızı renkte olan eldivenler, kraliçenin elbisesine uyuyormuş.»

— «Hayır, hayır, Madam Feyoum'u göremezsiniz. Sen.. Şoför üniformalı arkadaş, ne istiyorsun?»

Butler, kaşlarını çattı. «Mary Stuart'ın eldivenleri sekiz ay evvel müzayedeye kondu. Bunu bir komisyoncu aldı. Ama adam herhalde bir zenginin hesabına hareket ediyordu. Kim olduğunu öğrenemedim. Şimdi, son durumumuzu inceleyelim.»

Hugh, «Devam et,» diye mırıldandı. «Neler düşündüğünü merak ediyorum.»

— «Bir kere o tuzak çok zengin biri tarafından hazırlanmıştı. Üstelik o şahıs kısa bir zamanda Mary Stuart'ın eldivenlerini bulup dükkâna yollayabilecek biri. Bunun bir tuzak olduğunu kabul ediyorsun değil mi?»

— «Evet, yalnız bir şeyi bilemiyorum. Bu tuzak hangimiz içindi?»

İrlandalı, «Herhalde ikimiz için,» diye cevap verdi. «Beni dinle. O dükkânın önünden geçerken ilânı görseydin, yalnız olmana rağmen içeriye girer miydin?»

— «Evet, derhal.»

— «Bunun sebebini biliyor musun?»

— «Evet, o yazı merakımı uyandırdı. 'Ölünün Eldivenleri ve Meraklılar için Tarihi eşya.' yazılıydı değil mi? İşte buna dayanamazdım.»

— «Ben de aynı fikirdeyim. O halde bu tuzağı, bizi, zevklerimiz ve daha da mühimi beraber çalıştığımızı bilen biri hazırladı. Peki biz hangi işte beraberiz?»

Hugh, «İsfahanlı Ömer'in öldürülmesi ikimizi de ilgilen-
diriyor,» dedi. Hava buz gibi olmasına rağmen genç adam
heyecandan bunun farkına bile varmamıştı. «İşte buna göre
o 'Eldiven' ilânı bir tesadüf olamaz. Demek tuzağı kuran şah-
ıs kanlı beyaz eldivenleri de biliyordu.»

— «Tamam.» Butler, dudaklarını büktü. «Fakat bu takdirde
benim faraziyem suya düşüyor.»

— «Çünkü biz tuzağı kuran adamı tanıyoruz. Bu işi Baba
Bill yaptı. Bundan eminim. Fakat Baba Bill'in İsfahanlı Ö-
mer'i öldürtüp, gözdağı vermek için de bizi dövdürmeye kal-
kışmasına aklım ermiyor. Bu aptallık. Yani bu hesaba göre
ben budalanın biriyim. Halbuki asla yanılmam.»

Hugh'un sabrı kalmamıştı. «Son defa soruyorum. Baba
Bill dediğin adam kim?»

— «Bunu kimse bilmiyor ama ben anladım sanırım. Zira
sabıkalarının arasında pek çok tanıdığım vardır. Scotland
Yard'ın duyamayacağı şeyleri ben öğrenirim. Zaten muhbir-
lere Scotland Yard'dan daha fazla para veriyorum.»

— «Pekâlâ.. Pekâlâ... Şu adamın kim olduğunu söyle.»

Butler, Hugh'u garip garip süzdü. «Baba Bill, gizli gizli
kumar oynatıyor. Sonra at yarışları için müşterek bahis ka-
bul ediyor. Hem kazanacak olursan paranı ödüyor. Ama kay-
bedersen yandın. Bundan başka bu adam türlü kirli işlerle
uğraşüyor. Bunların lâfını bile etmek istemem. Hem kendisi
ortada gözükmüyor... Her şeyi adamlarına yaptırıyor.»

Kapıdaki kalabalık dağılmak bilmiyordu. Butler yine
genç adama tuhaf tuhaf baktı. «Herhalde anlamışsındır. Pa-
mela de Saxe, Baba Bill'in kızı...»

* * *

İnsan zaman zaman şiddetli bir darbe yiyerek sarsılır.
İşte Huh da birdenbire ne yapacağını şaşırdı. Şimdiye ka-
dar olanlar genç adamı bu kadar üzmemişti. Üstelik Hugh,

bunu aklının köşesinden bile geçirmemişti. Hem Butler de genç adamın bu vaziyeti bilmediğinin bal gibi farkındaydı.

Gayri ihtiyarî, «Babası mı?» diye mırıldandı. «Yani Baba Bill aslında Lord Saxemund mu?»

— «Evet, öyle.»

— «İyi ama Lord Saxemund, iyiliği ve fakirlere yardımı ile tanınmış bir insan...»

— «Tabii. Neden olmasın?»

— «Fakat bir Lord...»

— «Bu kadar romantik olmak zararlıdır. Sana dünyanın en aşağılık işlerinden para kazanan bazı asilzadelerimizin isimlerini sayabilirim. Hem İngiltere’de at yarışları için müşterek bahis kabul etmek yasak değil.»

— «Evet ama sen Baba Bill’in kanlı bir gangster olduğunu anlattın. Muhafızlarıyla dolaşan bir haydut... Meşhur Baba Bill.»

Bu sefer Butler’in sabrı taşıtı. «Buraya bak Hugh, sen galiba fazla cinaî roman okuyorsun. Hem ‘Meşhur Baba Bill’ demekle neyi kastediyorsun? Bu geceye kadar sen bu adamın adını bile duymamıştın.»

— «Şey.. Doğru.»

— «Aslında o gangster değil. Sadece kirli işlerden para kazanan bir tip. Bir hayli uğraşıp adamın at yarışları için bahsi müşterek kabul eden bir sürü salon açtığını ispat edebilirsin belki. Ama kimse buna aldırış bile etmez. Çünkü İngiltere de bu yasak değil. Diğer kirli işlerle ilgisi olduğunu ispat etmek imkânsız. Hattâ bunu umumî bir yerde söyleyecek olsam adam hakkımda hakaret dâvası açar.»

Yanlarında üç kişi peydah olmuştu. Biri yüksek sesle bir şeyler söylüyordu. Hattâ bir el uzanıp Butler’in koluna dokundu. Ama konuşmaya dalmış olan İrlandalıyla Hugh, onların farkına bile varmadılar.

Patrick Butler, «Buna rağmen o ihtiyar günahkârla bir konuşmam lâzım gelecek,» diye ilâve etti.

— «Yani bu cinayet yüzünden Baba Bill’i görmen mi lâzım?»

— «Hayır, kendisi hakkımda ileri geri lâflar etmiş. Üstelik bu sözler gazetelere de geçti. Kendisini affetmeme imkân yok. Onun için önce kızının ağzını bir arayayım dedim.»

— «Yani Pam'la sen... Şey...»

Butler, hayretle arkadaşına baktı. «Hay Allah, sen Pam'la ilgilendiğimi mi sanıyorsun?»

— «Açıkçasını istersen kafam iyice karıştı. Artık bir şey düşünecek halde değilim.»

İrlandalı, kendisine hakaret edilmiş gibi, «Hayır,» diye bağırdı. «Ben olgun kadınlardan hoşlanırım. Bir kadın otuzbeşine gelene kadar bir şey bilmez. Hem ben kadınların tahsilinden de bahsetmiyorum. Ben Pam'a nazik davrandım. Hepsi o kadar. Ama sen kızla fazla alâkadar olduğuna göre...»

— «Ne dedin?»

— «Kızla alâkadar olduğuna göre dikkatli hareket etmelisin. O Baba Bill'in tek çocuğu. Üstelik adam onu deli gibi seviyor. Bu yüzden de elinden geldiği kadar kızını koruyor. Pam, öyle sık sık sokağa bile çıkamıyor. Lord Saxemund'la karısı iki üç günlük bir seyahate gitmiş. Pam, bunu fırsat bilip bu gece bizimle geldi.»

— «Buraya bak...»

— «Hay Allah, sen Saxemund hakkında bir şey bilmiyor musun? Gazetelere bir baksan kâfi gelir. İçinde her türlü ses alma cihazları ve pikaplar bulunan bir konakta oturuyorlar. Saxemund, bu tip âletlerle tarihi eserlere düşkün. Adam kızının hisleriyle oynadığını anlarsa canına okur.»

Demindenberi Butler'in ilgisini çekmeğe çalışan kısa boylu adam, nihayet ayaklarının ucunda yükselip avukatın kulağına bağırdı. «Lord Hazretleri! Lord Hazretleri!»

Hugh, telâşla etrafına bakındı. Butler bile boş bulunmuştu. Sanki Lord Saxemund gelmiş gibi hayretle döndü. Ama karşısında, kabak kafalı kapıcı, Johnson ve uzun saçlı bir genç vardı.

Kapıcı, «Lord Hazretleri,» diye tekrarladı. «Madam Fe-youm hemen gelmenizi rica ediyor.»

O sırada Dunwich Markisi olduğunu unutan İrlandalı

hemen kendisini toplayıp rolüne girdi. Lakayıt bir tavırla mırıldandı. «A, evet, evet: Neredeyse unutacaktım.» Usulca adamın eline bir banknot sıkıştırdı. «Madam Feyoum'un giyinme odası nerede?»

— «Yukarıda Lord Hazretleri... Johnny, size odayı gösterecek.» Yan gözle Hugh'a baktı. «Bu bey...»

Butler, sanki Hugh, ondört yaşındaymış gibi, «Tabii,» dedi. «Bu genç dostum da benimle beraber gelecek.»

Johnny bağırarak kalabalığın arasından yol açtı. Dar bir merdivenden çıkıp loş bir koridora saptılar. Artık hafif sesle konuşuyorlardı. Hugh, ne pahasına olursa olsun kafasını kurcalayan şeyi öğrenmek istiyordu.

— «Beni dinle, Pam'dan malûmat alabildin mi?»

— «Hayır... Belki bana inanmıyacaksın ama o kız korkunç zeki. Beyinsiz bir mahlûk numarası yapıyor. Ben de ona inanmış görünmeyi tercih ettim. Ama belki kızı sen konuşturabilirsin.»

— «Ben mi?»

— «Pam sana âşık oldu dostum. Şimdiye kadar böyle hareket ettiğini görmemiştim. O istediğini bilen bir tiptir. Eğlenmene bak ama kızın babasını da unutma... Bu arada Helen...»

— «Helen'e ne olmuş?»

— «Helen'i cazip bulduğumu itiraf etmeliyim.»

— «Ya, öyle mi?»

— «Evet. Daha kendisi otuzbeşine gelmemiş ama pek küçük de sayılmaz. Hattâ senin sandığından daha tecrübeli olduğuna kaniim. Bu hususu tahkik edersem bana kızmazsın, değil mi?»

— «Bir dakika! Benim Helen'le nişanlı olduğumu unuyorsun galiba.»

— «Ben, sizin ayrıldığınızı zannediyordum. Zira oteldeki sahne hiç de hoş değildi. İnsan her şeyden evvel efendice hareket etmeli.»

— «Buraya bak, Butler!»

— «Hişt. Sesini yükseltme.»

Hademe yaklaşıp soldaki kapıya vurdu. İçeriden bir ayak sesi aksetti. Kapı açılarak eşikte Madam Feyoum belirdi. Fransız kadını, ziyaretçilerine tatlı tatlı gülümsedi.

Kadın, Johnson'un beğendiği kadar vardı. Dolgun vücudu onun Fransız olduğunu meydana koyuyordu. Ama esmer cildine bakan onun Cezayir veya Fasta doğduğunu anlardı. Belki de melezdi o. Madam Feyoum, sahne makyajını çıkarıp yüzünü tekrar boyamıştı. Dudaklarına kıpkırmızı parlak bir ruj sürmüştü. Çekik gözleri ve saçları simsiyahtı. Sirtına da kırmızı ve altın brokardan bir sabahlık giymişti. Galiba bunun altında da çoraplarından başka bir şey yoktu. Topuklu ayakkabıları da kırmızı satendendi.

Kadın, ikisini de tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra elindeki kartviziti salladı. «Monseigneur le marquis. Je suis bien flatte, monseigneur.»

Butler, «Mais pas de tout, Chere madame!» diye mırıldandı. Kibar bir tavırla şapkasını çıkarıp, kadının elini dudaklarına götürdü.

Madam Feyoum, yine tebessüm etti. Sonra elini Hugh'a uzattı.

Böyle şeylere pek alışık olmayan genç adam da çaresiz kadının elini öptü. Kadın bolca parfüm sürünmüştü. Gayet neşeli ve hareketliydi. Buna rağmen Hugh, onun bir hayli endişeli olduğunu sezdi. Sonra İsfahanlı Ömer'i hatırladı. İçinden, «Zavallı adam,» dedi. «Kimsenin ona aldıracağı bile yok.»

Madam Feyoum, dönüp odaya bir göz attıktan sonra kapıyı kapattı. Üçü de holde kalmışlardı. Kadın kaşlarını çattı. «Çok sinirlendim. Neden bana hayalî bir markinin kartını yolladınız? Ben, bir Lordla konuşmaktansa meşhur Patrick Butler'le ahablığı tercih ederim.»

İlk defa Butler şaşırdı. Kadın, «Hem neden şoförünüzü yolladınız?» diye sordu. «Herkes şoförünüzü tanıyor. O adam antreye girip benim hakkımda herkese sual sormuş. Bunu bana söylemeyeceklerini mi sandınız?»

Butler, gülümsedi. «Sevgili Madam, siz bir sanatkârsı-

nız. Bu gece muvaffak olmasaydınız herhalde sinirlenip odanızdaki eşyaları parça parça edecektiniz. O vaziyette de kimseyi görmek istemiyecektiniz tabii. Ama büyük muvaffakiyet kazandığınıza göre...»

Madam Feyoum, inci gibi dişlerini göstererek güldü. «Evet, doğru. Bu gece bana bayıldılar... Biliyor musunuz sizden hoşlandığıma karar verdim.» Hugh'a baktı. «Sizden de hoşlandım. Hem siz kimsiniz kuzum?» Kadın Fransız aksanıyla konuşuyordu. Fakat İngilizcesi fena değildi.

— «Adım Prentice Madam. Hugh Prentice...»

Kadının gözleri kısıldı. «Pren.. Tees.» Bunu tıpkı müteveffa kocası gibi söylemişti. Hugh, gayri ihtiyarı ürperdi. «Pren.. tees mi dediniz?» Susup omuz silkti. «Neyse bunu bırakalım.»

Butler'e döndü. «Neden burada duruyoruz? Odama girelim.» Kapıyı ardına kadar açtı. İçerisi karma karışıktı. Tuvalet masasının üstünde türlü türlü boyalar, pudralar duruyordu. Sol tarafta da büyük bir vazunun içinde iri kırmızı karanfiller vardı.

Butler'in peşinden odaya giren Hugh, üç adım attıktan sonra dondu kaldı. Zira amcası Mr. Charles Grandison Prentice, köşedeki iskemlede oturuyordu.

Hugh, ağzını açıp kapadı. Ama bir şey söyleyemedi. Madam Feyoum vazodaki çiçekleri işaret ederek konuşacak oldu. Fakat Hugh'la Butler'in yüzlerindeki ifadeyi görünce durakladı.

Charles amca, her zamanki gibi şıktı. Sırtında gayet iyi dikilmiş bir smokin vardı. Yakasına da kırmızı bir karanfil takmıştı. Sakin sakin pürosunu içiyordu. Seyrelmiş kır saçları, kalın bıyığı ve sarkık çenesiyle hiç de hoş bir erkek değildi.

Charles amcanın yüzü ifadesizdi. Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Yaşlı adam bir şey yokmuş gibi sakin, sakin kalktı. Paltosunu giyip şapkasıyla bastonunu aldı. Eldivenleri yoktu. Soğuk bir tavırla, «Vakit epey ilerledi, Madam

Feyoum,» dedi. «Artık gitmem lâzım. İyi geceler. Unutmıyacağınızı ümid ederim.»

Kadın, dudaklarını yaladı. «Hayır, unutmam.»

Charles amca, sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırdı. «Ben de böyle tahmin ettim zaten.»

Nihayet, Hugh kendisine geldi. «Charles Amca, sizin tiyatroda olduğunuzu söyledilerdi... Ama ben inanmadım. Grip olduğunuzu biliyordum. Biraz iyileştiniz galiba.»

Charles amca, ağzındaki püroyu çekip, buz gibi bir tavırla genç adamı süzdü. «Yanlışınız var. Sizi tanımıyorum. Zaten tanımak da istemem.»

Madam Feyoum'a selâm verdikten sonra aşağı görür bir edayla Butler'e baktı. Ağır ağır yürüyerek kapıdan çıktı.

Aptallaşan Hugh, kapıya bakakaldı. Butler ise hiddetten bembeyaz olmuştu. Madam Feyoum tuvaletin önündeki iskemleyi çevirip oturdu. Başını önüne eğince kısa kesilmiş parlak siyah saçları yüzüne döküldü.

Hugh, artık başına geleni anlamıştı. Hepsi kendisini red-detmişti. Önce Monica ve Jim ve nihayet Charles amca... Hat-tâ Helen, bile kendisini bırakmıştı. Ama kabahat kendisindeydi. Helen'i darıltmıştı.

Giyinme odası çok sıcaktı. Genç adam fena halde rahatsız olmaya başlamıştı. Ne yapacağını düşünürken Butler'in sesini duydu. «Üzülme dostum. Daha yirmi dört saat geçmeden bu ihtiyar şarlatan sana yaptıklarına pişman olacak. Buna söz veriyorum.»

— «Buna lüzum yok.»

Butler, sinirli, sinirli, «Demek ihtiyarı seviyorsun.» diye sordu.

— «Hayır, sevdiğimi iddia edemem. Hiçbir zaman iyi geçinemedik. Ama belki de o haklı. Monica, cemiyet hayatından çok hoşlanıyor. Halbuki ben böyle şeylerden nefret ediyorum. Charles amcam ise son derece züppedir. Üstelik hukuk bilgisi de kuvvetli sayılmaz. Ama onun şarlatan olduğunu kabul edemiyeceğim. Birçok kusurları olabilir fakat çok dürüst bir insandır.»

Butler, dönüp kibar bir tavırla kadına işaret etti. «Sizin bu husustaki fikriniz nedir, Madam Feyoum?»

— «Ben mi?» Kadın doğruldu. «Hiçbir fikrim yok. Hem ben nereden bileyim?»

— «Peki bu dürüst ihtiyar bu gece buraya neden geldi?»

— «Bir mektup için beni görmek istedi. Mühim değil. Hem önemli bir şey olsaydı sizi buraya sokar mıydım sanıyorsunuz?»

Butler, memnuniyetle gülümseedi. «Beni mat ettiniz Madam. Sizinle konuşmak büyük bir zevk.» Tekrar kadının elini tutup hafifçe öptü.

Madam Feyoum, birdenbire yumuşayıp cilveli cilveli güldü. «Siz iyi insan değilsiniz. Beni kandırıyorsunuz. Hakikati söylemem lâzım. Sizi ilk defa Bailey mahkemesinde gördüm. Sevgilisini zehirlediği iddia edilen Mis Grop'un müdafaasını yaptınız. Sizi çok beğendim. Sizi bu gece görünce de bir hayli hoşlandım. Seyircilerim benden çok memnun kaldılar. Uzun uzun alkışladılar. Bu bana dokunduğu için ağladım. Ama başında kimse muvaffak olacağını sanmıyordu. Bu yüzden de sizden başka kimse bana çiçek yollamayı düşünmedi.» Başıyla karanfilleri işaret etti.

Yüzündeki tebessüm silinmişti. Dudakları titriyordu. Kadını kandırmak için çiçek yollamış olan Butler, kendisinden utanmıştı. Ama o uzun müddet vicdan azabı çekecek bir tip değildi.

— «Buraya neden geldiğimizi biliyor musunuz Madam?» Kadın, 'Evet' der gibi başını salladı.

— «Kocanızın kaatilini arıyoruz.»

Madam Feyoum içini çekti. «Zavallı Abu.»

— «Kocanızın asıl adı neydi. Ömer mi?.. Abu mu?»

— «Asıl ismi Abu'ydu ama sahnede bazan Ömer adını da kullanıyordu. Bu gittiğimiz yere bağlıydı. Yani halkın begeneceği bir isim şarttı.» Başını geriye atarak Butler'e baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. «Bizim evliliğimiz sadece bir anlaşmadan ibaretti. Ben vantrilogum. Bu tip gösterilerde yardımcı bir vantrilog çok işe yarar. Abu, kadın vantrilogun

sahne de daha muvaffak olacağına kaniydi. Gittiğimiz yerlerde beni çok rahatsız ediyorlardı. Bu yüzden evlendik.»

— «Anlıyorum, Madam Feyoum.»

Kadın, göz yaşlarını sildi. «Bana Cecil demenizi tercih ederim.» Hugh'a baktı. «Resmiyetten hoşlanmam. Benimle samimi konuşabilirsiniz.»

Hugh'la Butler, teşekkür ettiler.

Cecile, «Abu'yu sevmiyordum,» diye devam etti. Ama iyi arkadaşlık. Hem gururunu kırmak da istemiyordum. Abu, lokantalarda kavga çıkarıp bağırır ve beni de azarlardı. Fakat ben ağzımı açmazdım. Çok kısa boylu olduğu için kendisinde aşağılık duygusu vardı. Bu yüzden de dövüleceğini bilmesine rağmen hemen kavgaya tutuşurdu.»

Hugh'un gözlerinin önünde ufak tefek adam canlandı. Sanki o odada dolaşp konuşuyordu.

— «Abu, numaralarında bana fazla rol vermezdi. Bir de kumara çok düşküdü. Bu yüzden borsada da oynardı.» Belki kadın farkında değildi ama odanın havası değişmişti.

Butler, «Tamam!» diye bağırıldı. «İş anlaşıldı. Polisler buraya geldiler değil mi?»

Cecile, yüzünü buruşturdu. «Grand Dieu! Bana hiç rahat vermediler. Önce saat yedide geldiler. Bana Abu'nun öldürüldüğünü söylediler. Cebinde pasaportunu bulup hüviyetini tesbit etmişler.»

— «Sonra?»

— «Çok üzüldüğümü fakat birkaç dakika sonra sahneye çıkmam lâzım geldiğini söyledim. Müfettiş Duff adında biri beni sorguya çekti. Adam İskoç olduğu için sözlerini güç belâ anladım. Müfettiş programı tehir etmemi istedi.»

— «Ama bunu yapamadınız değil mi?»

Cecile, doğrulup dimdik oturdu. «Böyle şey olamaz. Oyunun devam etmesi şarttır. Bir gece tiyatroyu kapatırsanız ertesi gece müşteri bulamazsınız. Hem benimle resmî konuşmayın.»

— «Peki, Cecile, sen devam et.»

— «Bu yüzden polisler oturup programı seyrettiler. Saat

sekizi kırk beş gece programa ara verdik. Ben de biraz istirahat etmeyi düşünüyordum. Ama polisler yine rahat vermedi. Hemen gelip beni tekrar sorguya çektiler.»

— «Onlara ne anlattın?»

— «Şimdi söylediklerimi. Ama kabil olursa ikinize daha fazla yardım etmek isterim.»

— «Kocanın kumardan hoşlandığından bahsettin. O at yarışlarına gider miydi?»

— «Ne münasebet! Böyle şeylerden hoşlanmazdı. Abu, Borsada oynardı. Hisse senetleri, bonolar alırdı. Ama o sağlam işe para yatırmaktan kaçınırdı. Vurgun yapıp birdenbire zengin olmak istiyordu. Bunun kumardan farklı olmadığını anlatmaya çalışırdım ama beni dinlemezdi. İnatçı bir insandı.» Susup derin bir nefes aldı. Butler, dikkatle onu dinliyordu.

Cecile, omzunu silkti. «İşte bir gün Abu, gelip fevkalâde bir şey duyduğunu söyledi. Londranın en namuslu Hukuk Firması bu işe para yatırmasını tavsiye etmişti.»

— «Hukuk Firması mı?» Butler'in sesi bir hayli sert çıkmıştı.

— «Evet.»

— «Peki firmanın adı neymiş?.. Ortakları kimlermiş?»

— «O sırada Abu bunu anlatmaktan çekindi. Zaten para işi olunca kocam konuşmasını sevmezdi. Hattâ başına o felâket gelince de bunu söylemekten kaçındı.»

— «Devam et, Cecile.»

— «İki gece evvel Abu, akşam üstü tiyatroya geldi. Elleri titriyordu. Yüzü de bembeyaz kesilmişti. Meğer Abu, Angli - Ameri - İraqi Petrol şirketine altı bin Sterlin yatırmış. İki, üç ay evvel kendisine bu yatırımı yapmasını tavsiye etmişler. İşte o gün kocam böyle bir şirket olmadığını öğrenmiş. Ama yine de Hukuk Firmasının adını bana söylemedi. Bunu bu gece polislerden öğrendim. Firmanın ismi Pren. tees, Pren. tees ve Von.»

Hugh Prentice'in midesi bulanmaya başlamıştı. Ama

kendisini toplayarak müdahale etti. «Butler, müsaade edersen birkaç sual de ben sorayım.»

— «Hayhay.»

Cecile, genç adama döndü. Endişeli endişeli onu süzdü. Hugh, gülümsedi. «Firmamız bu gibi meselelerle ilgilenmaz. Bunu da öğrenmiş olduğunu ümid ederim.»

Cecile, başını salladı. «Evet, bunu da öğrendim.»

— «Nereden duyduğunu sorabilir miyim?»

Genç kadın başını önüne eğip biraz düşündü. Bu suale cevap vermek istemiyordu galiba. Nihayet içini çekti. «Abu, dolandırıldığını da bu yüzden anlamış. Hukuk Firmasıyla ilgisi olmayan biri, kendisine ortak süsü verip kocamı kandırmış. Evet, o adam firmanın ortağı olduğunu söylemiş.»

Hugh, biraz ümitlenir gibi oldu. «Yani o şahıs üç ortak-tan birinin yerine mi geçmiş?»

— «Pek iyi bilmiyorum. Ama o şahıs kocama o hukuk firmasına mensup olduğunu söylemiş.»

Genç adam, öne eğildi. «Cecile, polisin kimden şüphelendiğini biliyor musun? Acaba Jim Vaughan'dan veya benden şüpheleniyorlar mı?»

— «Von mu dedin? Bu gece saat dokuzda polisler o adamı yakaladılar.»

— «Ne dedin? Nerede yakalamışlar?»

Cecile, «Ne bileyim ben!» diye bağırdı. «Polisler o kadar hızlı konuşuyorlar ki... Ama zannedersen o adamı kız kardeşinin apartmanında bulmuşlar.»

— «Jim Vaughan'ı tevkif mi etmişler?»

— «Hayır, hayır, sadece sorguya çekmişler. O bir çanta-dan bahsedip masum olduğunu anlatmış. Galiba o çanta kendisine ait değilmiş. Böylece kendisini temize çıkarmış.»

— «O halde geriye bir ben kalırım. Cecile, kocanı öldürdüğümü sanıyor musun?»

Genç kadın gözlerini onun yüzüne dikerek, «Saçma!» diye cevap verdi. «Böyle bir şey yapamayacağından eminim. Erkekleri iyi tanırım. Seni görür görmez bunu anladım.»

— «Cecile, o firmanın ortaklarından biri de benim. Şim-

diye kadar kimseye sahte petrol hisse senedi satmadığımı ispat edebilirim. Hem neden Abu'yu öldüreyim?»

Kadının gözlerinde üzüntülü bir ifade belirdi. Hugh'a acımişti galiba. İki eliyle sabahlığını sıkı sıkı tutarak, «Her şeyi anlatmamı istiyor musun?» dedi.

— «Evet.»

— «Polisler, Abu'nun dolandırıcıyı bulmak için sizin firmaya müracaat ettiğini sanıyor.»

— «Evet, bu olabilir. Böylece birçok şey ortaya çıkacak.»

— «Tamam. Kocam, amcana bir mektup yazmış. Ama senin bu işten haberin yokmuş tabii. Abu'nun, odana girip petrol kumpanyalarından ve dolandırıcılıktan bahsettiğini sanıyorlar. Kocamın İngilizcesi çok kötüydü. Polis Abu'nun bağırıldığını duyunca senin sinirlendiğine kani. Yani sen kocamı dışarıya atmak için üstüne gitmişsin. Abu da kavgaya düşkün olduğu için sana vurmuş...»

— «O zaman ben de hançeri kapıp adamı bıçaklamışım, öyle mi?»

— «Evet.»

— «Nihayet polisler bir cinayet sebebi bulmuşlar.»

Hugh, usulca Butler'e baktı. İrlandalı gözlerini kapamış sessiz duruyordu. Ama dikkatle dinlediği belliydi.

Hugh, «Sana inanıyorum, Cecile,» diye mırıldandı. «Yalnız polislerin sana bunları anlatmalarına şaşıtım.»

— «Demek sen vaziyeti hâlâ farketmedin?»

— «Korkarım öyle.»

— «Polis benimle konuşurken amcan da buradaydı.»

— «Charles amcam ha!»

— «Evet. Polis zavallı Abu'nun cesedini bulur bulmaz amcana telefon etmiş. Amcan da polislerden evvel tiyatroya geldi.»

— «Ne olur susma. Her şeyi bilmek istiyorum.»

— «Amcan vaziyeti öğrenince son derece sakın bir tavır takındı. Polisleri yatıştırmaya çalıştı. Hattâ kimseyi beğenmeyen Müfettiş Duff bile amcandan hoşlandı. Nedense o ihtiyar şarlatana çok hürmet ediyorlar...»

— «Peki amcam polislere ne anlattı?»

Cecile, yüzünü buruşturdu. «Amcan, polislerin haklı olduğunu söyledi.»

Patrick Butler, gözlerini açmadan, «Demek böyle,» diye mırıldandı.

Cecile, devam etti. «Amcan senin çok sinirli bir tip olduğunu, hemen hiddetleniverdiğini iddia etti. Yani üstüne biri saldırdığı takdirde bir bıçak kapıp onu öldürebileceğini anlattı. Sonra ortada fazla üzülecek bir şey olmadığını ilâve etti.»

— «Ya, öyle mi?»

— «Amcana göre bu cinayet değilmiş. Sen nefsini müdafaa için Abu'yu öldürmüşsün. Patrick Butler, seni müdafaa ettiği takdirde de hapse girmeden yakanı kurtarabilirmişin.»

Butler, müstehzi bir tavırla güldü. «Bunu kolaylıkla yapabilirim. Charles Grandison Prentice de bunun farkında zaten. Ne dersin dostum? Polise teslim olmak niyetinde misin?»

Hugh, hiddetle, «Hayır!» diye gürledi. Cecile'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Kendisi mücadeleci erkeklerden hoşlanırdı.

— «Demek polise teslim olmaktan vazgeçtin?» Butler, nedense ısrar ediyordu.

— «Artık serbestim. Jim, kendisini temize çıkarmış. Beni üzen tek şey de buydu. Verdiğim sözü tutmama da lüzum kalmadı. Ama hepsi bu kadar da değil. Kendilerini korumak için Charles Amcam, Monica ve Jim, başbaşa verip beni yakmaya niyetlenmişler. Zira üçü de rezaletten, skandaldan nefret eder. Asılmadığım veya hapse girmedığım takdirde hepsi rahat edecek.»

Genç adam, yumruklarını sıktı. «Hepsinin canı cehenne-me! Kimseyi öldürmediğimi ispat edene kadar polisten kaçacağım. Amcam da bana vız gelir!»

Butler, pek memnun olmuştu. «Aman ne iyi!»

Hugh, sakın olmak için kendisini zorladı. «Yalnız beni düşündüren bir şey var...» Devam edemiyerek sustu.

— «Ne oldu, Hugh?»

— «Polis Abu'yla petrol şirketinden, sahte hisse senetlerinden bahsettiğimizi sanıyor. Halbuki adamcağız bana böyle bir şey söylemedi. Üstelik o hiddetli bile değildi. Sadece korkmuştu. Fransızcam Abu'nun İngilizcesinden beter. Ama buna rağmen bütün söylediklerini anladığımı sanıyorum. Zaten daha çok Fransızca konuştuk.»

Butler'in gözleri birdenbire açıldı. Sol elini şiddetle sallayınca tuvaletin üstünde duran vazodan havalandı ve duvara çarparak kırıldı. Sular yerlere döküldü. Çiçekler de etrafa saçıldı.

Meşhur avukatın bu halini gören Hugh şaşırmıştı. Cecile, bir çığlık atarak ayağa fırlayıp çiçekleri kaldırmaya koştu. Butler, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Ama ne söylediğini anlamak kabil değildi.

Nihayet, «Şunu bir daha anlat,» dedi. «Sen Abu'yla Fransızca konuştuğundan emin misin?»

— «İyi ama ben sana bunu iki defa söyledim. Bundan bahsetmemiş olmama imkân yok.»

Butler, bir el hareketiyle Hugh'u susturdu. Gözlerinde büyülenmiş gibi bir ifade vardı. «Aman Yarabbi, demek ben haklıyım! Demek yanılmamışım!» Hafifçe tebessüm etti. «Patrick Butler asla yanılmaz! Bir sualime cevap verirsen hiç sıkıntımız kalmıyacak. Abu sana...» Birdenbire şusup kapıya kulak verdi.

Galiba koridorda birileri koşuyordu. Kapı vurulmadan açıldı ve onları yukarıya çıkaran Johnny görüldü. «Madam Foom» Polisler geri geldi! Üstelik bu sefer çok kalabalıklar. Galiba iki düzine memur var. Hem Müfettiş Duff deli gibi olmuş. Küfredip duruyor.»

Cecile, doğrulup elindeki karanfilleri göğsüne bastırdı. «Peki, Harry, onlara ne anlattı?»

— «Harry, Dunwich Markisiyle bir aradaşının sizi ziyarete geldiklerini söyledi.» Johnny, Butler'e bakıp yutkundu. «Ama Müfettiş Duff buna inanmadı. 'Ben böyle numaraları çok gördüm!' diye bağırdı. 'Butler'le Prentice'in tiyatroya

girdiğini biliyorum. Bu sefer onları elimizden kaçırmıyacağız. Haydi bütün kapıları tutun.' İşte Müfettiş böyle emir verdi. Sivil memurlar koşuşup duruyorlar.»

Butler, «Vaziyet iyi gözüküyor,» diye itiraf etti. «Buna rağmen bir yolunu bulup...»

Cecile, başını arkaya atarak bağırdı. «Ne münasebet! Ben polislerden nefret ederim.» Hugh'u şefkatle süzdü. «Seni onlara vermeyeceğim, **mon pauvre!** Seni ortadan kaldıracam.»

— «Nasıl olur?»

— «Şimdi anlarsın.» Kadın Johnny'e döndü. «Bana yardım edeceksin değil mi?»

— «Tabii Madam. Ne isterseniz yaparım.»

— «Salon karanlık değil mi?»

— «Evet, Madam. Zira orada Harry'le benden başka kimse yok.»

— «Mükemmel. Sen şimdi git kulisteki bütün ışıkları söndür. Aşağıda hazır bekle. Ben şimdi bu beyleri demir merdivenden indireceğim. Haydi koş!»

Johnny, kapıyı kapadı. Uzaklaşan ayak sesleri aksetti.

Cecile, Hugh'a döndü. «Buradan kaçabilmek için bir mucize lâzım değil mi? Benimle gelersen sana mucizeyi göstereyim.»

* * *

13

Üç dakika sonra Cecile, «Gürültü etmeyin,» diye mırıldandı.

Butler, ona fısıltıyla cevap verdi. «İyi ama neredeyiz?»

— «Hişşt!»

Etraf zifiri karanlıktı. Hugh, sahne civarında olduklarını sanıyordu ama bundan da emin değildi. Cecile, onları daracık demir merdivenden indirmişti. Kadın bir ara durdu. Hugh, hışırtıdan onun sabahlığının kuşağını bağladığını anladı. Sonra Cecile, «Kuşağımı tutun,» diye fısıldadı. Butler,

hemen denileni yaptı. Hugh da İrlandalıının fragının kuyruğunu tutuyordu. Böylece tekrar ilerlemeye başladılar.

Cecile, gürültü yapmadan yürüyordu. «Nasıl rahat mısınız?»

Butler, hafifçe güldü. «Fevkalâde. Yalnız sana bir çimdik atmamak için kendimi zor tutuyorum.»

— «Şimdi sırası mı? Böyle bir yerde bana çimdik atmak doğru olmaz. Bunu başka zaman konuşuruz.»

Hugh, arkadaşına çıktı. «Kuzum Butler, kendine hâkim olmaya çalış.»

— «Dostum hakkımda yanlış şeyler düşünüyorsun. Cecile'in plânı muvaffak olmazsa seni kaçırmak için iki usule başvuracağım. Yalnız bu karanlık sinirime dokunmaya başladı. Sanki gece vakti Afrikanın vahşi ormanlarında dolaşıyormuşum gibi geliyor bana.»

Hugh, içini çekti. «Ben de aynı fikirdeyim. Duff'un elinden güç belâ kurtulduğumuzu düşündükçe tüylerim ürperiyor. Herhalde polisler etrafa yayıldılar.»

Genç adam haklıydı. Uzaktan sesler aksediyor, ellerinde elektrik fenerleri bulunan memurlar etrafı araştırıyorlardı. Bir ara, bütün kapıları tutmaları için Müfettiş Duff'un adamlarına bağırdığını da duydular.

Nihayet Cecile, durdu. «Hişşt!»

— «Bu vahşiler etrafta dolaşırken bizi susturmanın mânası yok Cecile. Sen bize plânını anlat. Ben bir şey düşündüm ama...»

Genç kadın, hiddetle, «Allahın belâsı polisler,» diye mırıldandı. «İlk kocamı çok severdim. Ona deli gibi âşıktım. Halbuki o sık sık polislerle çatışırdı. Yani ikide bir başı belâya girerdi. Ben araya girip onu kurtarırdım. En sonunda polisler kocamı vurdular. İşte bu yüzden polislerden nefret ederim.»

— «Cecile, nereye geldik?»

— «Bir dakika durun. Elimi uzatıp bakayım. Tamam!»

— «Ne oldu?»

— «Elektrik tevzi tablosunu buldum. Sahne ışıklarını buradan idare ediyorlar.»

— «Peki ne olacak?»

— «Şimdi biz sahnenin dışındayız. Yan, yan sol tarafa gidecek olursanız sahneye girersiniz.»

Patrick Butler, bile sinirlenmeye başlamıştı. «Sevgili madam, anlattıkların çok enteresan ama...»

Cecile, yine susmalarını söyledi. «Şimdi size göstereceğim.» Hugh'un sol elini yakalayıp genç adamın yanağını öptü. «Ben senin Fransız annenim. Yaşım senden fazla büyük değil ama olsun. Bütün ailen seni reddetti. Hele o püro için ihtiyar köpek, seni mahvetmek için elinden geleni yapıyor. Ama ben sana yardım edeceğim.»

Polislerin ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Hugh, neredeyse telâşından bağıracaktı. Kendisini zor tutuyordu. Bu tuzaktan kurtulmaya imkân yoktu.

Cecile, «İçeriye gel,» dedi. «Bana güvenmiyor musun?»

— «Affedersin Cecile, nereye gidiyoruz?»

— «Seni sahnenin ortasına götüreceğim. Sonra buraya döneceğim. Bir kibrit yakıp elektrik tevzi tablosuna bakacağım. Böylece hangi düğmeleri çevirmem lâzım geldiğini anlıyacağım. Sahne ışıklarını ve projektörleri yakmam lâzım.»

Hugh, büsbütün şaşırmıştı. Acı bir sesle, «Mükemmel,» diye cevap verdi. «Üstüme bir projektör tutun da polisler beni daha iyi görsünler. Hem Müfettiş Duff'u eğlendirmek için bir de şarkı söylerim.»

Cecile, telâşlanmaya başlamıştı. «Bana inanmıyor musun?»

— «Pekâlâ... Haydi gidelim.»

Butler, «Ben ne yapayım?» diye fısıldadı.

— «Hişşt, gürültü etme. Beni bekle hemen döneceğim.»

O sırada yakından bir ses aksetti. «Müfettiş bey!»

Duff, «Ne var?» diye gürledi. Hugh, müfettişin ne tarafta olduğunu kestirememişti.

— «Bu karanlıkta bir şey yapmaya imkân yok. Bütün tiyatrolarda elektrik tevzi tablosu vardır.»

— «Öyle oğlum. Onu bulmak lâzım.»

— «İyi ama bu nerede? Sağda mı?.. Yoksa solda mı?»

— «Ne bileyim ben. Sen git bul!»

— «Peki efendim!»

Allahtan bu hevesli polisin elektrik feneri yoktu. Adam üç adım attıktan sonra bir kenara yığılmış olan dekorlara takılıp düştü.

Butler, «Korkmayın,» diye fısıldadı. «Serseri bu tarafa yaklaşırsa kendisini bir yumrukta bayıltırım. Haydi Cecile, sen Hugh'u götür.»

Cecile, ayaklarının ucuna basarak yürüdü. Hugh da onu takip ediyordu. Genç adam geniş bir yere çıktıklarını hissetti. Demek sahneye girmişlerdi.

Salonun arka tarafında bir ışık belirdi. Galiba polislerden biri koltukların altına bakıyordu. Cecile, dudaklarını Hugh'un kulağına yaklaşırdı. «Sahnenin tam ortasında tuğladan bir duvar var.»

— «Ne?»

— «Tuğla bir duvar. Bu bir seksen boyunda, altmış santim kalınlığında. Bunu, bu gece seyircilerim yaptı. Ben de o sırada sahnede başka numaralar gösteriyordum. Duvarın ensiz tarafı seyircilere doğru...»

— «Peki ne olacak?»

— «İşte geldik. Duvara dokun.»

Hugh, kalın ve yumuşak bir şeye basmıştı. Bu daha ziyade bir halıya benziyordu. Elini uzatarak küçük tuğla duvara dokundu. Galiba tuğlaların arasındaki harç daha kurumamıştı.

— «Dokundun mu?» Cecile, durdu. «Seyirciler duvarı yapmadan evvel onlara bu halıyı gösterdim. Hepsi dikkatle baktılar. Halıda bir delik veya kesik yoktu. Yani bu delikten girip sahnenin altına inmem imkânsızdı. Anladın mı? İşte ondan sonra seyirciler bu duvarı ördüler.»

— «İyi ama bunun benimle ne ilgisi var?»

— «Duvarın bir yanına üç kanatlı bir paravana yerleş-

tirdiler. Diğer yanına da yine böyle bir paravana koydular. Görüyor musun?»

— «Evet.. Ama...»

— «Hişşt. Ben sağdaki paravananın içine girdim. Sonra bir taraftan çıkıp kaçmamam için seyircilerden yirmisi duvarın yanında durdular. Davullar çalmaya başladı. Öbür taraftan paravanayı çektiler. Ben karşılarına çıktım. Yani o tuğla duvarın içinden geçtim. Seyirciler duvarı incelediler. Bir şey bulamadılar.»

Hugh, birdenbire hatırladı. Bir ahababı kendisine bu numaradan bahsetmişti. İnsanı çileden çıkaran bir şeydi bu. Duvar hakikaten tuğladan örülmüştü ve içinden geçmeye imkân yoktu. Üstelik duvarın etrafını alan seyirciler ilüzyoniztin kaçmaması için son derece dikkatli davranmışlardı. Yerdeki halı da kalın ve sağlamdı. Bu hesaba göre bu numarayı yapan şahsın paravananın içinde kalması ve duvarın öbür tarafına geçmemesi lâzımdı.

Cecile, hafifçe güldü. «İskoçyalı müfettiş de bunu seyretti.»

— «İyi ama Cecile...»

— «Müfettiş neredeyse çıldıracaktı. Hattâ sahneye çıkıp duvarı muayene etti. Ondan sonra da hiddetlendi.»

Cecile, elini uzatarak sağ taraftaki paravanın bir kanadını çekti ve Hugh'u içine soktu. Usulca kanadı tekrar kapadı. Dışarıdan hiçbir şey belli olmıyacaktı galiba. Cecile, «Yere çömelip bekle,» diye fısıldadı. «Sakin ağzını açıp konuşma. Ne olursa olsun kımıldama. Hareketsiz durmalısın. Anladın mı?»

— «Cecile.»

— «Efendim?»

— «Polislerin elinden nasıl kurtulacağım? Bu duvarı delip geçeceğimi sanıyorsan yanılırsın. Hattâ duvardan geçsem bile polisler beni yakalayacaklar.»

— «Hayır, onların bilmediği bir yol var. Hem bunu bulabilmelerine de imkân yok.»

— «Cecile.»

Fakat Cecile gitmişti. Hugh, onun uzaklaşan ayak seslerini ve ipek sabahlığının hışırtısını duydu.»

Aynı anda sahnenin arkasından bir ses aksetti. «Müfettiş Duff!»

— «Ne var?»

— «Biri sahnede dolaşıyor.»

Hugh, paravanayla duvarın arasından usulca baktı. Bu incecik aralıktan fazla bir şey görülmüyordu. Yalnız ellerinde elektrik fenerleri olan birilerini farkettiler.

Müfettiş Duff, «Dikkatli olun!» diye bağırdı. «Etrafı sarın. Yalnız koşmayın! Durun! Işıklara bakmaya giden memur ne oldu?»

— «Burada Müfettiş bey!»

— «NEREDE?»

— «Yerde yatıyor. Sol kulağının altı mosmor olmuş. Galiba onu bayıltmışlar.»

Müfettiş cevap vermesine vakit kalmadan sahne birdenbire aydınlanıverdi. Hugh, yine aralıktan baktı. Galiba yukarıdaki projektörler saklandığı yere çevrilmişti. Sonra Patrick Butler'le Madam Feyoum'un sesi aksetti. Onlar Müfettişin duyması için bağırarak konuşuyorlardı. Ayak sesleri yaklaştı. İrlandalıyla kadın sahneye girdiler.

Cecile, sanki hiddetlenmiş gibi, «Pekâlâ, Patrick,» diye homurlandı. Bu kadar ısrar ettiğine göre arzunı yerine getirmeliyim. Tuğla duvardan nasıl geçtiğimi göreceksin.»

Butler, bir kahkaha attı. «Seni sinirlendirmek istemezdim yavrum. Ama bu işi çok merak ettim. Onun için bu tuğla duvarın esrarını öğrenmeliyim.»

Cecile, «Sana bunu öğretirsem bana daha nazik davranacak mısın?» diye sordu.

İrlandalının sesi daha da yükseldi. «Nazik olmak da söz mü Cecile? Seni ne kadar takdir ettiğimi biliyorsun. Bana bu sırrı öğretirsen önünde hürmetle eğileceğim. İyi ama neden bizi burada bile yalnız bırakmıyorlar? Bu adamlar da kim? Yoksa bu sarhoşlar perdecî filân mı? Bu saatte tiyatroda ne işleri var?»

Müfettiş Duff, «Perdeci ha!» diye gürledi. Memurlar sahneye doğru koştular.

Hugh, ter içinde kalmıştı. Aralıktan bakınca Cecile'in tam önünde durduğunu gördü. Kadın elini uzatıp paravanı tuttu.

Genç adam kadının sözünü dinleyerek çömelmişti. Bir ayağını da ileriye atmıştı. Bu haliyle koşmaya hazırlanan bir atlete benziyordu. Ama koşacak bir yer yoktu. İlk hamlede başını tuğla duvara vuracaktı.

Müfettiş Duff, yaklaştı. «Perdeci ha!»

Biri koşarken hızını alamayıp orkestranın yerine düştü. Bir nota sehпасı devrildi. Kalkmak için uğraşan adam bu sefer de davula vurdu. Sahneye çıkabilmek için didinip duruyordu.

— «Aman Yarabbi! Cecil, adamlardan biri kör kütük sarhoş. Bari ona yardım edelim... Oğlum elimi tut da seni yukarıya çekeyim.»

Hugh, «Bari Butler, müfettişi fazla kızdırmasa,» diye dua ediyordu. «İskoç biraz daha sinirlenirse yandık.»

Polisler sahnenin dört tarafını sarmışlardı. Artık kaçmaya imkân yoktu. Bir gürültü daha oldu. Galiba Müfettiş Duff, bu sefer de yukarıya çıkarken tökezleyip sahneye düşmüştü.

— «Allah Allah, bu adam perdeci değil Cecile! Bu. Bu...»

— «Benim kim olduğumu pekâlâ biliyorsunuz Mr. Butler. Hem buraya neden geldiğim de malûm. Hugh Prentice nerede?»

— «Tamam şimdi tanıdım.» Butler, birdenbire küstahlaştı. «Aklımda kaldığına göre Bailey Mahkemesinde sizi birkaç defa sorguya çekmişim. Neticeden pek de memnun kalmadığınızı hatırladım.»

— «Prentice nerede?»

— «Ne bileyim ben. Herhalde Madam Feyoum'la benim yanımda değil.»

Müfettiş Duff, «Bunu görüyorum zaten,» diye homurdandı. «Onu nereye gizlediniz?»

— «Bilsem bile bunu size söylemezdim Müfettiş Duff.»

Adamın sesi alçaldı ve tehditkâr bir hal aldı. «Biraz ileriye gidiyorsunuz, Mr. Butler. Bu gidişle sizi de tevkif etmek zorunda kalacağım.»

— «Ya öyle mi? İşte buna şaşıyorum. Peki suçum nedir?»

— «Vazifesini yapmaya çalışan bir polis memuruna mâni olmak. Nasıl beğendiniz mi?»

— «Anlıyorum. Peki bir şey daha soracağım. Mr. Prentice'in suçu nedir?»

— «Bir cinayetle ilgili olarak kendisini sorguya çekmek istiyoruz.»

— «Yok canım.» Butler, alaycı bir tavır takındı. «Benim böyle şeylere inanmayacağımı bilirsiniz. Prentice'i neden arıyorsunuz. Yoksa onu cinayet suçuyla tevkif mi edeceksiniz?»

— «Henüz böyle bir şey yok ama belki...»

— «Ne?» Butler, bağırmağa başladı. «Madem Prentice'i tevkif etmiyecektiniz neden buraya geldiniz. Beni tehdide kalkmanıza ne demeli?»

Müfettiş Duff, «Bir dakika,» diye onun sözünü kesti. «Daha sözümü bitirmedim. Sizden üç, dört metre ötede bir adam yatıyor. Yani biraz evvel memurlarımdan birini bayıltmışlar! Buna ne dersiniz?»

Butler, güldü. «Mahkemede olsaydık bu sözlerden dolayı sizi epey terletirdim. Nerede durduğumu nasıl ispat edebilirsiniz? Hele birine vurduğumu söylemeniz bile kanunen suç sayılır. Şahidiniz var mı? İsterseniz ellerime bir bakın. Birine vursaydım, elimde izi kalırdı.»

— «Memurumun kulağının altına vurulmuş. Hafif bir darbe işi halletmiştir. Onun için elinizde izi kalmamıştır tabii.»

Butler, «Bu arada size bir şey daha hatırlatmak isterim,» diye mırıldandı. «Bu muntika size ait değil. Emniyet Müdür Muavini Mr. Robert Lee'den müsaade alıp buraya geldiğinizi biliyorum... İşin garibi Mr. Lee, yakın arkadaşımıdır. Kendisi de benim gibi hukuk mezunu. Üstelik neşeli ve kültürlü bir insandır... Neyse şimdi bunu bırakalım. Siz ancak

kendi mıntikanızda tevkif yapabilirsiniz. Burada kimseye ilişmeye hakkınız yok.»

Duff, yine hırslanıp bağırmaya başladı. «Ya öyle mi? Hakkım yok demek.»

Butler de ondan aşağı kalmadı. «Hayır, yok!»

— «Şimdi işi anlarsınız. Komiser Baines, buraya gel.»

Genç bir adam yaklaşıp selâm verdi. «Buyrun efendim.»

— «Sen bir işe yaramayan, beceriksiz şehir polis teşkilâtındansın değil mi?»

— «Beceriksiz...» Komiser Baines durakladı. «Evet efendim.» Sesi pek soğuk çıkmıştı.

— «Sana emir veriyorum. Bu adamı tevkif et. Kendisi vazifesini yapmaya çalışan bir polis memuruna hücum etti... O...»

— «Bir dakika Müfettiş bey!»

— «Ne var.»

Komiser Baines, «Bunu tavsiye etmiyeceğim,» diye mırıldandı. «Zira bu iddianızı ispat edemiyeceksiniz. Hem o adam Patrick Butler... Mahkemeye çıkınca sizi rezil edecektir...»

— «Ne yaparsa yapsın. Bana vız gelir.» Müfettiş Duff, susup şüpheli şüpheli İrlandalıyı süzdü. «Hem buraya neden geldiniz?»

— «Şu tuğla duvar yüzünden geldim.» Hugh, onun uza-
nıp tuğla duvara vurduğunu gördü. «Sağır mısınız Müfettiş Duff. Madam, bana o numarayı tekrar göstermeye razı oldu. Sonra da bunu nasıl yaptığını anlatacak.»

— «Bu beni hiç ilgi...» Müfettiş durdu. Sesinden merakı okunuyordu. «Hangi numarayı gösterecek?»

— «Şu tuğla duvardan nasıl geçtiğini izah edecekti.»

Müfettiş derin bir nefes aldı. «Hımm.»

Butler, üzülmüş gibi, «Ama artık bunu öğrenemiyeceğim,» diye söylendi. «Kadıncağınızı fena halde sinirlendirdiniz. Halbuki bu işi öyle merak ediyordum ki...»

Bu arada Cecile de yüksek sesle ağlamaktaydı. Kadının
hıçkırıklarını kim duysa içi paralanırdı.

Müfettiş, Madam Feyoum'a baktı. «Şey.. Şey Madam...»

Cecile, «Olmaz,» diye hıçkırdı. «Siz kötü bir insansınız. Sizden nefret ediyorum. Onun için bu numarayı asla göstermiyeceğim.» Kendini rolüne veren kadın paravanayı çekerek üç santim kadar açtı. Hugh, neredeyse telâşından bayılacaktı.

Müfettiş, son derece ciddi bir tavır takındı. «Madam, kadınları üzmemekten hoşlanmam. Onun için sizden özür dilerim. Bu Allahın belâsı Prentice, nasıl olsa elimden kaçamaz. Tiyatroyu sardırdım. İsterseniz bize o numarayı gösterin. Çünkü meraktan neredeyse çıldıracağım.»

Cecile, kollarını açarak, «Asla!» diye bağırdı. Bu arada elini de paravanaya çarptı. Hugh, içeriden tutmasaydı paravana devrilecekti.

Müfettiş birdenbire hiddetlendi. «Madam sizden rica etmiyorum. Bu sefer emrediyorum!»

Kadın, ağlamaktan vazgeçip durdu. «Pekâlâ, bu numarayı yapacağım. Ama Mr. Butler istediği için göstereceğim bunu. Siz bana vız gelirsiniz. Paravananın içine girip duracağım. Sonra, 'Hazır mısınız.' diye sesleneceğim. Duvardan geçip öbür paravananın arkasından çıkacağım. İsterseniz sonra paravanaları kaldırıp size bu işin nasıl yapıldığını da öğreteyim. Ama ben seslenene kadar paravanaya dokunmaya çağınıza söz verin.»

Müfettiş dişlerini gıcırdattı. «Pekâlâ. Ben sözümde duracağım. Memurlarım paravanaların etrafını kuşatacak. Hem bu sefer kadının bu numarayı yapamıyacağından eminim.»

Nefes nefese kalan Cecile, usulca paravanadan içeriye süzülüp kanadı sıkıca örttü. Hugh'a bakarak mânalı mânalı güldü. Sonra eğilip halının tam duvarın dibine gelen kısmına vurdu. Halı birdenbire aşağıya doğru sarktı. Sanki alttan bir kapak açılmıştı.

O zaman Hugh, numaranın nasıl yapıldığını anladı. Kadının dediği gibi halıda kesik veya delik yoktu. Yalnız tam duvarın altında büyük bir kapak olacaktı. Halı aşağıya doğru sarkınca Cecile duvarın altından rahat rahat öbür tarafa

geçebiliyordu. Kadın karşıya geçince de halıyı çekip düzeltiyordu.

Cecile, «Birkaç saniye sonra sesleneceğim!» diye bağırdı. «Anladınız mı?»

Dışarıdan polisler bir ağızdan cevap verdiler.

Cecile, hemen sabahlığının cebinden kâğıda sarılmış bir jilet çıkardı. Halının sarkan kısmını çabucak kesti. Eliyle Hugh'a işaret etti. Aşağıya in. Önce ayaklarını uzat.» Kadının sesi çıkmıyordu. Ama dudaklarının oynamasından genç adam onun ne demek istediğini anlamıştı.

Hugh, aşağıya doğru kaydı. Vücudu halıdaki kesigi biraz daha genişletti. Genç adam aşağıya düştü. O sahne altındaki boşlukların bir hayli derin olduğunu duymuştu. Bu yüzden bir yere vurmamak için eliyle yüzünü örttü. Ama yumuşak bir yere düşünce şaşırdı. Zira sahnenin bir buçuk metre altında bir yatak vardı.

Cecile, «Hazır mısınız?» diye bağırdı.

Bir çakmak yandı. Yatağın yanında duran Johnny, Hugh'a gülümsedi. O sırada Cecile, de aşağıya atladı. Sabahlığı açılmıştı. Kadın içine bir şey giymemişti. Çakmakla bekleyen, Johnny'i görünce, «Sen kötü bir mahlûksun,» diye fısıldadı. «Ama neyse, şimdi bunu bırakalım. Çabuk kaldıralım seni.» Hugh'la beraber Johnny'i yukarıya kaldırdılar. Johnny, çakmağı Hugh'a verip halıyı çekerek düzeltti. Kapağı kapattı ve ağır demir sürgüyü de taktı.

Johnny, aşağıya inince Cecile önden yürüdü. Yatak kocaman bir masanın üstünde duruyordu. Üstelik masaya bir merdiven dayanmıştı. Kadın merdivenlerden indi. Hugh'la Johnny de onu taklid ettiler. Bodrum buz gibiydi.

Cecile, gülerek, Hugh'un koluna girdi. «Gördün ya. Halıdaki kesik tam duvarın altında kaldı. O tuğla duvarı yıkmadıkça bunu bulmalarına imkân yok. Halbuki onlar duvarı yıkacak yerde durup düşüneceklerdir.»

Yukarıdakilerin ne düşündüğü hemen anlaşıldı. Sahne de konuşulanları bodrumdan duymak kabildi.

Memurlardan biri, «Müfettiş bey,» dedi. «Epey oldu. Bu kadın duvardan ne zaman geçecek?»

Bu sefer müfettişin sesi yükseldi. «Çoktan geçmiş olması lâzım. Şu paravanayı çekin!»

Adamlar paravalara asıldılar. Biri yere düştü.

— «Müfettiş bey, kadın duvardan geçmemiş! Bu tarafta yok!»

— «Görüyorum! Allah kahretsin, öbür paravanayı da çekin!»

İkinci paravana da gürültüyle yere düştü. Adamlardan biri, «Aman Yarabbi!» diye haykırdı. «Kadın kayboldu.»

Cecile, başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeğe başladı.

Bu sefer Hugh, eliyle onun ağzını kapatarak susturdu. «Hişt, belki sesini duyarlar.»

— «Hayır, aşağıdan yukarıya ses gitmiyor.»

— «Keşke duvarın öbür tarafına geçseydin. Müfettiş Duff, bu gidişle çıldırıp tımarhaneye düşecek!»

— «Zaten bu yüzden aşağıya indim ya. O adamı sevmiyorum.» Cecile, gülümsedi. «Neyse seni sokağa çıkardıktan sonra dönerim. Tavandan uçarak Müfettişin omzuna konarım.»

— «Aman Yarabbi!»

— «Ne o beğenmedin mi?»

— «Bilâkis, çok beğendim. Yalnız ben buradan nasıl çıkacağım. Müfettiş bütün yolları tutturmuş.»

Cecile, «Müfettiş öyle sanıyor,» diye cevap verdi. «Ben onun adamlarıyla konuştuğunu duydum. Fakat sahne kapısından bahsetmedi. Yok.. Yok.. Yukarıki kapıyı kasetlemiyorum. Bodrumda bir kapı daha var... Sahneye çıkarılması lâzım gelen dekorları o kapıdan sokarlar. Kimse de bunun farkında değil. Haydi Johnny, çakmağı yok. Yoksa karanlıkta düşeceğim.»

Bodrumdan geçen Hugh, bir ara kâbus gördüğünü zannetti. Zira duvarlara türlü türlü acaip şeyler, iskeletler ve korkunç yüzlü mankenler dayanmıştı.

Birdenbire Johnny'nin çakmağı söndü. Buz gibi bir rüz gâr Hugh'u iliklerine kadar titretti. Cecile usulca yaklaşıp çift kanatlı demir kapının sürgüsünü çekti. Kapıyı açıp dışarıya bir göz attı.

— «Dışarıda kimsecikleri göremedim. Sana daha fazla yardım etmeğe imkân yok. Sola dönüp koş. Tamam mı?»

Yorgunluk, heyecan ve bütün gece olanlar Hugh'u bitkin bir hale getirmişti. Fransız kadının bu iyiliği gözlerini yaşarttı. «Cecile, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.»

— «Söylediğin şeye bak. Ben senin Fransız annen değil miyim?»

Hugh, gayri ihtiyari uzanıp kadını yakaladı ve onu dudaklarından öptü. Cecile de buna mukabele etti. Kimse o ara kadının anne şefkatiyle hareket ettiğini söyleyemezdi. Niha yet Hugh'un yanağını okşyarak geri çekildi. «Artık git. Kalmanı isterdim ama burası buz gibi soğuk. Hem ben de aşağı yukarı çıplak sayılırım. Ama belki bir gün bana tekrar teşekkür edersin. Olur mu?»

Hugh, bir adım attı. Kapılar usulca kapanıverdi. Cecile, gözden kaybolmuştu.

Genç adam, dönüp taş rampadan yukarıya çıktı. Bu alt kapı diğer sahne kapısından yüz metre ilerideydi. Hem etraf sisli olduğu için Müfettiş Duff bunu farketmemiş olacaktı.

Hugh, bir adım attı. Kapılar usulca kapanıverdi. Cecile, le'in tuğla duvarına vurmuş gibi sersemlemişti. Zira Pam, karşısında duruyordu. Genç adam kızın karşısına çıkmasının bir mucize olduğuna kanaat getirdi. Pam'a nereden geldiğini soracak halde değildi. Zaten kafası artık işlemiyordu.

Genç kız gri gözlerini hayretle açarak onu süzdü.

Hugh, onun elini tutarak, Pam, aklına bir şey gelmesin,» dedi. «Ben sadece...»

— «Hişşt!... Sesini çıkarma. Biraz ileride taksi bekliyor. Çabuk yürü. Sağa gitme. Sahne kapısında polis var.»

Gürültü etmemeye çalışarak koştular. Taksî köşede bekliyordu. Üstelik kapısı da açıktı. Pam, içeriye girerken sendeledi. Galiba fazla içmişti. Hugh da onun yanına oturdu. Et-

raf sisli olmasına rağmen kaldırımında duran birini farketmişti.

Kaldırımındaki adam, «Ne var orada?» diye bağırdı. «Ara-baya kim bindi? Durun!»

Arabanın kapısı kapandı ve bir hayli para almış olduğu anlaşılan şoför gaza bastı. Arkadan bir polis düdüğü duyuldu ama şoför oralı bile olmadı. Hemen köşeyi döndü.

Hugh'un paltosuyla şapkasını kucığına almış olan Pam, dimdik oturuyordu. Gözlerinden akan yaşları silerek, «Kadınlara ne kadar düşkünsün,» diye mırıldandı. «Hem galiba onların soyunmalarını tercih ediyorsun?»

Kızın nefesi konyak kokuyordu. Hugh, onun ismarladığı şarapları ve Armagnac konyağını hatırladı. «Pam, galiba sen sarhoşsun?»

Pam, başını arkaya dayayarak gözlerini kapadı. «Ahh, ne korkunç! Sen çok fena bir insansın. Benim sarhoş olduğumu sanıyorsun.»

— «Şey yavrum...»

Kız, ona çatmaktan vazgeçip gülümsedi. Sokularak başını Hugh'un omzuna dayadı. İçini çekerek, «Ziyarı yok sevgilim,» diye mırıldandı. «O kadınların sana dayanamadıklarını biliyorum. Çünkü ben de aynı haldeyim.»

Nedense Hugh, kızın bu sözlerine kızmadı. Bilâkis Pam'ın başını omzuna dayaması hoşuna gitmişti. Kolunu onun beline attı. «Pam, beni dinle. Nereye gidiyoruz?»

— «Eve sevgilim. Benim evime... Bu gece orada kimsecikler yok. Hattâ hizmetçiler bile gitti... Ben... Ben...»

— «Pam!»

Pam, o gece epey uğraşmıştı. Ama içtiği konyak biraz fazla gelmişti galiba. Kızcağız sızıverdi.

* * *

Hugh Prentice gözlerini açtı. Bir an etrafına bakarak düşünmeye çalıştı. Çok lüks döşenmiş geniş bir odadaydı. Üste-

lik burası kendisine yabancıydı. Sırtında da başkasının pijaması vardı. Ceketin kolları kısa ve omuzları da dardı ama buna mukabil bir hayli genişti. Demek pijamanın sahibi kısa boylu şişman biriydi.

Hugh, saatini bulmak için elini komoda uzattı. Ama o sırada kolu duvardaki düğmelerden birine değdi. Bir bariton olanca sesiyle, bir aşk şarkısına başladı. Fena halde telâşlanan Hugh, doğrulup oturdu duvardaki düğmelere teker teker basmaya başladı. Nihayet, son düğmeye dokununca ses kesildi. Hugh işte o zaman her şeyi hatırladı.

Lord Saxemund'un evindeydi. Saati masanın üstünde kalmıştı. Aralık kalan perdelerden dışarısını görebiliyordu ama etraf sisli olduğu için saati tahmin etmeye imkân yoktu.

Kalkıp saatini alınca büsbütün şaşırdı. Çünkü bir buçuğu geçiyordu. Hugh telâşla, «Butler!» diye bağırdı. «Helen!»

Ama ses seda çıkmadı. Genç adam yatağa oturup bir gece evvel olanları düşünmeye başladı.

* * *

Taksi Lord Saxemund'un konağının önünde durunca, Hugh, endişeli endişeli etrafına bakındı. Evde ışık göremeyince derin bir nefes aldı. Pam'ı, kendi palto ve şapkasını kucağına alarak arabadan indi. Ahbap canlısı bir mahlûk olan taksi şoförü de hemen kapıyı açıp atladı. Genç adama yardım etmek istiyordu. «Anahtar sizde mi efendim?»

— «Hayır, kızın çantasında olmalı.»

Şoför, arka koltukta kalan çantayı alarak Hugh'a uzattı. Ama genç adamın eli kolu doluydu. «Şunu açıp bakıver.»

Adamcağız, çantayı açıp karıştırmaya koyuldu. «Çantada bir sokak kapısı anahtarı var. Siz merdivenlerden çıkın. Ben kapıyı açarım.»

— «Teşekkür ederim.»

Şoför kapıyı açarak anahtarı tekrar çantaya koydu. «Buyrun efendim.»

Hugh, güç belâ elini cebine atarak bir banknot çıkarıp uzattı. «Bu kâfi mi?»

Şoför parayı görünce pek sevinmişti. «Fazla bile efendim.» Merdivenlerden inerek arabasına bindi. Hugh da karanlık eve dalıp kapıyı kapattı. Sokak lâmbasının ışığı sayesinde etrafını hayal meyal seçebiliyordu. Pam'ı bir divana yatırıp, elektrik düğmesini aramaya başladı. Kapının yanında dört düğme vardı. Bunlardan en üsttekine basan Hugh, sanki vurulmuş gibi zıpladı. Zira, bir bando Şen Dul Valsini çalmağa başlamıştı. Nihayet akıllı başına gelen Hugh, Butler'in sözlerini hatırladı. Lord Saxemund, ses alma cihazlarına ve pikaplara çok düşküncü. Sesi kesmek için bütün düğmelere basan genç adam bu arada, üç şarkı dinlemek zorunda kaldı. Nihayet telefonun arkasındaki düğmeye basınca ses kesildi. Nefes nefese kalan Hugh da perdeleri kapamaya koştu.

Hugh, her gece yemekten sonra müzik dinleyip kitap okumaya bayılırdı. Fakat bir yabancıнын evinde böyle bir durumla karşılaşmak onu şaşırtmıştı. Üstelik civardaki polislerin dikkatini çekmek de istemiyordu. Arkadaşlarına böyle acaip oyunlar oynayan Lord Saxemund nasıl bir adamdı acaba? Hugh, onu hiç tanımıyordu. Hiçbir zaman da Baba Bill'in nasıl bir tip olduğunu tahmin edemeyecekti.

Tekrar Pam'ı kucağına alıp merdivenleri çıktı. Yukarısı da karanlıktı. Bu sefer düğmelere el sürmek istemeyen Hugh, kızı usulca bir iskemleye oturtup cebinden çıkardığı kibriti yaktı. Bu katta en az bir düzine oda vardı galiba. Teker teker bunlara bakan genç adam, altıncı odanın Pam'a ait olduğuna kanaat getirdi. Zira yatak odasındaki eşyalar bir genç kıza göreydi.

Hole çıkıp Pam'a yaklaştı. Kız iskemleden kaymıştı. Onu kucaklıyarak yatak odasına soktu. Ayakkabılarını ve vizon mantosunu çıkarıp yatağa yatırdı. Karyolanın ayak ucunda duran ince battaniyeyi de üstüne örttü.

Bir kibrit daha yakıp kıza baktı. Karyolanın yanındaki komodun üstündeki gece lâmbasının beyaz düğmesini gö-

rünce fena halde irkildi. Kendi kendine, «Bu bir lâmba olmalı,» dedi. «Ama düğmeye basınca yine biri şarkı söylemeye başlayabilir. Maamafih, bunu bir tecrübe edeyim.»

Çekine çekine düğmeye basınca lâmba yandı. Hugh, ayaklarının ucuna basarak yandaki kapıya doğru yürüdü. Nedense kızın yüzündeki boyayı silmek istiyordu. Pam'ın tabii halini merak etmişti. Banyoya girerek bir havlunun ucunu ıslattı.

O sırada hareketsiz yatan Pam, kımıldandı. Bir gözünü aralıyarak merakla banyonun kapısına baktı. Ama Hugh'un odaya girdiğini görünce hemen gözünü kapattı. Hafif hafif nefes almaya başladı.

Genç adam kızı uyandırmamak için ıslak havluyu hafifçe yüzünde gezdirdi. Onun makyajını çıkarmak için epey uğraştı. Sonra Pam'a bakakaldı...

Kızın boyasız suratı fevkalâde güzeldi. Kırmızı dolgun dudaklarının ruja ihtiyacı yoktu. Cildi de ipek gibi pürüzsüzdü. Uzun siyah kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu.

Hugh, «Allah kahretsin!» diye söylendi. «Şimdi kızın yüzüyle uğraşmanın sırası mı? Hem bunu neden yaptım acaba.»

Hiddetle havluyu yere fırlattı. Dönüp gideceği sırada dayanamıyarak kızın elinin tuttu ve dudaklarına götürdü.

Bir an kızı uyandırdığını sanarak telâşlandı. Zira Pam, kımıldanmıştı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan Pam, içini çekti. Yanağından da bir damla yaş süzüldü.

Hugh, hemen gece lâmbasını söndürüp odadan çıktı. Merdivenin başına kadar gidip durakladı. Paltosuyla şapkasını alıp bu evden ayrılması lâzımdı. Basamakları inerken karanlıkta sendeledi. Zira bir hayli yorulmuştu. Üstelik öğleden beri yemek de yememişti.

Genç adam yine durakladı. Pam'ın annesiyle babası evde yoktu. Hattâ hizmetçiler bile izinliydi. Belki kilerde yiyecek bir şeyler bulurdu. Sonra, «Bu gece burada kalsam fena olmaz,» diye düşündü. Hem zaten gidecek bir yeri de yoktu. Kendisine en yakın olan insanlar artık onunla ilişkisi kesmişlerdi. Hele Charles Amca onu polislerle teslim etmek için

fırsat arıyordu. Bu saatte bir arkadaşını uyandırıp yardım isteyebilirdi. Ama polisten kaçan bir insanın arkadaşlarını müşkül durumda bırakması doğru olmazdı.

O anda dünyada yapayalınızdı. Güç belâ merdivenden inip evin arka tarafına geçti ve kileri buldu. Kapının kenarındaki elektrik düğmesini korkarak çevirdi ama neyse bu sefer bir şey olmadı.

Mutfak son derece temizdi. Kilere geçen Hugh, büyük buz dolabının kapağını açtı. Soğuk tavuk, dil, jambon ve sövüşü görünce yutkundu.

Bir bardağa süt doldurduktan sonra mutfak masasının başına geçti ve yemeğe başladı. Açlıktan ne yediğinin farkında bile değildi. On dakika sonra iyice doymuştu. Bu sefer de canı sigarayla içki istedi. Sigara tiryakisi olmasına rağmen Abu'nun öldürülmesinden beri cebindeki pakete dokunmamıştı.

Viski bulmak için genç adam büyük yemek odasına girdi. Duvarlara halılar asılmış, etrafa türlü türlü vazolar ve biblolar konulmuştu. Hugh Baba Bill'in acaip zevkli bir insan olduğunu iyice anlamıştı. Zaten Mary Stuart'ın eldivenlerini satın alıp Birinci Charles'in eldivenlerini çaldıran bir insandan başka bir şey beklenmezdi.

Hugh, büfedeki gümüş tepside duran kristal şişeyi görerek yaklaştı. Nihayet viskiyi bulmuştu. Ama şişeyi yerinden kaldırır kaldırmaz bir İskoç havası çalmaya başladı. Birdenbire Müfettiş Duff'ı hatırlayan genç adam tüyleri ürperdi. Bardağa viski doldurup şişeyi tepsiye bırakınca müzik de durdu.

Duvardaki yaldızlı saate bakınca biri yirmi geçtiğini gördü. Hugh, bir iskemleye oturup viskisiyle beraber iki de sigara içti. Yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Sonra ışıkları söndürüp ağır ağır yukarıya çıktı.

Hole gelince neredeyse bayılacaktı. Zira Pam'ın odasında bir ışığın yanıp söndüğünü görmüştü. Hugh, bir müddet durup bekledi. Ama ses seda çıkmadı. Bunun üzerine yor-

gunluktan hayal gördüğüne kani olan genç adam soldaki kapılardan birini açtı. Burası bir erkeğin yatak odasıydı.

Konsolun çekmesinde şişman bir adama ait pijamalar buldu. Hemen soyunup omuzları ve kolları dar pijamayı giydi. Pantolon da bir hayli kısa gelmişti. Saatini kurup masaya bıraktı. Kendi kendine, «Nasıl olsa birkaç saatlik uykudan sonra kenoime gelirim,» dedi. «Saat altıda kalksam kimseye görünmeden çıkıp giderim.»

* * *

Genç adam içini çekerek etrafına bakındı. Vakit öğleyi geçmişti. Bir hayli yorgun olduğu için altıda uyanamamış, bu saate kadar uyumuştı. Dikkatle etrafını dinledi. Ses seda çıkmıyordu. Biraz içi rahat eder gibi oldu. Demek evde kimsecikler yoktu. İyice dinlenmiş olduğu için kendisini bütün güçlüklerle göğüs edecek kadar kuvvetli hissediyordu.

Etrafına bakınırken banyo kapısının açık olduğunu farketti. Kendi kendine gülümsedi. «Bir an evvel buradan çıkmalıyım. Pam, herhalde ayılmamıştır. Fakat her şeyden evvel bir duş yapıp traş olmalıyım. Bu halde kimseye gözükmem doğru olmaz.»

Yerdeki terlikleri alıp giydi. Bunlar biraz küçük olmakla beraber Hugh'u rahatsız etmedi.

Banyo siyah mermer ve yeşil porselenden yapılmıştı. Siyah mermer küvetin yan tarafında kalın kristal bir cam vardı. Herhalde Father Bill duş yaparken etrafa su sıçramasına mâni olmak için bu camı koydurmuştu. Duvarda birkaç musluk ve bir sürü düğme vardı. Hugh, terliklerle pijamayı çıkarıp banyoya girdi. Dikkatle duvardaki düğmelere baktı. Zira artık bunlardan korkuyordu.

Tam ortada iki tane küçük siyah düğme vardı. Herhalde bunlar duşa aitti. Hugh, derin bir nefes alıp soldaki düğmeye bastı. Hafif bir çıtırtı oldu. Neşeli bir grup, şarkı söylemeğe başladı:

'Oh, Mademoiselle from Armentière, parles-Vous!'

Mademoisele from Armentières, parles-vous!'

Böyle bir şey beklemeyen Hugh, şaşkınlığından kayıp küvetin içine oturdu. Güç belâ doğrulup şarkıyı kesecek düğmeyi araştırmaya başladı. Nihayet, Hugh, sağdaki siyah düğmeye bastı. Bir çıtırtı oldu. Banyoya derin bir sessizlik çöktü.

Hugh, bu sefer baştaki beyaz düğmeye bastı. Duştan akan ılık sular bir anda vütün vücudünü ıslattı. Genç adam, kendi kendine gülümsedi. Artık yıkanabilirdi. Yeşil duvardaki oyukta duran kocaman bir sabun dikkatini çekmişti. Hem sabunsuz yıkanamazdı. Fakat onu eline aldığı takdirde yeni bir şarkının başlamasından korkuyordu. Dişlerini sıkıp sabuna uzandı. Neyse ses seda çıkmadı. Hugh, iyice yıkandıktan sonra güç belâ suyu kapatıp çıktı.

Kurulanıp, pijamanın pantolonunu giydi. Ayaklarına da terlikleri geçirdi. Banyodaki dolapta türlü türlü usturalar ve traş takımları vardı. Hugh yüzünü sabunlayıp, usturayı çenesine sürerken birdenbire ürperdi. Galiba biri odanın kapısını açmıştı.

Genç adam Pam'ın geldiğini sanarak hemen pijamanın ceketini kaptı. Fakat sonra telâşla bunu bıraktı. Zira gelen bir kadın değildi. Yaklaşan ayak sesleri bir erkeğe aitti.

Ayak sesleri biraz sonra kesildi. Aynanın önünde duran Hugh, başını çevirip bakmaya cesaret edemiyordu. Banyonun kapısında kısa boylu, şişman, kırmızı suratlı bir adam belirdi. Adam, dalgın dalgın pürosunu içiyordu. Ama banyoda yabancı birinin olduğunu görünce şaşırdı. Hayretten gözleri büyüdü. Ağzından püroyu çekti ve öksürmeğe başladı. Zira şaşkınlıktan sigaranın dumanını yutmuştu.

Kendisine gelince, «Sen kimsin?» diye gürledi. «Evimde ne işin var?»

Hugh, sakın bir tavırda döndü. Kafası süratle işlemeye başlamıştı. Bir yolunu bulup buradan kaçmalıydı. Şişman adamı süzdükten sonra sanki bir şey yokmuş gibi aynaya baktı. Ağır, ağır traş oldu. Yüzünü yıkadıktan sonra havluyu iyice kuruları.

Tekrar dönüp adamın karşısına dikildi. «Herhalde siz Lord Saxemund'sunuz.»

* * *

15

Hugh, sakin gözükmeye çalışıyordu ama başının belâya girdiğini de hissetmişti. Evet, karşısındaki adam ufak tefekti. Giydiği bir hayli kalın tvid elbise ve göbeğinin üstündeki altın köstek, ayaklarındaki kauçuk ayakkabılar ona komik bir hal vermişti. Fakat Hugh, onun son derece nüfuzlu bir insan olduğunu biliyordu. Hem Baba Bill'e kafa tutmak çok tehlikeliydi.

Genç adam, Patrick Butler'i taklid etmeye karar vermişti. İrlandalı avukat gibi düşünüp konuşması ve hareket etmesi lâzımdı. Belki bu hatâlı bir yoldu ama olan olmuştu.

Şişman adam pürosunu atıp üstüne bastı. Kaşlarını çatarak, «Evet Saxemund benim,» dedi. «Sen kimsin? Hem ne hakla buraya girdin?»

Lord Saxemund, banyonun halini farkederek daha da kızdı. Zaten kırmızı olan suratı morumsu bir renk aldı. Hidetden ağzı köpürüyordu. «Yatağında yatarsın, pijamalarımı giyersin! Bu yetişmiyormuş gibi hususî traş sabunumu da kullanırsın! Kim... Kim...» Devam edemiyerek sustu.

Hugh, sesini çıkarmadı. Adam ağzının içinden anlaşıl-maz bir şeyler geveliyordu. Hugh, Patrick Butler gibi küstah bir tavır takınarak, gülümsedi. «Masaldaki Üç Ayı gibi hareket etmeseniz daha iyi olacak.»

Saxemund'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Konuşmaya başladığı zaman sesi epey boğuklaşmıştı. «Benim o üç ayıdan hangisi olduğumu biraz sonra anlıyacaksın. Sana son defa soruyorum. Adın nedir?»

Hugh'un birdenbire siniri bozulmuştu. Belki de sabah sabah münakaşa etmek keyfini kaçırmıştı. Halbuki Lord Saxemund'a nazık birkaç kelime söyleyip bir yalan uydurmakla kurtulabilirdi.

Hugh, «Pat Butler'in arkadaşıym!» diye bağırdı. «Zaten o da sizin hesabınızı görmek üzere. Herhalde bunu duymuş-sunuzdur.»

— «Butler mi?... Şu geveze İrlândalıyı mı kastediyor-sun?»

— «Onu geveze mi buluyorsunuz? Şimdiye kadar onun elinden hiçbir düşmanı kurtulamadı.»

— «Butler ha! Sen çıldırmışın. Bu sabah geri dönmemin sebebi...»

Hugh, «Butlerden korktuğunuz için geldiniz, değil mi?» diye atıldı. «Onun için başkalarını tehdit edeceğinize kendi âkıbetinizi düşünün Baba Bill.»

Kısa bir sessizlik oldu.

Lord Saxemund, «Baba Bill de kim?» diye mırıldandı. «Baba Bill'den kim bahsetti?»

Hugh, adamın gözlerinin içine baktı. «Ben söyledim. Bu hususta ne yapacaksınız bakalım?»

— «Telefonu elime alır almaz ne yapacağımı görürsün delikanlı.»

O sırada Pam'ın sesi aksetti. «Babacığım!» Kız, oda kapısının önünde duruyordu. Son derece üzgün olduğu belliydi.

Lord Saxemund, bir an her şeyi unuttu. Derin bir nefes alınca göbeğinin üstündeki altın köstek hafifçe havalandı. Adamın kızını çok fazla sevdiği halinden anlaşıyordu. «Pammie, yavrum.»

Hugh, adamın kıza 'Pammie' diye hitap ettiğini duyunca yüzünü buruşturdu. Hayatında bundan daha tatsız bir söz duymamıştı.

Bu sabah Pam'da bir değişiklik vardı. O, on santim yüksekliğindeki topuklu ayakkabılardan vazgeçip terlik giymişti. Saçlarını arkaya taramış yüzüne de hafifçe pudra sürmüştü. Ruju da belli belirsizdi. Bu haliyle bir hayli güzeldi. Sırtında da ince ipekten yapılmış beyaz bir sabahlık vardı.

Kız, «Babacığım,» diye tekrarladı.

Lord Saxemund sadece derin bir nefes almakla yetindi.

Pam, devam etti. «Bu adamı seviyorum baba.» Kızara-

rak başını önüne eğdi. «Kendisi bana aldırış bile etmiyor ama ben onu çok seviyorum.»

Lord Saxemund önce kızına sonra da Hugh'a baktı ve bağırmaya başladı. Üstüne titrediği Pam'ın sözleri onu çileden çıkarmıştı. «Sen.. Sen dün gece bu adamla beraberdin, değil mi? Allahım, bunlar da mı başıma gelecekti?» Adamın sesi gittikçe yükseliyordu. «Annenle birkaç gün evden uzaklaştık. Ben bugün iş için döndüm. Fırsattan istifade edip dün gece onunla kaldın değil mi?»

Pam, sakın bir tavırla, «Evet,» diye cevap verdi.

Lord Saxemund, kızının üstüne yürüdü. «Leş gibi konyak kokuyorsun! İstedğin kadar dişlerini ovup kokulu sabunlarla yıkan. Konyak kokusunu örtemezsin.» Birdenbire Pam'la Hugh'un kılıklarını farkettiler. Sesi üzüntüyle titredi. «Seni içirdi değil mi? Zorla sana kadeh kadeh konyak içirdi ha. Ondan sonra bu serseri...»

— «Ba.. babacığım... Nasıl olur...» Pam yine kelimeleri ezip büzmeye başlamıştı.

Lord, «Seni geberteceğim,» diye homurdandı. «Kızımı mahvedersin ha! Üstelik kızımı sevmiyorsun da... Bu alçaklığı yapıp zavallı karımla beni rezil ettin!»

Hugh da birdenbire sinirlendi. «Kızınızı sevmediğimi kim söyledi?»

— «Ben...»

Pam, «Baba!» diye haykırdı. «Rica ederim sus. Hugh'un ne dediğini duymak istiyorum. Galiba beni... Beni...»

Lord Saxemund hiddetten boğulacak gibi olmuştu. «Seni kendi ellerimle boğacağım.» Ellerini kaldırarak gösterdi. «İşte bu ellerle seni geberteceğim.»

Hugh da ne yaptığını bilmiyecek hale gelmişti. Elindeki usturayı lâvaboya atıp. «Buraya bak!» diye gürledi. «Bana ilişirsen fena olur, yağ tulumu! Hele bir dokun da bak!»

Lord Saxemund, pis pis güldü. «Bir de kendisini rahat bırakacağımı sanıyor. İliširsem ne olurmuş?»

— «Ne olacağını görürsün. Canını yakmak istemiyorum.

Hem seni kaldırıp atarsam başını bir yere vuracaksın. Ama ısrar edersen...»

Kızının namusunu düşünen baba, «Seni geberteceğim!» diye saldırdı.

Lord Saxemund hatâ etmişti.

Ama arkası üstü düştüğü zaman başını değil ayaklarını cam paravanaya vurdu. Kristal cam tuzla buz oldu. Lord Saxemund da kayarak küvetin içine oturdu. Bir tarafına bir şey olmamıştı. Yalnız ayaklarından biri duvarın sol tarafındaki düğmeye dokundu. Neşeli grup hemen şarkıya başladı tabii.

‘Oh, Mademoiselle from Armentieres, parles vous!’

Hugh, cam kırıklarına basarak yaklaşp elini uzattı ve soğuk suyu açtı. Duşun buz gibi suyu Lord Saxemund’u bir anda sırsıklam etti. Kahverengi kalın tvid elbisesi bir süngere dönmüştü.

Hugh, «Böylece biraz serinlersin,» diye homurdandı. «Baba Bill de oisan Noell Baba da oisan bana vız gelirsın. Gelecek sefere dişine göre birini bulup tehdit et!»

Banyonun kapısına doğru yürüdü. Pam, vaziyeti görünce bembeyaz kesilmişti. Dudakları titriyordu. «Aman Yâ-rabbi!»

Hugh, sinirli olmasına rağmen kızın bu duruma üzüldüğünü tahmin etti. Onun için de kızın haline şaşırdı tabii. Pam, Hugh’un boynuna sarılıp dudaklarından öptü. Genç adam bir busenin bu kadar büyük bir zevk verebileceğini sanmamıştı. Kızı kendisine çekti.

Nihayet Pam, onu iterek, «Hugh,» dedi. «Sen yatak odasına gidip bekle. Ben beş dakika içinde babamı yatıştırırım. Zaten hiddeti daha fazla sürmez. Hem bu arada sen de giyinirsin. Ama sakın buradan ayrılma. Seni o belâdan kurtarmak için bazı şeyler düşündüm. Lütfen çabuk ol.»

Genç kız son derece normal bir şekilde konuşmuştu. Kelimeleri ezip büzen şımarık mahlûk o değildi sanki. Kulaklarına inanamayan Hugh, dışarıya çıktı. Pam da kapıyı kapatıp kilitledi.

O neşeli grup hâlâ şarkıya devam ediyordu. Maamafih bu bir bakıma iyi olmuştu. Zira Lord Saxemund şarkıcıların sesini bastırmak ister gibi bağıırıyordu. Hugh, çabucak gi-yindi. Tam kravatını bağlarken kapı açılarak Pam yanına so-kuldu. Hayır, genç adam biraz evvei yanılmıştı. Kız her za-manki gibi kelimeleri ezip büzerek konuşuyordu.

Pam, sanki ağzında şeker varmış gibi dudaklarını büze-rek, «Sev...gilim,» dedi. «Galiba sen cam kırmasını çok se-vi.. yorsun.... Ama ku..zum beni de öyle fırlatıp camın üstü-ne atma. Bir tarafım kesilebilir... Fakat dövme ne müsaade ederim.»

— «Özür dilerim, Pam. Fakat babana bunu yapmam lâ-zımdı. Dün akşam üstümüze saldırttığı seraserilerin hesabını ondan sormak hakkımdı...»

— «Ha, o mu..» Pam lâkayıt bir tavırla elini salladı. «Ba-bacığımın bu işten haberi bile yok..muş. Hemen onun doğru söylediğini biliyorum. Yoksa kendisine bunun hesabını ben de sorardım. Neyse, bu.. bu bahsi bırak. Mutfağa inip kah-valtını ye. Zaten sana bunu söylemeğe gelmişim. Her şeyi hazırladım.»

— «Kahvaltıyı sen mi hazırladın?»

Pam, gözlerini kısarak genç adamı süzdü. «E.. evet, ben hazırladım. Hem.. Hem ev işini de çok iyi bilirim. Ama ba-bam, buna razı olmuyor.»

— «Ya, öyle mi?»

Genç kız ciddileşti. «Ben gelip seni alana kadar mutfak-tan çıkma, emi... Bunu bil..hassa rica ederim.»

Pam'ın gözlerinde son derece müşfik bir ifade belirmiş-ti. Fakat banyodan akseden sesleri duyunca konuşmayı ke-sip telâşla döndü. Zira Lord Saxemund hiddetten banyoda eline geçeni kırmaya başlamıştı.

Hugh da kaşlarını çatarak aşağıya indi. Zira kafasından geçen şeylere bir mâna veremiyordu. Bu arada Pam'ı da lü-zumundan fazla beğenmeğe başladığının farkındaydı. Ne-dense genç kıızı görünce fena halde heyecanlanıyordu.

Mutfaka girip masanın üstündeki tabakları görünce göz-

leri faltaşı gibi açıldı. Bu kahvaltıyı Pam'ın hazırlamış olduğuna inanmak güçtü. Zira böyle bir kahvaltı sofrasına pek nadir rastlanırdı. Genç adam masanın başına geçip iştahla yemeğe başladı. Pam, hem çay hem de kahve yapmıştı. Üç fincan da çay içen Hugh, arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Fakat gözü duvardaki saate ilişince yerinden fırladı. İkiyi on geçiyordu.

Herhalde polisler hâlâ kendisini arıyorlardı. Peki, neden Pam mutfakta beklemesini tenbih etmişti? Hemen bir telefon bulup Patrick Butler'i araması lâzımdı. Belki de fena halde sinirlenen Müfettiş Duff İrlandalıyı tevkif etmişti.

Hugh, sigarayı söndürüp sinirli sinirli mutfakta dolaşmaya başladı. Galiba telefon Lord Saxemund'un kütüphanesindeydi. Genç adam bir gece evvel telefonu orada gördüğünü sanıyordu. Hem bir iki dakika mutfaktan ayrılmasının ne zararı olurdu ki?...

Koridor bir gece evvelki gibi karanlıktı. Sadece dış kapının camından hafif bir ışık süzülüyordu. Hugh, kütüphaneye doğru giderken sokak kapısının dışında birinin durduğunu farkettil. Kalın camdan onun gölgesi aksediyordu. Hugh, birdenbire olduğu yerde kaldı. Zira bu silüeti tanıır gibi olmuştı. Bu adamı eve sokmaması lâzımdı. Kütüphanenin önünden geçerken içeriden Pam'ın sesi aksetti. Kız biriyle konuşuyordu galiba. Ama Hugh, buna da bir mâna veremedi.

Daha kapı çalmadan tokmağı tutup çevirdi. Kapıdaki adamın başı açıktı. Sırtına da bir trençkot giyip yakasını kaldırmıştı. Hugh, bu soluk yüzü, kısa kesilmiş siyah saçları, parlak siyah gözleri görünce bir gece evvel olanları hatırladı.

Adam, «Adım Lake,» dedi. «Gerald Lake. Avukatım. Belki Lord Saxemund, ismimi bilmiyordur... Ama kendisiyle acele görüşmem lâzım. Çok mühim bir iş için geldim.»

Hugh, sakın bir tavır takınmaya çalışarak cevap verdi. «Ben...» Ama avukat onun sesini duymasına rağmen kim olduğunu anlamamıştı. Belki de bir gece evvel Hugh'un yüzüne pek bakmamıştı. Patrick Butler'le uğraşmayı tercih etmişti. Zaten etraf loş olduğu için Hugh'un yüzü fazla seçil-

miyordu. Lake, sadece Hugh'un elbiselerini görebilmişti. Siyah ceket ve çizgili pantolon muhafazakâr iş adamlarının daima giydikleri kılıktı. Fakat kibarların evlerinde çalışan bazı uşaklar da aynı kılıkta dolaşıyorlardı. Lake, Hugh'u evin uşağı sanmıştı galiba.

Hugh, hafif bir sesle, «İçeriye buyrun,» diye mırıldandı. Bunu neden söylediğini kendisi de bilmiyordu. Ama geri çekilip adama yol verdi. Lake içeriye girince de kapıyı kapattı.

— «Lord Saxemund'un evde olup olmadığını bilmiyorum. Biraz beklerseniz gidip öğrenirim.» Âdeta fısıldar gibi konuşması Lake'in dikkatini çekmemişti. Belki de Lake, zengin evlerindeki uşakların böyle konuştuklarını sanıyordu.

— «Teşekkür ederim.» Lake, sinirli sinirli öksürdü.

Hugh, yürüyüp önüne ilk gelen kapıyı açtı. Burasının ne olduğundan haberi yoktu. Hattâ bu bir gömme dolap kapısı bile olabilirdi. Ama bir oturma odası olduğunu farkedince rahatladı. «Lütfen burada bekleyin.»

Işıkları yakmağa cesaret edemedi. Zira elini elektrik düğmesine attığı takdirde bir tenor opera arylarına başlayabilirdi. Birdenbire sebepsiz bir korkuya kapılan Hugh, kapıyı usulca çekip çıktı.

Her şeyden evvel bir telefon bulup Patrick Butler'i araması lâzımdı. Holden geçip kütüphanenin önüne geldi. Kütüphane kapısı aralıktı.

Biraz evvel Pam'ın içeride biriyle konuştuğunu unutmuştu. Tam kapıyı ardına kadar açacağı sırada durakladı. Zira aralıktan içerisini görmüştü. Gri bir elbise giymiş olan Pam, deri bir koltuğa oturmuştu. Kapıya arkası dönüktü. Diğer kız ise tam onun karşısındaki kanapedeydi.

Yabancı kız, tiz bir sesle konuşuyordu. «... İşte onun için telefon edip buraya gelmek istediğimi söyledim... Yani ne yaptığını sanıyorsun?»

Kız, Pam'ı daha iyi görebilmek için eğilip küçük masada duran lâmbayı yaktı. Böylece oda biraz ışıklandı. Pam, hâlâ dimdik oturuyordu. Ziyaretçisi ise dik dik ona bakmaktaydı.

Pam'ın sesini çıkarmadığını görünce daha da sertleşti. «Ne yaptığını sanıyorsun?» Yanakları kızarmış, yüzünün adaleleri gerilmişti.

Hugh, nişanlısı daha doğrusu eski nişanlısı Helen'i tanıdı tabii. Bu yüzden de odaya girmeyip kapının önünde kaldı. Helen'in buraya gelmesine de bir mâna verememişti. Zaten sabahdan beri mâna veremediği hâdiseler oluyordu. Bir şeyler anlamak ümidiyle onları dinlemeğe karar verdi.

* * *

16

Helen'in hiddetlenmiş olduğu belliydi. Buna rağmen kız kendisini tutmaya çalışıyordu. Gözlerinde acaip bir pırıltı vardı. Sırtına kürk mantosunu giymiş, başına da renkli bir eşarp takmıştı.

Helen, «Lâf aramızda,» diye devam etti. «Senin aptal olmadığını da biliyorum. Ama nedense kuş beyinli bir mahlûk gibi davranıyorsun.»

Pam, yine sesini çıkarmadı.

Helen'in sesi daha da yükseldi. Kabil olsa yerinden kalkıp konuşması için Pam'ı tokatlıyacaktı. «Dün gece beni o son derece müşkül durumdan kurtardığını itiraf etmem lâzım. Hugh ve Pat Butler, bana yardım etmediler. Bîlâkis beni bıraktıkları gibi Oxford Tiyatrosuna gittiler. Beş dakika sonra da polisler geldi. Aman Yarabbi! Az kalsın rezil olacaktım.»

Nihayet Pam, «Evet, rezalet olabilirdi,» diye mırıldandı. «Ha aklıma gelmişken sorayım. Kapıda bir polis arabası olduğundan haberin var mı?»

Helen, telâşla başını çevirip pencereye baktı. Sonra kendisini toplayarak döndü. Daha da fazla sinirlendiği belliydi. «Hayır, arabayı görmedim. Fazla sis var. Belki bu yüzden farketmedim. Ama bana kalırsa yine numara yapıyorsun.»

Pam, lâkayit bir tavırla, «Numara değil,» diye cevap ver-

«di. «Bana inanmıyorsan çıkıp arabadaki polislerle konuşabilirsin.»

Helen, hiddetle elini küçük masaya indirdi. Artık korkmaya da başlamıştı. «Doğru mu söylüyorsun?»

— «Evet.»

— «Yani onlar buraya gelip.. şeyi.. Şeyi tevkif etmek...»
Devam edemiyerek sustu.

Pam, yine sesini çıkarmadı. Helen, tekrar masaya vurup, «Buraya bak şımarık mahlûk!» diye haykırdı. «Zengin bir baban olduğu için her şeyi yapabileceğini sanıyorsun değil mi?»

Pam, omzunu silkti. «Aptallık ettiğinin farkında mısın? Ama buna rağmen öğrenmek istediğin şeyi sana anlatabilirim. Zaten buraya sırf bu yüzden geldiğini biliyorum.»

— «Öğrenmek istediğim neymiş bakalım?»

— «Sadece şunu söyleyeyim. Hugh'a bir şey anlatmadım.»

Helen, «Ne anlatacaktın sanki?» diye bağırды.

— «Pat'la Hugh, otelden ayrıldıktan sonra gelen İskoçyalı Müfettişe söylediklerini kastediyorum.»

Pam'ın sesi hafifçe yükselmışti. Kız bağırmmamak için kendisini zorluyordu. «Polisleri görünce bu işten haberin olmadığını söyledin. 'Beni kandırıp buraya getirdiler,' dedin. Üstelik Hugh'u polislerin aradığından da haberin olmadığını iddiaya kalkıştın. Hugh'un bir arkadaşından aldığı alyansı zorla parmağına taktığını anlattın. 'Ama ben ahlâksızlığa gelemem,' dedi. 'Hugh'un yüzüklerini çıkarıp kafasını attın.' Bununla da kalmayıp iyi niyetini göstermek için Hugh'un Oxford Tiyatrosuna gittiğini söyledin. Polisleri kandırmak için de yalandan ağladın. Sonra otelden kaçtın.»

Bu sözleri dinleyen Helen'in yüzü son derece ifadesizdi. Yumruklarını sıkmış Pam'a bakıyordu.

Pam, devam etti. «Paniğe kapıldığın için seni kabahatli bulmuyorum. Aslında sen son derece iyi kalpli, dürüst ve müşfik bir insansın...»

— «Teşekkür ederim.»

— «Yalnız daha ileriye gitmemeni tavsiye edeceğim.» Pam, bu sözleri sakın bir tavırla söylemişti ama ne demek istediği belliydi. Helen, bir tokat yemiş gibi irkildi.

Pam, «Pat'ın evinde Hugh'un başına gelenleri duyunca ona yardıma kalkıştın,» dedi. «Zira kız kardeşiyle arkadaşının ona dirsek çevirdiklerini öğrenmiştin. Ona güvendiğini göstererek takdir edileceğini sandın. Ama otele gidince...»

Helen, dayanamıyarak atıldı. «Evet otele gidince sen kendini rezil edecek sözler söyledin.»

— «Ya, öyle yaptım, değil mi?»

— «Tabii.»

Pam, «Evet,» diye tasdik etti. «Ama bu bana zor gelmedi. Anlıyacağın her zaman boş kafalı şımarık kız rolü yapıyorum. Annemle babam benim böyle olmamı istiyorlar. Zengin ve asil bir ailenin kızının şımarık olması lâzım geldiğine kaniler. Onun için otelde zorluk çekmedim. Ben...»

Helen, pis pis güldü. «Hugh'a âşık olduğun için kendini tutamadın değil mi?» Pam'ı üzdüğü için sevinmişti. «Bu yüzden de bir çocuk gibi hareket ettin. Ama yine de muvaffak olamadın. Eline bir şey geçmedi. Doğru değil mi?»

— «Evet.»

— «Hem hiçbir zaman muvaffak olamayacaksın. Bunu anladın mı bari?»

— «Evet.» Pam, başını önüne eğdi. «Ama daha öğrenmek istediğin şeyi sana anlatmadım.»

— «Neyi.. Neyi kasedediyorsun?»

Pam, içini şekti. «Diğerleri gibi ona kötülük etmeğe kalktığını Hugh'a söylemedim. Ona kalleslik etmeye çalıştığından bahsetmedim. Ben fazla konyak içtiğim için sızmak üzereydim. Bir taraftan da polisi atlatacak yalanlar bulmaya çalışıyordum. Daha doğrusu Hugh, böyle sandı. Aslında sarhoş değildim. Kendisine ettiğin kötülüğü söylemedim... Söyleyecek de değilim. Hugh'u züppe kız kardeşi, amcası ve arkadaşı reddetti. Hiç olmazsa nişanlısının kendisini sevdiğini sansın. Bir kişinin ona güvendiğine inanmalı. Halbuki aslında sen.

Hugh'un kardeşinden de amcasından da kötüsün... Senin kadar kötü ruhlu bir mahlûka az tesadüf edilir!»

Helen'in yüzü birdenbire bembeyaz kesildi. Gözlerinden hiddeti okunuyordu.

Pam, «Hugh'a neden kalleşlik etmeye kalktığını da biliyorum,» diye mırıldandı. «Bunu söylememi ister misin?»

Helen'in sesi titriyordu. «Rica ederim. Böyle şeylere karışmasan daha iyi olur!»

Pam, başını kaldırıp uzun uzun onu süzdü. «Çünkü sen Hugh'u sevmiyorsun. Zaten hiçbir zaman da sevmedin.»

Helen, tiz bir sesle güldü. «Bazı hususları seninle münakaşa etmek niyetinde değilim. Hem...»

Pam, kaba bir tavırla, «Numara yapma!» diye homurdandı. Tıpkı babası Lord Saxemund gibi konuşmuştu. «Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hugh'la koridorda yalandan kavga ettiğin zaman bunu anladım zaten.»

— «Ne kavgası?.. Ne koridoru?»

— «Gelin Dairesiyle Prens Dairesinin önündeki koridoru kastediyorum. Hugh, yanımdaydı. Telefonu açıp akşam yemeğini ısmarladım. Ama o sırada Hugh, seni hatırlıyarak koridora çıktı. Sen de oradaydın. İstedığın kadar gül. Sandığın kadar muvaffak olamadın.»

Hiddetinden deliye dönen Helen, müstehzi bir tavırla gülerek kızı sinirlendirmeye çalışıyordu. Ama Pam aldırma-
dı. «Zavallı Hugh'a benim yüzümden çattın. Benim yüzümden! Halbuki asıl sebep bu değildi. Zira beni kışkırttığın yoktu. Bilâkis beni pek aşağı görüyordun.»

— «Hâlâ da aynı fikirdeyim.»

— «Haydi yine gülsene! Zira biraz sonra tebessüm edecek halin kalmıyacak. Hugh'a fazla numara yaptın. En sonunda senin içyüzünü anladı.»

Derin bir sessizlik oldu.

Helen'in yüzündeki tebessüm siliniverdi. Gözlerini sarışın kıza dikmiş nefretle bakıyordu. Ama Pam'ın aldırış ettiği yoktu. «Ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen Prens Dairesinde Pat Butler'le uzun uzun konuştu.»

— «Konuşursam ne olur sanki?»

— «O zamana kadar bu hâdise seni eğlendiriyordu. Eğlenceli bir maceraya atıldığını sanıyordun. Bu tıpkı romanlardaki gibi heyecanlı bir olaydı. Ama Pat bu fikirde değildi. İşin tehlikesini biliyordu. O tehlikeden hoşlanır ama buna rağmen Hugh'un hesabına endişeliydi. Bunu anlayınca korktun. Yani Hugh'un sandığı gibi hiddetli değildin. Ödün patlamıştı. Başına bir şey gelmemesi için bu işten sıyrılmaya karar verdin. Onun için de koridorda Hugh'la kavga ettin.»

Pam, kızın cevap vermesine meydan bırakmadı. «İnkâra kalkışma! Zaten çok sabırlı bir insan olduğu için Hugh'u aşağı görüyordun. Kendini ondan akıllı sanıyordun. Ama bu sefer iş istediğin gibi gitmedi. Hugh, senin içyüzünü anladı. Bu yüzden de sana bazı şeyler söyledi. Çok haklıydı o. Ama sen böyle şeylere gelemezdin. Yüzükleri yere atarak ona mukabeleye kalkıştın. Onu sevseydin, böyle davranmazdın. Sevmediğin bir insanın senin gururunu kırması hoşuna gitmemişti. Hugh, yüzüne hakikati haykırınca fena halde hiddetlendin. Doğru söyle. Hugh'u sevmiyorsun değil mi?»

Kapıda duran Hugh, donup kalmıştı. İçin için buradan kaçmak, uzaklaşmak istiyordu. Zira bir erkeğin, kendi hakkında olsa bile, başkalarının konuşmasını dinlemesi ayıptı. Ama Hugh, yine de dikkatle dinliyordu.

Arkası dönük olan Pam'ın genç adamı görmesine imkân yoktu. Helen ise etrafını farkedemeyecek kadar hiddetlenmişti. Fena halde sıkılan Hugh, dinlemeye devam etti.

Helen'in kendisini sevmediğini öğrenmişti. Bundan daha kötü bir şey duymasına imkân var mıydı. Ama Hugh, yanılmıştı. Zira daha da fecî şeyler duyacaktı.

Helen, «Hugh'u sevmek mi?» diye sordu. «Sana iki defa söyledim. Bazı şeyleri münakaşa etmek işime gelmiyor.»

— «Pekâlâ. Hugh'a hürmet ediyor musun?»

Yine bir sessizlik oldu.

Bu, suali duyan Helen, hakikaten şaşırmıştı. Hayretle Pam'a baktıktan sonra bir kahkaha attı. Sesi bir hayli tiz çıkmıştı. «Hiç güleceğim yoktu. Bir de Hugh'a hürmet mi

edecektim? Açıkçasını istersen bu hiç aklıma gelmedi. Onun için bilmiyorum.»

İşte o zaman Pam, bağırmağa başladı. «Budala! Boş kafalı, hissiz, menfaatperest budala!»

Helen, hemen ayağa fırladı. «Rica ederim. Bu bahis fazla uzadı. Onun için artık ben gideyim...»

Pam da kalktı. «Hayır, bir yere gidemezsin.» Bir adım ilerledi. «Burada kalacaksın. Yoksa suratına tokadı yersin. Hatırlarsan dün gece az kalsın seni tokatlıyacaktım.»

— «Ben...»

Pam, «Hatırlamıyor musun?» diye çıkıştı. «Prens Dairesinde yatağa uzanmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordun. Zira gurun incinmişti. Polis birdenbire odaya girince, seni sarsmak zorunda kaldım. Yoksa polislerle konuşacak halde değildin.»

— «Bayağılaştığının farkında mısın?»

— «Bayağıyım tabii. Hattâ daha da bayağılaşacağım. İlk plânımızı tatbik etseydik ne olacaktı? Polis gelip seni Hugh'la başbaşa bulsaydı ne yapacaktın? Zaten bunu tahmin ettiğim için Hugh'la evli olduğumu iddiaya kalkıştım. O vaziyette Hugh'a yardım edecek miydin?»

— «An.. Anlıyamadım.»

— «Pekâlâ tek kelime söyle. Ona yardım edecek miydin?»

— «Dur!... Dur!»

— «Cevap ver.»

Helen, «Bilmiyorum,» diye fısıldadı. «Bilmiyorum.»

Pam, güldü. «Hayır, Hugh'u ortada bırakacaktın.»

Helen, «Bu yüzden beni aşağı görüyorsun değil mi?» diye parladı. «Zaten siz zenginler hep böylesiniz.» Sesinden duyduğu haset okunuyordu. «Sen paraya aldırış etmiyorsun. Çünkü her istediğini yapabilecek durumdasın.»

Pam, bir kahkaha attı.

Helen daha da sinirlenmişti. «Komik bir şey mi söyledim?»

— «Hayır... Özür dilerim. Sadece istediğimi yapabilmem

beni güldürdü.» Birdenbire mücadeleden vazgeçip koltuğa çöktü.

Helen, «Nasıl olur?» diye haykırdı. «Her istediğini elde edebiliyorsun. Elbiseler! Kürkler! Otomobiller! Mücevher! Aklına gelen her şeyi satın alabilirsin. Bunları elde edebilmek için ben seve seve her şeyimi verebilirim... Dün gece giydiğin vizon...» Sesi gitgide yükselmekteydi. «Ama ben senin ne demek istediğini anladım. Deminden beri aynı şeyi söylemeye çalışıyorsun. Yani dikkatli davranıp Hugh'la ileriye gitmediğim için beni kabahatli buluyorsun. Ona fazla yüz vermediğim için beni kalpsiz sanıyorsun.»

Pam, itiraz etti. «Hayır, bunu demek istemedim. Sadece senin Patrick Butler'e âşık olduğunu imâ ettim!»

Yine bir sessizlik oldu.

Helen, çantasını kapıp doğruldu. «Hayır, yalan... Ama açık konuştuğumuza göre senden bunu saklamıyacağım. Ona âşık olabilirim.»

— «Bunu farkettilim zaten.»

Helen, «Pat'ı ilk defa mahkemede gördüm,» diye ilâve etti. «Pek de hoşlanmadım. Ama dün gece bizi arabasına bindirip evine götürürken fikrimi değiştirdim. Pat, istediği zaman son derece cana yakın bir insan oluyor. Hattâ onunla mücadele ederken bile tesirine kapıldım. Veya Pat'dan çok hoşlandığım için mücadeleye kalkıştım. O hareketli bir erkek. Önüne çıkan mâniyi hemen deviriyor. Hugh gibi değil. Hugh, iyi bir insandır ama son derece sakindir.»

Pam, başını kaldırıp uzun uzun Helen'i süzdü. «Yani Hugh, gösteriş meraklı değil mi demek istiyorsun?»

— «Anlıyamadım?»

— «Hugh, yaptığı şeyler anlatıp övünmüyor. Sadece dişini sıkıp lüzumlu olan şeyleri yapıyor.»

Pat'ı çok beğendiğini itiraf eden Helen'in yüzü pembeleşmişti. İçini çekerek, «Buraya seninle kavga etmeye gelmemiştim,» dedi. «Zaten kimseyle kavga etmesini sevmem. Ama sen fazla ısrar ettin. Hugh'a âşık olup olmadığımı öğrenme-

ye kalktın. Pekâlâ cevabımı vereyim. Hugh'u seviyorum. Nasıl için rahat etti mi?»

Müstehzi bir tavırla kıza gülümsedi. Pam, yine başını önüne eğmişti. «Galiba memnun olmadın, Pam.» Titreyen elleriyle çantasını açtı. «Hugh'u ister severim ister sevmem. Bu benim bileceğim bir şey. Canım sıkılırsa onu azarlarım. Veya kendisiyle alay edip gülerim. Aklını karıştırmak istediğim zaman da ya bir hâdise çıkarıp kavga ederim ya alıngan bir tavır takınırım.»

Helen, başını arkaya atarak gülümsedi. «Sen böyle şeylerden anlamazsın. Zira sen bir erkeği seversen onun için her türlü fedakârlığı yaparsın. Öyle değil mi?»

Pam, 'Evet,' der gibi başını salıadı.

Helen, «O halde sen aptalın birisin,» diye alay etti. «Şimdiye kadar bunu öğrenememene hayret ettim doğrusu. Kocanın haddini bildirmezsen serbest kalamazsın. Arada sırada ben de yumuşayacağım tabii. Ama Hugh'u sert bir şekilde idare edeceğim. Başka türlü rahat edemem.»

Derin bir nefes alıp, konuşmağa devam etti. Fakat nedense kendi sözlerinden rahatsız olmuş gibiydi. «İşte böyle Lady Pamela... Sen Saxemund Kontunun kızıydın. Babanın parasıyla daha bir sürü vizon manto alabilirsin. Dünya turuna çıkarsın. İstedikğin her şeyi elde edebilirsin. Ama buna sahip olmana imkân yok.»

Çantasını karıştırarak nihayet aradığını buldu. Elini kaldırıncı Pam, pırlantalı nişan yüzüğünü gördü.

Bu, Helen'in bir gece evvel otelein koridorunda parmağından çıkarıp attığı yüzüktü. «Dün gece polis müfettişi bunu bulup bana verdi. Bir müddet bunu takmayıp Hugh'u cezalandıracaktım. Ama asıl cezalandırılması lâzım gelen senmişsin. Onun için senden intikamımı alacağım. Hugh'un yüzüğünü tekrar parmağıma takacağım. Böylece sen...»

Helen'in gözleri birdenbire hayretle açıldı. Hugh, kapıyı itip içeriye dalmıştı. Sakin bir tavırla, «Merhaba, Helen,» diye mırıldandı.

Genç adam Pam'ın üzülmesini istemiyordu' Konuşmayı

duyduğunu belirterek kızı müşkün duruma sokmamak için ne lâzımsa yapacaktı. Pam, onun sesini duyunca donup kalmıştı.

Hugh, sakın sakın devam etti. «Kusura bakma Pam, o mutfakta fazla bile kaldım. Halbuki bir an evvel Patrick Butler'e telefon etmem lâzım. Müsaade edersen onu bir arayım.»

Bu arada gözlerini dikmiş, Helen'in eline bakıyordu. Âdeta yüzüğü takması için kıza meydan okuyordu.

Bir hayli zeki olan Helen, onun ne demek istediğini hemen sezdi. Yalandan gülümsiyerek, yüzüğü parmağına doğru götürdü. Nasıl olsa hiçbir erkek kendisine kafa tutamazdı.

Ama, Hugh'un gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Hafifçe tebessüm ederek bir adım attı. Kız yüzüğü parmağına taktığı takdirde, bileğini kırma pahasına bile olsa bunu çekip almaya karar vermişti. Sonra yüzüğü yere atıp üstünde tepinecekti. Pırlantaların kırılmıyacağını biliyordu ama halkayı yamyassı edene kadar uğraşacaktı.

Helen, yine bembeyaz kesildi. Endişeli bir tavırla dudaklarını yaladı. Fakat gözlerini hâlâ Hugh'dan alamıyordu. Nihayet gözlerini indirdi. Sanki farkında değilmiş gibi elini uzatıp yüzüğü çantasına attı. Sonra bir şey olmamış gibi birdenbire değişti. Neşeli neşeli gülerek, «Pam'la sizi konuşuyorduk,» diye mırıldandı. «Pat Butler'le başımıza epey iş açtınız. Açıkçasını isterseniz ikinize de çok kızdık.» Bir kahkaha daha attı. «Neyse, bu müşkül durumdan kurtulacağını ümid ederim, Hugh... Artık gitmem lâzım. İnşallah dışarıdaki polisler beni yakalamazlar.»

Hugh'a başıyla selâm verip Pam'ın omzunu okşadı. Bir şey yokmuş gibi odadan çıktı.

Pam, hâlâ yerinde oturuyordu. Hugh, ağır ağır odanın ortasına doğru yürüdü. Bir, iki defa yutkunduktan sonra, «Pam,» diyebildi.

Usulca gözlerini silen genç kız, kendisini toplıyarak ayağa kalktı. Neşeli bir tavır takınmaya çalıştı. «Kahvaltını ettin mi, Hugh?»

— «Evet, teşekkür ederim. Çok lezzetliydi.»

Pam, «Pat Butler'e telefon etmene lüzum yok,» diye atıldı. «Ben çoktan onu aradım. Hem kendisi her şeyi ayarladı... Ha, ne diyordum. Evet Babam!... Babam çok kızmıştı. Neyse onu yatıştırdım. Hem bana söz verdi... O.. O..» Devam edemiyerek sustu.

Hugh, pek hislerini saklamasını bilen bir insan değildi. Üstelik Pam'ın yüzüne bakıyordu. Genç kız onun gözlerindeki ifadeyi görünce neler hissettiğini de anlamıştı tabii.

— «Dün gece sarhoş rolü yaptın. Böylece otelde olanlar hakkında konuşmaktan kurtuldun. Hem bunu...»

Genç adam birdenbire kendisini topladı. Bu sözleri söylemekle biraz evvelki konuşmayı dinlemiş olduğunu itiraf etmişti. Pam'ın irkildiğini farkederek bir bahaneyle işi geçiştirmeyi düşündü. Ama yalandan nefret ettiği için bunu yapamadı.

— «Evet, her şeyi duydum!» diye bağırdı. «Hem yalandan hoşlanmam. İnsanların açık açık düşüncelerini söylemelerini tercih ederim. Pam, yavrum onun için sana şunu anlatmak is.....»

Kız, sözünü kesti. «Sözlerimi duydun demek? Her şeyi her şeyi...»

— «Evet. Buna üzüldün mü Pam?»

Genç kızın geri geri gittiğini görünce şaşırdı. Buna bir mâna verememişti. Hem Pam'ı sevdiğini anlamıştı. Bütün arzusu bunu ona anlatmaktı. Ama Pam, paniğe kapılmış gibi kendisinden uzaklaşıyordu. Bir hamlede köşeye kadar gidip koltuğa oturdu. Başını duvara çevirerek, «Lütfen buradan git,» diye fısıldadı.

— «Pam!»

— «Rica ederim git.» Kızın sesi titriyordu.

Yapılacak bir şey yoktu.

Hugh, geri dönüp odadan çıktı. Paltosuyla şapkası bıraktığı yerde duruyordu. Paltosunun sağ cebinden eldivenlerini çıkardı. Eldivenler kuruyup büzülmüştü. Genç adam ağır

ağır paltosuyla şapkasını giydi. Sokak kapısını açarak dışarıya çıktı.

Pam, oturduğu yerden doğrulup, «Hugh, nereye gidiyorsun?» diye inledi. Ama genç adam onun sesini duymamıştı. Merdivenlerden inerek etrafına bakındı.

Sis epey kesifti. Buna rağmen sol taraftaki arabayı gördü. Zira arabanın üstündeki kırmızı ışık bunun polise ait olduğunu ortaya koyuyordu.

Hugh, otomobile yaklaşıp şoför mahallinde oturan adama baktı. «Galiba beni arıyorsunuz?»

Ön tarafta sağda gazete okuyan iri yarı adam başını kaldırarak Hugh'u süzdü. Aynı anda arkadan bir ses yükseldi. «Evet, evet, sizi arıyoruz!»

Hugh, ilk defa Müfettiş Duff'la yüzyüze geldi.

Genç adam, «Pekâlâ beyler,» diye mırıldandı. «Eğlence bitti. Teslim oluyorum. Lütfen bana da bir yer açar mısınız Müfettiş bey.»

İskoçyalı polis, bir kelime bile söylemeden arabanın kapısını açtı. Hugh da içeriye girip oturdu. Müfettiş Duff, direksiyondaki polise işaret etti. «Gidebiliriz.»

* * *

17

Sise rağmen araba epey süratle gidiyordu. Arkasına yaslanıp oturan Hugh, Scotland Yard tarafına gitmediklerini farkedince şaşırdı. Galiba kendisini şehir polisine teslim edeceklerdi. Ama nedense Müfettiş Duff, pek de memnuna benzemiyordu. Kulaklarına kadar geçirmiş olduğu melon şapkanın altından Hugh'u süzüp duruyordu. Hattâ bir ara öne doğru eğilip kendi kendine küfür bile etti.

Araba şehire girdikten sonra Müfettiş, genç adama döndü. «Mr. Prentice acaba ne düşünüyorsunuz? Bunu merak ettim.»

— «Öyle mi?»

— «Evet, çok merak ettim.»

— «Demek ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsunuz?»

— «Evet.»

Hugh, kollarını kavuşturup kaşlarını çatı. «Kadınları.»

Önde oturan üniformalı polisler birdenbire ilgilendiler.

Bu söz hoşlarına gitmişti. Fakat Duff, sinirlendi. «Ne! Kadınları mı düşünüyorsunuz!» Hiddetle dişlerini gıcırdattı. «Herhalde Oxford Tiyatrosundaki ahlâksız mahlûku hatırladınız! Gözlerimin önünde kaybolduktan sonra tavandan üstüme atladı. Üstelik kadın yeni doğmuş bir bebek gibi çıplaktı. O ahlâksız kadın sırtıma bindiği sırada şehir polisi denilen beceriksiz mahlûklar ne yapsa beğenirsiniz?... Budalalar güldüler... Evet, güldüler.»

Hugh, dönüp adamı süzdü. «Müfettiş Duff evli misiniz?»

— «Evet.»

— «Peki karınızı anlıyor musunuz? Şimdiye kadar rastladığınız kadınların hareket tarzından bir şey anlıyabildiniz mi?»

Ön koltuğun sağında oturan üniformalı polis dönüp Hugh'un elini sıktı. Sonra kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı.

Müfettiş Duff, fena halde hırslanmıştı. «Mr. Prentice, kadınları düşünmenin sırası değil. Günaha giriyorsunuz.»

— «Günaha giren ben değil sizsiniz.»

Duff, eliyle koltuğun arkasını yumrukladı. «Benimle böyle konuşamazsınız. Zaten sabrım tükendi. Başınıza geleceklerin farkında değil misiniz? Cevap vermeniz gereken çok şey var.»

— «Şunları söyleyin de ben de bileyim.»

Müfettiş Duff, «Sizi sorguya çekmeğe çalışan polislerden kaçınız,» diye söze başladı.

Hugh, gülümsedi. «Sabıkası olmayan ve suç işlememiş bir vatandaş istediği kadar polislerden kaçabilir. Bu kanunu 1811 de Adliye Nazırı Lord Justice Ellenborough çıkarmıştı. Başka diyeceğiniz var mı?»

— «Seven Dials civarında bir antikacı dükkânı...»

Hugh, «Seven Dials'daki antikacıda iki serseri birbirlerine saldırmışlar,» diye atıldı. «Hem dükkânın sahibi Mr. Cotterby de bu hususta şahadet etmiş olmalı. Yüzünüzden bunu anlıyorum. Başka.»

Müfettiş Duff durakladı. «Aman Yarabbi! Bu adam da Patrick Butler kadar kötü.»

— «Galiba Patrick Butler'den hoşlanmıyorsunuz?»

Hugh, adamın durakladığını görünce şaşırdı. Müfettiş Duff, çenesini kaşıyıp biraz düşündü. «Mr. Butler, Allaha korkmaz bir mahlûk! Dün gece o ahlâksız Fransız kadını alıp eve götürmesi de bunu gösterir zaten. Bununla beraber, Mr. Butler, arada sırada kafasını kullanıyor. Her zaman değil ama bazan mantığıyla hareket ediyor.»

— «Nee?»

— «Evet.»

Hugh, adamın yüzüne bakakaldı. Müfettiş Duff, pencereyi açıp geçen bir kadına ıslık çalsaydı Hugh bu kadar şaşırmıyacaktı.

— «Nasıl olur Müfettiş Duff, bu sözleriniz...»

Araba köşede durdu. Müfettiş Duff, adamlarına işaret etmeye lüzum görmeden kapıyı açıp indi ve Hugh'u süzdü. «Gidelim.»

Hugh, dışarıya bakınca şaşırdı. Zira araba Lincoln's Inn Field'de 12 numaranın önünde durmuştu. Yani Prentice, Prentice ve Vaughan Firmasının bulunduğu binanın önüne gelmişlerdi. Hugh, acaip bir hisse kapıldı. Galiba kendisine korkunç bir oyun oynıyacaklardı. «Müfettiş bey, ne oluyor?»

İskoç, sert bir sesle, «İnin!» diye tekrarladı.

Arabayı kullanan polis araya girmek istedi. «Bu iş zan ettiğiniz gibi değil Mr. Prentice. Üzülecek bir şey yok.»

Duff, kaşlarını çattı. «Sus!» Sonra binaya doğru yürüdü. Hugh da çaresiz onun peşinden gitti. Dördüncü kata çıkarak Prentice, Prentice ve Vaughan Firmasının çift kanatlı kapısının önünde durdular. Müfettiş bu sefer de, «İçeri,» demekle iktifa etti.

Ama Hugh, direndi. «Buraya bakın? Bana daha bir şey söylemediniz. Yoksa beni tevkif etmediniz mi?»

— «Onun gibi bir şey.»

— «O halde neden buraya geldik?»

İskoç kaşlarını çatarak kapıyı işaret etti. «İçeri!»

Hugh, gayri ihtiyarî şapkasını çıkarıp kapıyı açtı. İçeride kimsenin olmayacağını sanmıştı. Halbuki bütün odalarda ışık vardı. Herkes işinin başına dönmüştü. Loş koridorda duran genç adam dikkat edince Jim'in odasından da ışık sızdığını farkettiler. Üstelik kendi odasında da biri vardı galiba.

Yalnız sağ taraftaki büyük oda boştu. Charles Amca işe gelmemişti. Hugh, odasına girmeden evvel sola baktı. Burada müşterilerin beklemesi için küçük bir yer vardı. Genç adam Cecile Fehoum'la Johnny'nin oturmuş sigara içtiklerini görünce iyice apıştı. Ama müfettiş onun konuşmasına imkân vermedi. Hugh'u itip küçük odanın kapısını kapattı.

Sekreterler bile işlerine dönmüşlerdi. Hugh, «Sadece iki kişi eksik,» diye mırıldandı. «Hepsinin bu kadar çabuk iyileşmesine şaşıtm doğrusu.»

— «Evet.» Müfettiş fazla konuşmasını sevmiyordu. «İçeriye.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Haydi kapıyı açıp kendi büronuza girin.»

— «Peki o zaman ne olacak?»

— «Bunu nasıl olsa anlıyacaksınız.»

— «Siz de benimle gelecek misiniz?»

Müfettiş Duff, «Zannetmiyorum,» diye cevap verdi. Küçük bekleme odasının kapısını iterek içeriye girdi. Cecile, Hugh'u görünce göz kırparak elini salladı. Sonra müfettişi farkederek birdenbire ciddileşti. Kadın kırmızı bir elbise ve kaplan derisi manto giymişti. Başında da bir hayli süslü bir şapka vardı. Madam Feyoum, Londra'da kimin olsa dikkatini çekerdik. Johnny, küstah bir tavırla müfettişi süzüp sigarasının dumanını tavana doğru üfledi.

Hugh, dönüp koridorda ilerledi. O sırada kendi odasının kapısı açılarak sekreteri Miss Watts çıktı. Kızın elinde

bir tomar kâğıt vardı. Akli başında bir sekreterdi o. Fakat Miss Watts, Hugh'u görünce şaşırdı. Elindeki kâğıtları göğsüne bastırarak, «Mr. Prentice,» diye fısıldadı.

— «Ne var, Miss Watts? Yoksa halimde bir acailik mi gördünüz?»

Miss Watts, bir şey söylemeden koşarcasına uzaklaştı.

Hugh, arkadaşı Jim'in kapısının aralık olduğunu fark ederek içeriye girdi.

Jim, masasının başına oturmuş bir şeyler yazıyordu. Monica ise onun sağ tarafında kalan koltuğa yerleşmişti. Nişanlısı yanında olduğu zamanlar Jim, daima iyi giyinirdi. Hugh, kardeşine bakınca onun çok sert bir profili olduğunu farkettiler. Bunca senelik kardeşini ilk defa görüyordu sanki. Monica çirkin değildi. Ama incecik dudakları, kendini beğenmiş hali insanın sinirine dokunuyordu. Monica da giyimine son derece meraklıydı. Üstelik hâlâ kibarlara düşkünlüğünden vazgeçememişti.

Hugh'u gören Jim, ayağa fırladı. Eski arkadaşını unutmamıştı. «Hugh, oğlum! Nasıl oldu da sen...»

Tam, Hugh'un yanına gideceği sırada Monica, nişanlısını süzdü. «Jim, rica ederim kendine gel. Seni görmek isteyen müvekkillerin varsa sekreterin gelip haber verir.»

Hugh, bir an kardeşine baktıktan sonra kapıyı çekip çıktı. Doğru kendi odasına girip paltosuyla şapkasını astı. Şöminede kocaman kütükler yanıyordu. Hugh'un masasında da Mr. Charles Grandison Prentice oturmuştu. İhtiyar adam arkası dönük olduğu için yeğeninin içeriye girdiğini farketmedi. Hugh'un masasının çekmeleri açıldı. Yeşil dosya dolabındaki evraklar da dışarıya çıkartılmıştı.

Adam, Hugh'un bütün kâğıtlarını önüne yığmıştı. Hattâ bir kısmını da yırtıp çöp sepetine atmıştı. Dosyalar, masanın üstüne yığılmıştı. Hugh'un şahsî mektupları ise çöp sepetindeydi. Bu arada amcası cinaî romanları da atmıştı tabii.

Charles Prentice, «Sizi çağırmadan neden geldiniz, Miss Watts?» diye çıkıştı. Zaten memurlarına daima tepeden bakardı.

Hugh, kaşlarını çattı. «Beni de çağıran olmadı ama gel-dim işte!»

Adam birdenbire döndü. Şimdiye kadar bir şeye şaşır-mamış olan Charles amca fena afalıamıştı. Ama o kendisini çabucak topladı. Yüzünü buruşturarak, «Yine mi sen,» diye homurdandı.

— «Görüyorum bu sefer beni tanıdınız.»

Charles Amca oralı bile olmadı. «Demek yine polislerin elinden kurtuldun. Ama buraya sığınacağını sanıyorsan yanı-lırsın.» Telefona uzandı.

— «Yani polise telefon mu edeceksiniz?»

— «Tabii... Başka ne yapabilirim.»

— «Buna lüzum yok. Müfettiş Duff bekleme odasında oturuyor. Hem dışarıda da bir polis arabası var. Bağırmanız kâfi.»

— «Demek seni tevkif edip buraya getirdiler.»

Hugh, sakın sakın, «Hayır,» diye cevap verdi. «İçimden bir ses beni hiçbir zaman tevkif etmiyeceklerini söylüyor. Bu arada benim kâğıtlarımı neden karıştırdığınızı sorabilir mi-yim? Biraz ayıp olmuyor mu?»

— «Ne münasebet! Artık sen bu firmanın ortağı değil-sin. Zira seni barodan atacaklar.» Sanki tiksiniirmiş gibi yü-zünü buruşturdu. «Senelerdenberi seni anlamaya çalıştım., Hugh. Ama bunda muvaffak olamadım. Sadece müteveffa babana çok benzediğini söyleyebilirim.»

Hugh, gayri ihtiyarî bir adım attı. Charles amca elini kal-dırarak onu durdurdu. «Yanlı ş anlama. Babanın aleyhinde bulunmuyorum. Kendisi benim ağabeyimdi. O da avukattı. Hattâ, birçok kişinin iddiasına göre, kıymetli bir avukattı.» Adamın sesinden istihzası belli oluyordu. «Ama o da senin gibi cemiyete ehemmiyet vermeyen bir insandı. Sosyal mesu-liyetleri olduğunu kabul etmezdi. Bir kere çok içerdi. Her-halde bunu kabul edersin. Ahlâksız kadınlarla ahabpılık eder-di. Bunu inkâr edemezsin. Bu yüzden de birçok müvekkiliy-le arası açıldı. Hattâ en sonunda bir rezalete sebebiyet verdi. Bunu örtbas etmek için neler çektim.»

Hugh, boğuk bir sesle, «Yani babamın işten anlamadığını mı iddia ediyorsunuz?» diye sordu.

— «Tabii. Aksini söyleyebilir misin?»

Hugh, eliyle etrafı işaret etti. «Bu firma tam iki yüz senelikti. Üstelik bu firmayı eski haline getiren de babam! Sizi buraya yerleştirip sermaye veren de babam! Bunları unutmayın.»

Charles Amca, dudaklarını büktü. «Bunu unutmuş değilim. Hiçbir zaman inkâr da etmedim. Hattâ ağabeyimin çocuklarını da bu yüzden kanadımın altına aldım.» İhtiyar adamın yüzünde sinsi bir ifade belirdi. «Hayır, hayır, Hugh. Bu olacak iş değil.»

— «Olmıyacak iş hangisi? Eğer gırtlığınızı sıkmamı kasdediyorsanız bunu çoktan hakettiniz.»

— «Beni öldürürsen eline ne geçecek sanki. Saçmalama Hugh! Baban gibi romantiksin... Baban gibi hayalperestsin. Dünyayı görecek vaziyette değilsin... Zaten baban da böyleydi. Ama bunların ona bir faydası olmadı. Sen çocukken babana hayrandın. Kendinden emin bir insan olsaydın benim sözümü dinleyip hukuk fakültesine gitmezdin. Sen avukat olacak tipte bir insan değildin. Babana hayran olduğun için bu mesleği seçtin. Ama diğerleri senin gibi düşünmediler. Annen babanı boşadı. Baban da elli iki yaşında hayata gözlerini yumdu. Arkasından ağlayan da olmadı. Bana inanmıyorsan git kız kardeşine sor! Bak baban hakkında ne diyecek. Haydi Monica'ya sor!»

Hugh, daha fazla dayanamadı. Arkasını dönerek bir adım attı ve çöp sepetindeki cinaî romanları gördü.

— «Bunu inkâr mı ediyorsun, Hugh?»

— «Babam tanıdığım en mükemmel insandı!»

Charles amca içini çekti. «Zaten böyle düşündüğünü biliyordum. Çok yazık. Bu gidişle hayatta muvaffak olamayacaksın. Çok dik başlısın.»

— «Teşekkür ederim Benim şikâyet ettiğim yok!»

Charles Amca, «Cinayet suçuyla tevkif edileceğin sırada böyle mi düşünüyorsun?» diye alay etti. «Saçmalama!... Sen

zevkine düşkün bir insansın. Bu yüzden de nüfuzlu insanlarla dostluk kuracak yerde gidip rastgele adamlarla ahbap oldun. Dâvetleri reddettin, zenginlerden kaçtın. Hattâ, sana faydalı olabilecek şahısları gücendirdin.»

— «Hâlâ aynı fikirdeyim!»

— «Rica ederim sözümü kesme oğlum. Baban mesleğine kara bir leke sürmüştü. Sen bu firmayı aynı şekilde lekeledin.»

— «Açıkçası ben aptallık ettim!»

Charles Amca kaşlarını kaldırdı. «Aptallık mı? Bunu itiraf etmenin ne faydası var? Sen herkese yüz çevirdin. Hattâ sana yardım edebilecek amcanı bile dinlemedin. Bazı ahbaplara telefon edip işlerini kolaylaştırabilirdim. Ama dediğim gibi sen her türlü yardımı reddettin. Artık tek başına kaldın. Sana yardım edecek kimse yok.»

Biri, «Allahaşkına doğru mu söylüyorsun?» diye sordu. Kapı usulca kapandı. Patrick Butler, elindeki çantayı sallayarak yürüdü.

Avukat yüksek sesle konuşmamıştı. Bilâkis son derece sakindi ama sözlerinin tesiri korkunçtu. Zira meşhur avukat bir yalancı şahidi köşeye kıstırdığı zaman da böyle lâkayt bir tavırla konuşur ve ondan sonra birdenbire hücumla geçerdi.

Patrick Butler, firmaya geleli epey olmuştu galiba. Zira paltosu ve şapkası yoktu. Sırtına son derece sık, lâcivert bir elbise giymişti. Gri kravatı da elbiseye uymuştu. O bu eski büroya âdeta neşeli bir hava getirmişti.

İrlândalı, Hugh'un omzuna vurarak devam etti. «Kusura bakma dostum. Seni bu sabah arayamadım. Ama bütün gün senin işinle meşgul oldum. Hem istediğim gibi bir netice aldığımı sanıyorum.»

Charles Amcanın yüzündeki ifade değişmedi. Hattâ daha da kurumlu bir tavır takındı. Butler'i tepeden tırnağa kadar süzerek, «Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?» dedi. «Sizi büroma dâvet ettiğimin farkında değildim? Lütfen burasını terkedip gidiniz.»

Butler, bir adım daha attı. Birdenbire tavrı değişti. Kaşlarını çatarak ihtiyar adama baktı. «Sesini kes, ihtiyar baykuş! Buraya hesabınızı görmeye geldim. Ağzını açarsan elimin tersini yersin!»

* * *

18

Charles Grandison Prentice, cebinden deri bir tabaka çıkarıp bir püro seçti. Bunun ucunu dikkatle kesip, püroyu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Yine sakın bir tavırla tabakayı kapatıp kaldırdı. «Gitmediğiniz takdirde, kapıcıyı çağırıp sizi sokağa attırmak mecburiyetinde kalacağım.»

Butler, birdenbire gülümsedi. «Öyle mi? Hele bir tecrübe et!»

Charles Amca, uzanıp Hugh'un masasındaki zile dokundu. Butler, hâlâ oralı değildi. Çantasını bir koltuğa atıp masaya yaklaştı. Tebessüm ederek, «Bu çantada seni hapishaneye yollayacak deliller var,» diye mırıldandı. «Bunları sana şimdi anlatmamı mı istersin, yoksa polisleri çağırayım mı?»

Charles Amca, yüzünü buruşturarak tekrar zile bastı.

Butler, başını salladı. Sonra kapıyı ardına kadar açarak, «Müfettiş Duff!» diye haykırdı. Hugh, olanlara bir mâna verememişti. Duff, bekleme odasından başını çıkarıp baktı.

— «Ne var Mr. Butler?»

— «Buraya gelir misiniz, Mr. Duff?» Butler, nedense müfettişe nazik davranıyordu.

Sigarasını yakan Charles Amca durakladı. «Bir dakika!»

Butler, tekrar başını kapıdan uzattı. «Müfettiş Duff, bu ihtiyar tilki biraz beklemeni istiyor. Ne dersin?»

Müfettiş Duff, «Peki.» diye cevap verdi.

Sekreter odasındaki makine sesleri kesildi. Kızların hepsi bu konuşmayı duymuşlardı. Charles Amcanın göğsü körük gibi kalkıp kalkıp iniyordu. «Bu sözlerinizden dolayı sizi dâva edebilirim.»

Butler, gayet nazik bir tavırla, «Farkındayım,» dedi. «Ama senin hesabını görünce dâva edecek halin kalmıyacak... Zannedersen Madam Cecile Feyoum'u tanıyorsun.»

Charles Amca, «Onu tanıdığımı pekâlâ biliyorsunuz,» diye homurdandı.

— «Demek tanıyorsun. Mesele yok.»

İki defa zil çalındıktan sonra Hugh'un sekreteri Miss Watts, güç belâ kapıya kadar gelebildi. Sekreterlerin hepsi olanlara şaşırmıştı. Butler, kızı görünce tatlı tatlı tebessüm etti. Miss Watts'ın çenesini okşayarak, «Böyle güzel bir sekreteri olduğu için Hugh'u kıskandım,» diye mırıldandı. «Yavrum, bekleme odasına gidip Madam Feyoum'u çağırır mısın.»

Kıpkırmızı olan Miss Watts, süratle uzaklaştı. Butler de kapıyı kapatıp Charles Prentice'e yaklaştı. «Dün gece sen gittikten sonra Hugh'la beraber Madam Feyoum'u sorguya çektik. Anlıyacağın kadıncağz sende pek hoşlanmamış. Herhalde bunu sen de bilirsin.»

Charles Prentice, bir kibrit daha yakıp sigarasının ucuna tuttu. «Ben Fransız sokak kadınlarının nelerden hoşlandığını bilmem. Herhalde siz bu hususta malûmat sahibisiniz.»

Butler, gülümsedi. «Bana iltifat ediyorsun. Ama Madam Feyoum'a bir daha 'Sokak Kadını' diyecek olursan seni büsbütün pişman ederim. O son derece dürüst bir kadın. Ama istemiyerek bize bir yalan söyledi. Zira bunu yapmaya mecbur olmuştu.» İrlândalı, Hugh'a döndü. «Bunu sen de fark ettin sanırım.»

Hugh, «Evet,» diye atıldı. «Ama o sırada bunun ne mânaya geldiğini anlıyamamıştım. Madam Feyoum tam...»

Butler, onu susturdu. «Bir dakika.»

Kapı vuruldu ve Miss Watts, Cecile'i içeriye sokup hemen uzaklaştı.

Cecile, odaya girerken bir hayli endişelenmişti. Ama Butler'le Hugh'u görünce içi rahat etti. Butler, iyi bir taktikçi olduğu için hiç sesini çıkarmadan bekledi.

Charles Amca ise hemen bir hatâ yaptı tabii. Sigarasını ağzından çekip, tehditkâr bir sesle, «Bir avukatın huzurunda

olduğunuzu unutmayın Madam!» diye söze başladı. «Onun için lâflarınıza dikkat edin.»

Cecile, durup gözlerini kısarak ihtiyar adamı süzdü. Yüzünde kindar bir ifade belirmişti. Dişlerini gıcırdattı. «Allah kahretsin!»

Butler, «Haklısın,» dedi. «Prentice'le ben buradayken bu ihtiyarın sana bir şey yapamayacağını biliyorsun değil mi Cecile?»

— «Evet, biliyorum.»

İrlandalı avukat, Charles Prentice'in tam karşısına düşen koltuğu işaret etti. «Şuraya otur. Soracağım birkaç suale cevap ver... Yani dün gece sabaha karşı söylediğin şeyleri tekrarla.»

Hugh, da gülümsüyerek kadını koltuğa götürdü. Cecile oturur oturmaz genç adamın eline yapıştı. «Ben senin Fransız annenim... Beni unutmadın ya?»

— «Teşekkür ederim. Cecile. Seni unutur muyum hiç? Şimdi Mr. Butler'in sözlerine dikkat et.»

Butler, eliyle ihtiyarı işaret etti. «Bu adamı tanıyor musun?»

— «Daha evvel de söyledim ya...»

— «Tekrar söyle. Bu işi kanuna göre halletmeliyiz. Bu adamı bundan evvel gördün mü?»

— «Evet, bir kere...»

— «Ne zaman ve nerede?»

— «Dün gece Oxford Tiyatrosunda.»

— «Kendisini polisler gelmeden evvel mi gördün? Yoksa sonra mı?»

— «Polisler gelmeden evvel gördüm.»

— «Ne kadar evvel?»

— «Pek bilmiyorum ama galiba on beş dakika evveldi.»

— «Anlıyorum. Peki bu adam sana ne söyledi?»

Butler'in halini gören kadın da heyecanlanmıştı. Kendisini mahkemede sanıyordu âdeta. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Bu.. Bu adam adının Charles Prentees olduğunu söyledi. Prentees, Prentees ve Von Firmasının ortağıymış. Polisler

kocam Abu'nun Hugh'un odasında bir Fas hançeriyle öldürdüğünü ona haber vermişler. Buna çok üzüldüğünü söyledi.»

— «Bir dakika. 'Fas Hançeri'mi dedin?»

— «Ben...»

— «Lütfen cevap ver, Madam. Korkacak bir şey yok. Bu adam hançeri tarif etti mi?»

— «Hayır, sadece Fas'ta oturan bir müşterinin bu hançeri hediye olarak yolladığını söyledi.»

— «Şimdi başka bir sual soracağım. İsfahanlı Abu, Prentice, Prentice ve Vaughan Firmasıyla neden alâkadar olduğunu sana anlatmış mıydı?»

— «Evet, kocam bu firmanın büyük ortağıyla tanıştıktan bahsetti. O adam Abu'yu kandırıp Angli - Ameri - İraqi - Petrol Kumpanyasına altı bin sterlin para yatırmış. Kocam kendisine bir çek verip kumpanyanın hisse senetlerini almış.»

— «Anlaşıldı. Sonra ne olduğunu anlatır mısın Cecile.»

— «Abu, Angli - Ameri - İraqi - Petrol adında bir kumpanya olmadığını öğrenmiş. Yani o adamın kendisini dolandırdığını anlamış.»

— «Peki, bu olanları Mr. Charles Grandison Prentice'e anlattın mı?» Butler, parmağıyla işaret etti. «Yani bu adama vaziyeti söyledin mi?»

— «Evet.»

— «Yaa! Peki kendisi bu işe ne dedi?»

— «O mu.» Cecile'in sesi birdenbire yükseldi. «Birdenbire bana iltifat etmeğe başladı. Elimi tutup, 'Sakın bunları polise anlatmayın,' diye rica etti. Polise Abu'yu başka birinin dolandırdığını söylememi istedi. Yani Prentees firmasının ortağı olduğunu iddia eden birinin bu işi yaptığını ileri sürmememi istedi. Ben de çaresiz kabul ettim.»

— «Demek polislere yalan söyledin?»

Cecile, «Grand Dieu!» diye bağırdı. «Ne yapabilirdim ki?» Dudakları titremeye başlamıştı. Parmağıyla Charles Prentice'i gösterdi. «Bu.. Bu adam beni tehdit etti.»

Patrick Butler'in sesi birdenbire yükseldi. «Demek öyle!

Seni tehdit etti ha!» İrîlandalı, kadının karşısında durdu. «Lütfen şu hâdiseyi de izah eder misin?»

Cecile, gururla başını kaldırarak Butler'e baktı. «Ben Fransızım. Fakat Fas'da doğmuşum. İlk kocamdan dün gece bahsettim... O meşhur bir hırsızdı. Kendisine Le Renard yani Tilki derlerdi. Onu çok sevdim... İlk kocamı ne kadar sevdiğimi tahmin edemezsiniz! Hattâ zaman zaman onun kaçıp saklanmasına bile yardım ettim. Nihayet kocamı Nis'de vurdular. Uzun zaman onun yasını tuttum. Hattâ ölmeyi bile düşündüm.»

Kadın, hiddetle Charles Prentice'i süzdü. «Bu adam Fas'taki müşterisinden kocamın bir hırsız olduğunu ve öldürüldüğünü öğrenmiş. İnterpol'ün beni aradığını söyledi. Yani kocama yardım etmiş olduğum için beni hapse atacaklarmış. Dediğini yapmadığım takdirde İnterpol'a telefon edeceğini ve beni hapse sokturacağını söyledi.»

Butler, şefkatle Fransız kadını süzdü. «Cecile, İnterpol'un seninle ilgilenmediğini iddia edersem ne dersin?»

Cecile, ağzını açıtsa da konuşmadı.

— «Madam Feyoum, beni dinle! Scotland Yard da İnterpol'un bir memuru var. Bu sabah Mr. Lee'nin sayesinde gidip bir saat kadar o memurla konuştum. Kimsenin seni aradığı yok. Kocan ölünce o hâdise de kapanmış. Onun için rahat edebilirsin.»

Cecile'in gözleri doldu. Konuşmak için teşebbüs ettiyse de Butler ona mâni oldu. «Demek bu adam seni tehdit etti. Peki bunu duyan oldu mu? Yani şahidin var mı?»

— «Evet, tiyatroda işlerime bakan Johnny adında bir genç var. O kapının dışında durup her şeyi dinlemiş.»

— «Cecile, bu sözlerini mahkemede de tekrarlıyabilir misin?»

— «Tabî.»

— «Madam, 'Şantaj' ın ne demek olduğunu biliyor musun?»

— «Evet, birini tehdit edip zorla para almaya şantaj de-

nir. Adam parayı vermezse o zaman onun hakkında bildiğin kötü şeyleri polise anlattırırın.»

Butler, kollarını kavuşturdu. «Hepsi bu kadar değil Cecile. Bir insanı zorla yalancı şahitliğe teşvik de şantajdır. İngiliz kanunlarına göre şantaj yapan ağır hapis cezasına çarptırılır... Hepsi bu kadar. Mr. Charles Prentice isterse, şahidimi sorguya çekebilir.»

Ama Charles Amca sesini bile çıkarmadı. Konuşacak hali kalmamıştı. Hem artık herkese tepeden bakmaktan da vazgeçmişti. Sigarasını tablaya bırakmış, başını da önüne eğmişti. Omuzlarının çökmesinden mağlûbiyeti kabul ettiği belliydi. Nihayet güç belâ doğrulup ayağa kalktı. «Butler! Herhalde şaka yapıyorsunuz! Böyle bir şeye kalkışacağınızı sanmıyorum. Evet, bunu yapamazsınız!»

Patrick Butler, düzgün dişlerini göstererek güldü. «Yok canım. Neden yapmıyacak mışım?»

Hugh, telâşla avukata yaklaştı. «Şey.. Ben buna taraftar değilim... Hiçbir zaman...»

Butler, genç adamın omzunu tuttu. «Dün gece bu ihtiyarı pişman edeceğime dair söz vermiştim.»

— «Evet ama...»

Patrick Butler, «Herhalde bu oyunun içyüzünü anlamışsındır,» diye mırıldandı. «Amcan senden nefret ediyordu. Daha küçük yaştan itibaren ona kafa tutmaya başlamıştın. Onun istediği gibi dalkavuk ruhlu değildin. Bu yüzden kendisi suçu senin üstüne yıkmaya karar verdi. Seni astırmak niyetinde değildi. Yani, üç beş sene hapiste yatıp çıkacağını sanıyordu. Veya benim gibi bir avukat senin beraet etmeni sağlayacaktı. Senin hapse girmen onu üzmiyecekti. Zira Charles Amca yeğeninin kıymetsiz, dik kafalı ve hayalperest bir mahlûk olduğuna kaniydi. Dolandırıcılığı senin üstüne atmasına imkân yoktu. Ama cinayeti rahat rahat senin üstüne yıktı. Daha doğrusu bunu yapabileceğini sandı. Beni dinle! Abu, buraya geldiği zaman Mr. Prentice'le görüşmek istediğini söyledi değil mi?»

Hugh Prentice, elini alnına götürdü. «Evet, evet, doğru.»

— «Bu hesaba göre Abu seni değil amcanı görmek istemişti... Cecile'in dün gece anlattıklarını hatırlıyor musun? Abu, birkaç gün evvel amcana bir mektup yazmıştı. Yani Amcan işin içyüzünü gayet iyi biliyordu.»

Hugh, o zaman Patrick Butler'in dostluğunun da düşmanlığı kadar kuvvetli olduğunu anladı.

İrlandalı, onun omzuna vurarak, «Üzülme dostum,» diye ilâve etti. «Charles Prentice başına gelenleri çekecek.»

— «Fakat ben bunu istemiyorum!»

— «İstemiyor musun?... Bu adamın ne kadar ahlâksız olduğunu anlamadın mı?.. Ondan nefret etmiyor musun?»

— «Nefret ettiğim doğru... Ama amcamın hapse girmesini istemiyorum. Belki o Abu'yu dolandırmıştır... Belki paraya ihtiyacı vardı. Veya paraya ihtiyacı olduğunu sandı. Bu işi başka türlü halledemez miyiz? Eğer, konuşman bittiyse...»

Butler, başını arkaya atarak güldü. «Ne münasebet. Bu iş daha yeni başlıyor.» Gidip Hugh'un masasındaki zile bastı. «Bak daha neler duyacaksın.» Merakla konuşmaları dinleyen Miss Watts, zili duyar duymaz kapıyı açıp içeriye girdi.

İrlandalı avukat, «Yavrum, seni tekrar gördüğüme sevindim,» diyê mırıldandı. «Lord Saxemund'un gelip gelmediğini biliyor musun?»

— «E.. Evet, Mr. Butler, kendisi bekleme salonunda...»

— «Lütfen onu çağırır mısın, yavrum.»

— «Peki, Mr. Butler.» Kız koşarcasına uzaklaştı.

Bu sözleri duyan Hugh'un tüyleri diken diken olmuştu. Zira Patrick Butler, Lordu fena halde tartaklayacaktı. Gidip yine Cecile'in koltuğunun kenarına ilişti. Fransız kadın Hugh'u kolundan çekerek fısıldadı. «Patrick Butler çok korkunç bir adam. Ben ilk kocamın kötü olduğunu sanırdım. Butler, ondan beter çıktı. Beni eve götürüp sabaha kadar uyutmadı.»

— «Cecile, bunun sırası değil.»

Miss Watts kapıyı açıp Lord Saxemund'u içeriye sokmaydı kimbilir Cecile daha neler anlatacaktı. Adam açık gri

bir palto giymişti. Bu yüzden de daha şişman gözükiyordu. Yanında da kızı vardı.

Pam, son derece lâkaytı. Yüzünde hiç boya olmamasına rağmen fevkalâde güzeldi. Onu gören Hugh, nefesini tuttu. Fakat Pam, oralı bile olmadı. Herkese bakmasına rağmen Hugh'u görmemezlikten geldi.

Lord Saxemund, ellerini beline dayamış duran Patrick Butler'e yaklaştı. Ama kavga etmeğe niyeti yoktu galiba. Adam ağzındaki püroyu çıkarıp, «Telefon ettiğin için sabah erkenden kalkıp şehire indim,» diye homurdandı. «Demek artık sulh yapacağız.» İstemeye istemeye elini uzattı.

Patrick Butler, candan bir tavırla Lordun elini sıktı. «Bundan sonra işbirliği yapacağız. Sana bir yardımım dokunabilirse ne mutlu bana.»

Hugh, gözlerine ve kulaklarına inanamıyordu.

Lord Saxemund, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Seninle dost olmayı tercih ederim. Ücret meselesini sonra görüşürüz. Zaten cimri değilim... Bu sabah telefonda konuştuğumuz gibi istediğin bir şey varsa söyle...» Lord Saxemund, birdenbire irkildi. Zira Hugh'u görmüştü. Ağzı açık kaldı. Bir türlü gözlerini genç adamdan alamıyordu. Durumu sezen Pam, araya girmeye kalkıştı ama babasıyla başa çıkmasına imkân yoktu. Zira Lord Saxamund, fena halde hiddetlenmişti. Elindeki sigarı halının üstüne atıp, ayağıyla ezdi. Sonra şapkasını da başından çıkartıp fırlattı. Olanca sesiyle bağırmaya başladı. «İşte... İşte kızımı baştan çıkaran serseri bu! Zavallı yavruma konyakları içirip sarhoş etmiş. Halbuki Pammie, ömründe limonatadan başka bir şey tatmamıştı... Üstelik beni de banyoya atıp üstüme soğuk duşu açtı.»

Hugh da, «Pam!» diye haykırdı. Zira bu duruma çok üzülmüştü. Genç kız sevgiyle onu süzdükten sonra babasına döndü.

— «Pam!»

Lord Saxemund, «Onu geberteceğim!» diye gürledi. «Onu geberteceğim!» Bir hamlede genç adamın üstüne atıldı. Zira hiddetten kendisini kaybetmişti.

Hugh'un asabı bozulmuştu. Fakat buna rağmen bu ufak tefek adamdan dayak yemek niyetinde değildi. Lord Saxemund, yumruğunu sallayınca Hugh onu koltuk altlarından yakalayarak havaya kaldırdı.

Lord Saxemund, hâlâ yumruklarını sallıyarak bağıırıyordu. Küfürleri etrafı çınlatmaktaydı. Hugh, onu götürüp kapının yanındaki deri koltuğa oturttu.

Patrick Butler, «Şimdi bunların sırası değil,» diye müdahale etti. «Dostum her şeyden evvel bu işi aydınlatmalıyız...»

Ama, Hugh'un kimseyi dinliyecek hali kalmamıştı. «Dolandırıcılardan da dolandırılanlardan da bıktım. Hem bu benim için her şeyden mühim. Pam, buraya gel.»

Genç kızı kolundan tuttuğu gibi çekerek, kapıyı açtı ve koridora çıktı. Genç kız da ses çıkarmadan onu takip etti.

Prentice, Prentice ve Vaughan Hukuk Firmasında o güne kadar böyle bir hâdise görülmemişti. Doğrusu büroda çalışanlar işe karışmamışlardı ama bütün sekreterler her şeyi bir tarafa bırakıp konuşmalara kulak vermişlerdi. Hattâ Msis Watts'la Miss Ogden, fırsat buldukça koridora çıkıp işi daha yakından takip etmek için Hugh'un odasının önüne gidiyorlardı. Zira Hugh'un bürosunda kıyamet kopuyordu.

Hele Cecile Feyoum'un küfrettiğini duyunca büsbütün şaşırdılar. Fransız kadını, «Allah kahretsin!» diye bağıırıyordu. «Ben Patrick'in kötü olduğunu sanıyordum. Hugh, ondan da beter çıktı.»

Lord Saxemund ise oturduğu yerden haykırmaktaydı. «Öldüreceğim! Öldüreceğim!»

* * *

19

Bir müddet adamın bağırmasını dinleyen Butler'in sabrı tükendi. Olanca sesiyle, «Beni dinle!...» diye gürledi. «Bir kelime daha söylersen Joe Peterman'ın müdafaasını üstüme al-

mam.» Lord Saxemund susmasına rağmen hâlâ koltuğu tek-meliyordu. «Joe, hapise girerse ne olacak? O zaman Big Lo-uïs, kirli işleri kime gördürecek? Hem kızına zorla konyak içiren de olmadı... Kızın, içkiye dayanıklı. Hepimizden daha fazla konyak, şampanya ve şarap içebiliyor. Üstelik sarhoş da olmuyor. Hugh Prentice'in nesi var? Bir kere köklü bir aileye mensup. Hem para verip satın alacağın züppe asılza-delerden daha kibar. Sonra kendisi bir hayli çalışkan. Para-ya, mevkiye de ehemmiyet vermiyor. Herhalde şimdiye kadar kim olduğuna aldırmayıp seni banyoya atan başka biri çık-mamıştır. Hugh, kızına âşık. Pam da onu seviyor. Sonra Hugh'un niyeti de ciddi...»

Lord Saxemund doğruldu. «Ne... Ne dedin?..»

Koridorda durmuş ne tarafa gideceğini düşünen Hugh, nihayet amcasının odasına girmeğe karar verdi. Pam'ı elin-den çekip o tarafa giderken Jim'in kapısı açıldı. Monica Pren-tice ve Jim Vaughan, merakla başlarını uzattılar.

Jim, «Ne var Hugh?» diye sordu. «Ne oluyor?»

Hugh, parmağını dudaklarına götürerek susmasını işa-ret etti. Pam'ı çekerek amcasının odasına dalıp kapıyı da kapattı.

Charles Prentice'in bürosu diğerlerinden büyüktü. Üste-lik büronun eşyaları da Hugh'unki gibi eski değildi. Genç adam, Pam'ı şöminenin karşısındaki divana oturttu. Kendisi de başına dikilip, «Pekâlâ,» diye söylendi. «Bu kadarı kâfi. Ne oluyor?»

Pam, başını arkaya attı. «Ri.. ca ederim, Hugh. Hayaatım-da bu.. bu.. kadar korkunç bir...»

— «Pam, bu işten vazgeç!»

— «Anlıyamadım... Ben...»

— «Kelimeleri ezip büzerek konuşmaktan vazgeç Pam. Bunu nereden öğrendin kuzum?»

Pam, birdenbire ciddileşti. «Özür dilerim Hugh. Böyle konuşmasını gittiğim okullarda öğrendim. Annemle babam böyle konuşmamı istiyorlar. O zaman kızlarının kibar oldu-ğunu sanıyorlar.» Hafifçe gülümsedi. «Şimdi bunu bırak. Ne-

den evden çıkıp polise teslim oldun? Yoksa hiçbir şeyin kıymeti kalmadığına mı karar verdin?»

— «Evet.»

— «Demek Helen'in seni sevmediğini anlayınca sukutu hayale uğradın. Zira o bayağı kadın seni büyülemişti. Onsuz yaşamak istemiyordun ve...»

Şaşırın Hugh, «Ne?» diye bağırdı. «Ne dedin?»

— «Doğru değil mi?»

Hugh, genç kızın önünde diz çöküp onun ellerini yakaladı. «Pam, acaba bütün kadınlar deli mi?»

Pam, başını önüne eğdi. «Doğru değil mi? Bunu sana sormaya hakkım olmadığını biliyorum. Ama ben...»

— «Hayır, hayır, hayır... Sadece seni sevdiğimi söylemeye çalışıyordum. Beni kovdun.»

Şaşıрма sırası Pam'a gelmişti. «Nasıl olur?»

— «Evet, bunu anlatmaya çalışıyordum. Sanki vebahıymışım gibi benden kaçtın. O zaman bana tahammül edemediğine kani oldum...»

Pam, «Galiba bütün erkekler deli,» diye mırıldandı. Gözleri dolmuştu. «Gel yanıma otur. Kollarını boynuma dola... Yani istiyorsan bana sarılabilirsin. Bana şu işi anlat.»

Genç kızın yanına oturan Hugh, «Hangi işi.» diye sordu.

— «Beni müşkül mevkide bıraktığını bilmiyor musun?»

— «Ben mi... Ne zaman.»

— «Bütün söylediklerimi duydun. Hâlâ anlamıyor musun.» İcini çekti. «Tanıştığımızdan beri sana musallat oldum. Bir genç kızın yapmaması lâzım gelen şeyleri yaptım. Ama asıldan çok ciddiydim. Kendimi bir maskeli baloda sanıyordum. Yüzümdeki mübalâğalı boya, o fazla sık elbiselerim, kelimeleri ezip büzerek konuşmam için için beni güldürüyordu. Yani ilk tanıdığın kızın hakiki Pam'la ilgisi yoktu. Ben sadece rol yapıyordum. Ama senin Helen'le konuşurken samimiydim. Hattâ bu yüzden bir ara kendimden tiksindim. Zira senelerden beri içimde sakladığım kin ve nefret ortaya çıkmıştı. Sonra bunları senin duyduğunu anlayınca çok utan-dım. Hepsi bu kadar.»

Hugh, kızın çenesini tutup gözlerinin içine baktı. «Pam, yavrum... O konuşma esnasında senin kadar cazip bir mahlûk daha olamayacağını anladım. Seni seviyorum. Hem bunu Helen'le konuştuğun sırada farkettim.»

— «Sa.. Sahi mi söylüyorsun, Hugh?»

— «Benimle evlenir misin, Pam?»

Genç kız, «Ben.. Ben..» diye kekeledi.

Hugh'un kaşları çatılıverdi. «Biliyorum bu senin için zor olacak. Zira zengin bir adamın kızıydın. Babanın parasını kabul etmiyeceğimi şimdiden söyleyeyim. Benim kazandığımla geçinmek mecburiyetindesin. Buna razı olabilir misin, sevgilim?»

Pam, hırslı, hırslı, «Ben ev işi bilirim,» diye bağırdı. «Babam fakirken annem bana yemek pişirmesini de ev temizlemesini de öğretti. Sana bunu izah etmeğe çalıştım. Yalnız babam kibar bir kızın iş yapmasının doğru olmayacağına inanıyor.»

— «Malûm. Bu arada babanla da mücaddele etmem lâzım gelecek Pam. İcabederse onu bu sefer pencereden aşağı atacağım. Ben seni olduğun gibi istiyorum. Babanın arzu ettiği tipte züppe bir mahlûka tahammülüm yok... Ama benimle evlenmezsen...»

Pam, heyecanla, «Neden evlenmiyecek mişim?» diye atıldı.

Hugh, içini çekti. «Çok mesudum. Yalnız hâlâ bu vaziyete bir mâna veremiyorum. Beni sevdiğinden emin misin?»

Pam, «Seni seviyor muyum?» diye hıçkırdı. «Biraz daha yakınıma gelirsen bunu sana anlatmaya çalışırım.»

Bunu uzun bir sessizlik takip etti tabii.

Biraz sonra kapıyı açıp içeriye giren Miss Watts, öpüşen çifti görünce gayri ihtiyari haykırdı. Pam'la Hugh, heyecanla zıplayarak birbirlerinden ayrıldılar.

Miss Watts, «Kapıya üç kere vurdum,» diye mırıldandı.. «Tam üç defa vurdum.»

Pam'la Hugh, rahatsız edildikleri için sinirlenmişlerdi.

Genç adam sekreterini azarladı. «Kapıya vurman lâzım mıydı yani?»

— «Mr. Prentice.. Şey.. Yani ben...»

— «Ne demek... Neden geldin?»

— «Çok.. Çok müteessirim, Mr. Prentice. Fakat Mr. Butler, sizi çağırıyor. Zaten o odada korkunç şeyler dönüyor. Rica ederim gidip Mr. Butler'le konuşun.» Sekreter dönüp koşarak uzaklaştı.

Pam'la Hugh da çaresiz odadan çıktılar. Genç kız, «Sevgilim, bu ara babama bir şey söyleme,» diye yalvardı.

— «Onunla bir an evvel konuşmam lâzım.»

— «Ne olur şimdi bir şey açma. Çünkü kavga ediyorlarsa muhakkak babam da karışmıştır. Böyle şeylere hiç dayanamaz.»

Pam, haklıydı. Zira Hugh'un odasında Butler'le Lord Saxemund, bağıra çağıra münakaşa ediyorlardı.

Lord Saxemund, kendi şapkasının üstünde tepinerek, «Nasıl olsa bunu yapacaksın!» diye bağırıyordu. «Seni bu iş için tuttum. Benim dediklerimi dinlemeye mecbursun.»

Butler, geriye çekilerek onu tepeden tırnağa kadar süzdü. «Buraya bak, bücür! Patrick Butler'le böyle konuşamıyacağımı daha öğrenemedin mi.»

Lord Saxemund, hâlâ tepinip duruyordu. «Bu adam deli! Aklını kaçırmış! Ne dediğini bilmiyor!»

Butler, «Beni dinle Allahın cezası! Ben o ahbabını kurtarmak için tehlikeyi göze alacağım. Zaten bütün ömrümce tehlikeli işlere girdim. Ahbabını müdafaa ederken senin ismin geçmiyecek. Yani kimse senin o adamla ilgin olduğunu anlamıyacak. İşin ahlâkî bakımına gelince,» Avukat parmaklarını şaklattı. «Ben buna aldırış bile etmem. Müvekkillerimin suçlu olmalarını tercih ederim. O zaman onları müdafaa etmek daha da heyecanlı olur.»

— «O halde neden bana bağırıyorsun? Neden kavga ediyorsun?»

Butler, «Bana emredecek insan henüz doğmadı!» diye homurdandı.

— «Ben sana emir vermedim ki. Sadece...»

— «O halde anlaştık. O çeki ver bakalım.» Lord Saxemund'un tereddüt ettiğini görünce atıldı. «Evet, evet biliyorum. Bu çeki alan firmayla ilgin yok. Bana bunu Bib Louie'nin verdiğini söyliyeyim.»

Bunun üzerine Lord Saxemund cebinden bir çekle buna ilişik kâğıdı çıkarıp uzattı. İşte o anda odanın havası da birdenbire değişiverdi.

Cecile Feyoum, hâlâ koltukta oturuyordu. Charles Amca da yerindeydi ama başını ellerinin arasına almıştı. Yani artık oyunun bittiğini anlamıştı. Jim Vaughan'la Monica da duvara dayanmış duruyorlardı. Jim, meşhur avukatla Lordun kavgasını zevkle takip etmişti. Ama Monica nedense fena halde korkmuştu.

Butler, çeki alıp yürüdü. Çantasına el attı. O sırada kapıdan giren Hugh, İrlandalının başıyla birine işaret ettiğini sezer gibi oldu. Dönüp bakınca Müfettiş Duff'un koridorun köşesinde beklediğini gördü. Galiba Müfettiş de, 'Anladım,' der gibi başını sallamıştı.

Pam'la Hugh, odaya girince Butler, kapıyı kapattı. Gidip şöminenin önünde durdu. Çek ve çantası hâlâ elindeydi. Divanın üstündeki cinaî romanlara şöyle bir göz attıktan sonra çantasını atıp döndü. Hugh, avukatın, «Sayın hâkim ve jüri üyeleri,» diye başlayacağını sezmişti. Ama Butler, birdenbire nerede olduğunu hatırlıyarak kendisini topladı. Kaşlarını çatıp, «Yirmi dört saat evvel bu odada bir cinayet işlenmiş olduğunu unutmuşa benziyorsunuz,» dedi. «Kimse Abu'nun bu odada nasıl ve neden bıçaklandığını bilmiyor galiba...»

O sırada kilisenin saati çalmaya başladı. Butler, saat beşi çalana kadar bekledi. «İşte tam yirmidört saat evvel İsfahanlı Abu bu kapıdan içeriye girmişti.»

Kimse sesini çıkarmadı. Butler, eğilip divandaki cinaî romanlardan birkaçını aldı. «Mr. Hugh Prentice, detektif kitaplarına düşkün. Ama bizler de sıkılınca aynı usule baş vururuz... Yani, Hugh Prentice bizlerden farklı değil.»

Durup teker teker odadakileri süzdü. «İsfahanlı Abu, öl-

meden evvel birkaç kelime söylemeğe muvaffak olmuş. Aslında onun kaatilin adını söylemesi icabederdi. Ama cinaî romanlarda buna imkân yoktur. Vurulan adam saçma sapan bir şeyler mırıldanır. Böylece detektif romanları yazarı okuyucularının aklını iyice karıştırır. İşte bu cinayette biz de böyle bir durumla karşılaştık. İşin püf noktası eldivenlerdi. Abu, ölürken Hugh Prentice'in bileğini yakalayarak, 'ELDİVENLERİNİZ,' demişti.»

Butler sustu.

Ama Hugh, dayanamayarak, «İyi ama ben bunu duydum!» diye bağırdı. «Abu, bu sözleri söyledi.»

Butler, gülümsedi. «Hayır, Abu, eldivenlerden bahsetmedi.» Elindeki kitabı divana atarak devam etti. «Scotland Yard'da Hugh'la konuşurken bu cinayetin son derece basit olduğunu anlamıştım. Sadece beni o eldivenler şaşırttı. Sonra bir hâdise yüzünden yanıldığıma karar verdim. Ama kendimden şüphelenmekle hatâ etmişim. Zira Patrick Butler, asla yanılmaz. Bir daha böyle bir şey yapmamak için kendi kendime söz verdim. Dün gece Madam Feyoum'la ahabplık ederken vaziyeti kavrayıverdim. O arada Hugh İsfahanlı Abu'nun kendisiyle Fransızca konuştuğundan bahsetti. Hatâ, heyecanlandığım için tuvaletin üstünde duran vazoyu kırıp çiçeklerin yere dökülmesine sebep oldum.»

Cecile, «İyi ama Abu'nun Fransızca konuşması bir şey ifade etmez ki,» diye atıldı.

— «Hayır, Madam, bu tahmin ettiğin gibi değil. Aslında son derece mühim. Görüyorum kırmızı bir dudak boyası sürmüşün. Acaba rujunu birkaç dakika için bana verebilir misin?»

Cecile, çantasını açarak rujunu çıkarttı. Butler, sesini çıkarmadan bekliyordu. Fransız kadını kalkıp avukata yaklaşarak madenî ruj tüpünü uzattı. «Bunu neden istediğini sorabilir miyim?»

— «Bunu kalem yerine kullanacağım, Cecile.» Ruj tüpünü açıp odadakilere arkasını döndü ve şöminenin üstündeki aynaya büyük harflerle,

VOS GANTS

kelimelerini yazdı. Müstehzi bir tavırla, «Vos Gants'ın mânasını hepiniz bilirsiniz,» diye mırıldandı. «Bu Fransızca 'Eldivenleriniz' mânasına gelir.» Hugh'a baktı. «Şunu telâffuz et-sene!»

— «Anlıyamadım.»

— «Şu iki kelimeyi okumanı istiyorum.»

Hugh, şaşırmıştı. «Peki. S harfi okunmıyacağına göre 'Voh gan' veya 'Voh-ghan' olmalı.»

Butler, gülümsedi. «Tamam. Tam telâffuz edemedin ama yanlış da sayılmaz. Abu gibi az İngilizce bilen Fransızların, İngiliz isimlerini acaip telâffuz ettikleri malûm. Madam Fe-youm, iyi İngilizce biliyor. Bir an onun bu lisanı bilmediğini kabul edelim... Cecile, şu yazacağım ismi okur musun.»

Tekrar dönerek aynaya bir isim yazdı. Hugh, gözlerine inanamadı. Bu olmayacak bir şeydi.

— «Cecile, şu ismi oku!...»

Cecile, «Bu isim de tıpkı 'Eldivenleriniz' gibi okunur!» diyecek oldu. «Ben.. ben şimdiye kadar bu ismin yazılışını görmemiştim. Onun için 'Von' okunduğunu sanıyordum...»

Butler, aynaya 'VAUGHAN' yazmıştı.

İrlandalı avukat birdenbire dönerek eliyle Jim Vaughan'ı işaret etti. «İşte kaatil bu adam! Charles Prentice'in şımarttığı genç ortağı Mr. James Vaughan! Abu, ölmek üzereyken onun adını söylemişti.»

Odadakiler donup kalmışlardı. Butler, sakın sakın devam etti. «Ben bu küçük delile ehemmiyet vermiyorum. Zira elimde kaatili ipe yollayacak bir sürü delil var. Yalnız bu arada Miss Monica Prentice'e bir sual sormak istiyorum... Miss Prentice, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Duyduğuma göre Mr. James Vaughan'la evlenmenizi iki defa tehir etmişsiniz. Bu doğru mu?... Hem, Mr. Vaughan, at yarışlarında bir hayli para kaybettiği için buna mecbur olmuşsunuz.»

Avukatın yüzünde acaip bir ifade belirmişti. Odadakiler

endişeli endişeli bakıştılar. Hattâ Jim'i hiç tanımayan Pam'la babası bile ürperdiler.

Charles Amca, başını kaldırıp baktı. Hugh'un en iyi arkadaşısı sandığı Jim Vaughan, hâlâ duvara dayanmış duruyordu. Gözleri cam gibi olmuştu. Dudakları gerildiği için sivri köpek dişleri gözüküyordu. Daima kendinden emin olduğunu iddia eden Monica, nişanlısının koluna yaslanacak yerde, onu ittiği gibi ağabeyisine doğru koştu.

Üç kişi arka arkaya konuştu.

Charles Amca, «Bunu hukukî bir delil mi sayıyorsunuz?» diye sordu.

Butler, hâlâ sakindi. «Evet.»

Monica ise, «Hugh!» diye haykırdı. «Hugh, bana yardım et! Bana yardım et.»

Hugh, kız kardeşinin onbeş yaşındanberi kendisinden yardım istemediğini hatırladı. Monica, üzüldüğü, korktuğu zamanlar bile kendisine başvurmamıştı. Genç kız, ağabeyisinin arkasına geçti. Âdeta onu siper almıştı. «Üzülme Monica.»

Butler, insafsızca sözlerine devam etti. «Miss Prentice, ileride bana hak vereceğinizi ümid ederim. Bu alçakla evlenseydiniz daha mı iyi olacaktı? Jim Vaughan, at yarışlarında kaybettiği için kendisiyle evlenemediniz değil mi?»

Hugh, kardeşini korumak için atıldı. «Evet, doğru. Ama sen bunu nereden öğrendin?»

— «Bunu bana sen anlattın. Ama farkında bile değilsin. Zira dün gece bambaşka şeyler düşünüyordun.»

Hugh, o zaman hatırladı. Kız kardeşinin neden evlenemediğini Charles Amca'dan saklamak için türlü türlü bahaneler icadetmişti. Herhalde bir ara Butler'e kız kardeşinden bahsederken Jim'in at yarışına meraklı olduğunu da söylemişti.

Butler, «Elimdeki çeki görüyor musunuz?» diye sordu. «Bunu İsfahanlı Abu imzalamış. Çekte Mr. James Vaughan'ın ismi var. İşte böylece Abu'nun altı bin Sterlini kaatile vermiş olduğunu da ispat ettik. Madam Feyoum, bakar mısınız? Bu imza kocanıza mı ait?»

Cecile, çeke bir göz atıp, Fransızca bir küfür savurdu. Bu kibar Fransızların kullanmadığı cinsten bir kelimeydi. «Evet.. Evet.. Bu Abu'nun yazısı ve imzası.»

— «Mr. Vaughan, çekin arkasındaki kendi imzanızı görmek ister misiniz? Bankadan parayı çekmek için çaresiz çeki imzalamışsınız.» Butler, son derece ciddileşmişti. Sanki mahkemede bir şahidi sorguya çekermiş gibi bir tavır takınmıştı.

Jim, tiz bir sesle haykırmağa başladı. «Ne yaptığını zannediyorsun? Beni kandıracağını mı sandın?» Birdenbire kendisini topluyarak gülümsemeye çalıştı. «Hugh, oğlum. Benim Abu'yu öldürmediğini biliyorsun. Dürüst bir insansan bana yardım edersin. Sen...»

Hugh, midesinin bulandığını hissetti. «Beni uzun müddet kandırdı Jim.» Bir taraftan da eski dostlukların böyle bitmemesi lâzım geldiğini düşünüyordu. «Buna rağmen yapabileceğim bir şey varsa...»

— «Abu'yu ben öldürmedim, Hugh! Yemin ederim öldürmedim!»

Butler, «Ya, öyle mi?» diye mırıldandı. Çeke ekli kâğıdı ayırıp gösterdi. «Bu mektupla çek bize kâfi. Zira Mr. James Vaughan, bu mektubu çifte bahis oynadığı Joe Jollybody Şirketine göndermiş. Mr. Vaughan, şirkete yazdığı mektupta dörtbin dokuzyüz sterlinlik borcunu ödemek için bir çek yolladığını bildirmiş ve geriye kalan binyüz sterlinin kendisine iade edilmesini istemiş. Bundan başka Mr. Vaughan'ın doldurup imzaladığı sahte petrol hisse senetleri de elimizde.» Butler, çekle mektubu cinaî romanların üstüne bıraktı. «Bunlar iki ve üç numaralı delillerimiz.»

Charles Grandison Prentice, uzanıp tabladan pürosunu almak istedi. Fakat elleri bir hayli titrediği için bunu yapamadı. Lâkin küstah bir tavır takınmağa muvaffak oldu. «Mr. Butler, beni dolandırıcılıkla itham edeceğinizi sanmıştım.»

Butler, dudak büktü. «Yok canım. Senin dürüst bir insan olmadığın malûm. Ama sen böyle aptalca işlere girişmezsin. Abu'dan çek yerine para almayı tercih ederdin. Hem öy-

le ortada delil filân da bırakmazdın. Mr. Vaughan, daha doğru dürüst dolandırıcılığı bile bilmiyor.»

— «Bu sözlerinizi geri alın. Yoksa hakaret dâvası açabilirim.»

Butler'in yüzü allak bullak oldu. Gözlerini kısarak, «Ne duruyorsun?» diye fısıldadı. Charles Amca, İrlândalının yüzündeki ifadeyi görünce fena halde korkmuştu. «Sanki Baroda senin içyüzünü bilmiyorlar mı? Senden daha meşhur ve kabiliyetli bir avukat olduğu için Hugh'un babasını asla affetmedin. Yalnız, Miss Prentice'den hoşlanıyordun. Bu da insanî bir tarafın olduğunu gösterir. Hugh gibi dik başlı olmadığı için James Vaughan'ı himaye ettin. Zira o senin her dediğini yerine getiriyordu. Azarladığın zaman sesini çıkarmıyordu. Hem Vaughan, dalkavuk ruhluymuş. Üstelik zenginlere dil dökmelerini de biliyordu. Mr. Vaughan'la yeğeninin evlenmesi senin işine geliyordu tabii. Onun için ne pahasına olursa olsun Vaughan'ı korumaya karar verdin.»

Butler, acı acı güldü. «Sen Jim Vaughan'ın Abu Feyoum'u dolandırıp altı bin sterlin aldığını altı gün evvel öğrenmiştin. Zira Abu sana bir mektup yazıp durumu anlatmıştı.»

Charles Amca, ayağa fırladı. «Susun diyorum!»

Butler, «Susayım mı?» diye gürledi. «Beni güldürme...»

— «Bana hakaret edemezsiniz.»

İrlândalı, omuz silkti. «İşte bu yüzden soğuk aldığını bahane ederek evine kapandın. Ama cinayet işlenince çaresiz ortaya çıktın. Jim'le nişanlısını koruyup sevmediğin yeğeni-ne iftira etmek sana büyük zevk verdi değil mi?... Ama, zamanı gelince nefret ettiğin yeğenin seni müdafaa etmeye kalktı. Seni temize çıkarmak için elinden geleni de yapacaktı. Hugh, çok iyi bir insan. Senin gibi bir namussuzu korumaya kalkması da bunu gösterir.»

Pam, usulca Hugh'un kolunu tuttu. Fena halde utanan genç adam Monica'ya bakmağa çekiniyordu. Oradan kaçıp gitmek için neler vermezdi.

Ama Hugh'u daha da utandıracak başka bir şey oldu. Yüzü büsbütün kızarmış olan Lord Saxemund, oturduğu yer-

den eliyle genç adamı işaret ederek, «Evet, bu delikanlının iyi olduğuna ben de kanaat getirdim,» dedi. «Hayatımda kimse beni onun gibi tartaklamadı... Ama buna rağmen kendisinin iyi bir genç olduğunu itiraf etmeliyim.»

Butler, devam etti. «Şimdi size Mr. Vaughan'un Abu'yu nasıl öldürdüğünü anlatacağım.» Gidip masadaki zile bastı. «Hugh Prentice'in beni görmeye gittiğini bilen tek bir kişi vardı. İkimizin zevklerini bilen, Hugh'a yardım edeceğimi tahmin eden bir kişi vardı. O da James Vaughan'dı tabii.»

Miss Watts, kapıyı açarak çekine çekine içeriye girdi. Butler, «Bekleme odasında Mr. Lake adında biri olacak,» diye mırıldandı. Onu buraya yollar mısınız?»

Lord Saxemund, ayağa fırladı. «Lake mi? O... O...»

— «Üzülme Noel Baba, Lake senin aleyhinde bir şey söyleyecek değil.»

Biraz sonra içeriye giren Gerald Lake, sahiden bir şey söyleyecek gibi değildi. Bir gece evvel Butler'i hakir gören adam endişeli endişeli etrafına bakındı.

Patrick Butler, son derece nazik bir tavırla, «Sizden özür dilemem lâzım, Mr. Lake,» diye söze başladı. «Dün gece sizi son derece iç sıkıcı bir mahlûk sanmıştım. Meğer siz sadece idealist bir insanmışınız. Hattâ sokağa çıkmamamızı söylediğiniz zaman bile size inanmadımdı. Ama yanılmışım. Aslında siz çok dürüst bir insansınız...»

— «Aşağılık mahlûklardan para alan bir adam nasıl dürüst olur. Ben, senelerden beri Big Louie denilen hayduttan para alıyorum.»

— «Burası beni alâkadar etmez, Mr. Lake. Sizin mazide yaptıklarınız...»

— «Hayır, hayır, beni korumaya çalışmayın. Ben kötü insanlardan para alıp fakirlere vermeyi düşünmüştüm. Böylece iyilik edeceğimi sanıyordum. Halbuki sadece kendimi aldatmışım.»

— «Neyse bunu bırakalım. Bize dün geceden bahsedin.» Butler, genç adama kötü hisler beslemediğini göstermek is-

ter gibi gayet nazik konuşuyordu. Bir gece evvelki küstah halinden eser kalmamıştı.

— «Dün gece saat sekiz buçukta Big Louie bana telefon etti. Bir müşterisinin bizden bir şey rica ettiğini söyledi.»

— «Peki, müşterinin adını biliyor musunuz?»

— «Mr. Vaughan... Mr. James Vaughan adında biri... Kendisini tanımıyorum.»

— «Peki Mr. Vaughan ne istiyormuş.»

Lake, yutkundu. «Sizi dövüp hastahanelik etmemizi istiyordu. Bir ay kadar hastahane yatarak kimseyi savunmamınızı arzu ediyordu.»

Jim Vaughan, sapsarı kesilmişti. Bir adım atıp usulca odadan çıkmaya niyet ettiyse de Butler'in baktığını görünce sindi.

İrlândalı avukat, «Peki bu işi nasıl yapacaktınız?» diye atıldı.

— «Anladığıma göre Mr. Prentice, iki hanım ve siz evinizdeydiniz. Daha sonra sizin Buckingham Otel'ine gitmek üzere evden ayrıldığınızı öğrendim. Mr. Vaughan, sizin evinize telefon ederek kâhya kadına nerede olduğunuzu sormuş ve Buckingham otele gittiğinizi haber almış.»

— «Peki, Mr. Vaughan, beni ortadan kaldırmak için ne tavsiye etmiş?»

— «Şey.. Şey... Kendisi otele gitmek için Mr. Cotterby'nin antikacı dükkânının önünden geçmeniz lâzım geldiğini düşünmüş olacak. Bu yüzden de sizi durdurmamız için vitrine eski eldivenlerden bahseden bir ilân koymamızı istemiş. Zannederseniz Mr. Prentice'le siz eldivenlerle ilgileniyormusunuz. Bigg Louise, işin kolay olduğunu söyledi. Bizim patrona...»

Lord Saxemund, «Yavaş gel!» diye homurdandı.

Lake'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Birinde tarihi eldivenler varmış. Big Louie, kendisinde o şahsın anahtarı olduğunu ve hemen gidip o evden eldivenleri alabileceğini ilâve etti. Sonra, o eldivenleri dükkâna yolladı...» Devam edemiyerek sustu.

— «O serseriler gelip beni döveceklerdi, değil mi?»

— «Evet, Big Louie, öyle söylemişti ama ben şiddetten nefret ederim. Bu yüzden de sizi ikaz etmeye çalıştım. Fakat Mr. Cotterby, benim de o serseriler kadar ahlâksız olduğumu sandı. Hâlâ bana inanmıyor... Ben sizi büroma çıkarıp saklıyacaktım. Boşuna telâşlanmışım. Zira Mr. Prentice ve siz serserilerin hakkından geldiniz. Gece uyku kaçtı. Sabaha kadar oturdum ve kararımı verdim. Bugün birinin evine gidip, artık yanında çalışamayacağımı bildirdim. O şahıs sizinle bir anlaşma yapmış sanırım. Bu yüzden beni sizin yazıhanenize yolladı.»

Lake, sustu. Titreyen eliyle, yüzünü sildi. «Şimdi mahkemeye çıkıp bu dayak işini kendim tertiplemediğimi itirafa hazırım. Benim gibi budalalar cezalarını çekmelidirler.» Daha konuşacaktı fakat birdenbire vazgeçip, döndü ve odadan çıktı.

Charles Prentice, «Bu adam çıldırmış,» diye bağırdı. «Onu durdurun. Cemiyete zararlı bir mahlûk...»

Birdenbire Butler'in elindeki cismi görerek durakladı. Zira avukat çantasından fildişi saplı hançeri çıkarmıştı. Charles Amcanın halini görünce müstehzi bir tavırla gülümsedi. «Lake'in şahadetine lüzum kalmıyacak sanırım. Fakat jüri Vaughan'ın Abu'yu nasıl öldürdüğünü öğrenmek isteyecektir. Onun için hazırlıklı bulunmam lâzım.» On beş santim uzunluğundaki hançeri çekip kınından çıkardı.

Patrick Butler, «Hugh,» dedi. «Şimdi de senin şahadetine başvuracağım. Bana yardım edebilecek misin?»

Genç adam başını salladı. «Öyle sanıyorum.»

— «Mükemmel. Bana cinayeti anlatırken Abu'nun intihar etmesine imkân olmadığını söylemiştin. Zira Fas hançerinin odada olmadığını farketmişin. Bu hançeri Abu, öldürülmeden kaç saat evvel gördün. Yani hançer ne zaman kayboldu?»

— «Abu gelmeden iki saat evvel gördüğümü sanıyorum. Sonra hançer yok oldu. Masada sadece kını kalmıştı.»

— «Peki, dün Miss Helen Dean'den başka seni ziyaret eden oldu mu?»

— «Hayır. Zaten Jim de bana aynı suali sormuştu.»

— «Seni şaşırtmak için bunu sormuş olacak. Aslında hançeri James Vaughan'dan başkasının çalmasına imkân yoktu. Herhalde amcan ona telefon edip Abu'nun saat beşte yazıhaneye geleceğini haber vermişti.» Charles Prentice'e baktı. «Öyle değil mi?»

— «Cevap vermek mecburiyetinde değilim!»

Butler, gülümsedi. «Üzülme mahkemede bülbül gibi konuşacaksın.»

— «Ben kaatilin suç ortağı değilim!»

— «Pekâlâ Mr. Charles Prentice... Şimdilik bunu bırakalım. Abu, tam saat beşte kapıyı ardına kadar açarak bu odaya girdi. Peki bu arada dikkatini çekecek bir şey yapmadı mı?»

Hugh, «Durup endişeli endişeli sol tarafa baktı,» diye cevap verdi.

— «Tamam! Zira Abu, Vaughan'ın odasının solda olduğunu biliyordu. Hem Vaughan'ın kendisini öldüreceğinden de korkmaktaydı. Yalnız zavallı Abu, seni firmanın büyük ortağı sandı. Dolandırılmış olduğu için fena halde sinirlenmişti. Ama bir taraftan da aptallık ettiği için kendisinden utanıyordu. Bu yüzden de sanki bu hâdise ağabeysinin başına gelmiş gibi davranmaya karar verdi. Hakikati daha sonra itiraf edecekti... Hugh, adamla konuşmanı Vaughan'ın işitmiş olması kabil mi?»

— «Evet, bundan eminim. Zira duvarlar bir hayli incedir. Jim, biraz sesini yükseltse ben hemen duyayım.»

— «Pekâlâ. Abu'nun geldiğini anlayan Vaughan, hançeri eline alıp beklemeğe başladı. Adamın konuşup işi anlatmasına mâni olması lâzımdı.» Butler'in sesi birdenbire sertleşti. «Abu'nun paltosunu aldığını ve adamı divana oturttuğunu söyledin. O sırada şöminenin üstündeki aynaya baktın mı? Veya arkayı döndün mü?»

— «Hayır, böyle bir şey yapmadım.»

Butler, «İşte bu yüzden James Vaughan'ın açık kapıdan içeriye süzüldüğünü de göremedin,» diye bağırdı. «Abu'yu

oturtup hemen oradan ayrılman lâzım geldiğini söyledi. Abu, telâşla bağırды. Sen onu yatıştırıp eline gazeteleri tutuşturdun ve paltonu giyip odadan çıktın. Bu arada James Vaughan, açık kapının arkasında bekliyordu.»

Odadakiler büyülenmiş gibi dinliyorlardı. Butler devam etti. «Sen odadan çıkınca arkadaşının kapısına vurdun. Ama o cevap vermedi. Kapıyı açıp içeriye girince de arkadaşını bulamadın. Çünkü James Vaughan o sırada senin odandaydı. Kendisini çok akıllı sanan Mr. Vaughan eline beyaz pamuklu eldiven giymişti. O harpte bıçakla çabucak adam öldürmesini öğrenmişti. Ama hançerin sapı fildişi olduğu için eldivenli eliyle bunu iyi tutamadı. Hançer birdenbire elinden kaydı. Bu yüzden de Abu hemen ölmedi. Kaatil, hançeri sapladıktan sonra eldivenlerini çıkarıp cebine koydu ve odadan çıkıp senin yanına geldi. Aradan ancak on, onbeş saniye kadar bir zaman geçmişti. Arkadaşının arkanda durduğunu görerek şaşırdın. Fakat onun hangi istikametten geldiğini farketmemiştin. Tabii Vaughan, aksi istikametten geldiğini iddia etti.»

Avukat içini çekerek Hugh'u süzdü. İşte hikâye bundan ibaret. Bir dakika sonra sen, başını uzatıp Abu'ya baktın. Adam hâlâ divanda oturuyordu. Elindeki gazeteye vurarak bir şeyler mırıldanmaktaydı. Abu, ufak tefek olduğu için ay-nadan onun boynunu görmene de imkân yoktu. Bu yüzden ona bir şey olmadığını sandın.»

Hugh, itiraz edecek oldu. «İyi ama vurulan bir insan bağırıp çağırmaya kalkışmaz mı? Hiç olmazsa yerinden fırlamaz mıydı?»

Butler, «Hayır,» dedi. «Dün gece buna benzer bir şey görmene rağmen unutmuşun. Cotterby, serserinin birine bıçak attığı zaman ne oldu? Adam donup kaldı. Umumiyetle kurşun veya bıçakla vurulanlar âni şok geçirirler. Bu yüzden de bir müddet kımıldayamazlar bile. Ancak bir süre sonra akılları başlarına gelir. Bağırmaya başlarlar. İşte Abu da durumunu iş işten geçtikten sonra farketti. Divandan fırladı. Böylece sen James Vaughan'ın kaatil olamayacağına karar verdin.

Talih kaatile yardım etmişti... Zaten arkadaşın bu cinayete intihar süsü vermek istiyordu. Onun için seni iknaya çalıştı. Abu'nun odada tek başına kalınca hançeri gırtlığına sapladığını iddia etti. Ama sen hâlâ cinayet üzerinde duruyordun. O zaman arkadaşın çaresiz kalarak cinayeti senin üstüne yıktı.»

Hugh, dayanamadı. «İyi ama nasıl olur? Jim, korkuya kapılıp kaçmış ve bu yüzden de polisler ondan şüphelenmişler.»

Butler, müstehzi bir tavırla güldü. «Öyle mi sanıyorsun? Sen yanlışlıkla Vaughan'ın çantasını alıp gidince kendisi çok sevindi. Bu fırsattan istifade ederek kanlı eldivenleri senin çantana tıktı. Nasıl olsa polisler bunu bulacaklardı. Yani arkadaşın korkuya kapılmadı. O her şeyi soğukkanlılıkla hesapladı. Polislerden kaçması da şüpheyi senin üstüne çekmek içindi. Bu yüzden de kendisini bulan polislerle kafa tutmaya kalktı. Ama bu arada seni koruduğunu ima etmeği de unutmadı. Hattâ telefonda sana çatarak, yirmi dört saat içinde teslim olacağına dair senden söz aldı. James Vaughan, oldukça zeki bir insan ama en sonunda yakayı ele verdi.»

Butler, fildişi saplı hançeri de çantasına koydu. «Şimdi size bu işteki rolümü anlatayım. Emniyet Müdür Muavini Mr. Lee, eski bir arkadaşımdı. Kendisine vaziyeti anlattım. Müfettiş Alec Duff razı olduğu takdirde cinayeti çözmemeye izin verdi. Müfettiş olgun bir insan olduğu için teklifimi kabul etti tabii.» Sesini yükseltti. «Müfettiş Duff!»

— «Efendim.»

— «İçeriye gelir misiniz?»

— «Peki.» Kapı açılarak İskoç içeriye girdi. Butler, çantasını işaret ederek, «Bütün deliller burada Müfettiş bey,» dedi. «Hattâ Vaughan'ın pamuklu eldivenlerini bile aldım. Mr. Vaughan, bahçeye meraklıymış. Çiçekleriyle meşgul olurken pamuklu eldiven giyermiş. Üstelik bu eldivenleri bir hafta evvel küçük bir dükkândan satın almış. Satıcı kız kaatilin resimlerini görür görmez tanıdı. Müfettiş Duff, bu delillerle kaatili darağacına götürebilecek miyiz?»

Duff, başını salladı. «Hem de nasıl.»

— «O halde suçluyu teslim alın.»

Jim, anlaşılabilir bir şeyler söyleyerek Müfettiş Duff'a saldıracak oldu. Ama İskoç böyle şeylere alışık. Kısa bir boğuşmadan sonra Müfettiş Duff kaatilin bileklerine kelepçeyi geçirdi. Butler'in çantasını da alıp Vaughan'ı iterek odadan çıkardı.

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Nihayet Cecile, gözlerindeki yaşları silerek doğruldu. «Çok.. Çok acı bir şey.. Ama bu gece benim programım var. Onun için gitmem lâzım.»

Butler, gülümsedi. «Müsaade edersen seni tiyatroya bırakayım, Cecile. Yalnız önce kaatilin odasından paltomla şapkamı almam lâzım.»

Hugh, boğuk bir sesle, «Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,» diye söze başladı.

Ama meşhur avukat hemen onu susturdu. «Bunun lâfını bile etme dostum. Mühim bir şey değildi.» Sesini alçalttı. «Helen Dean'i bu gece yemeğe dâvet ettim. Buna bir itirazın yok ya.»

— «Ne münasebet. İsteddiğini yapmakta serbestsin.»

— «O halde mesele yok. Helen'i bir hayli beğendiğimi saklamıyacağım. Bu mevzuu incelemeye değer. Haydi Allahısmarladık.» Cecile'le beraber odadan çıktı.

Charles Amca ise, «Ben büroma gidip biraz dinleneceğim,» diye mırıldandı. Kapıya kadar yürüdükten sonra döndü. «Hugh, yavrum sana haksızlık ettimse...»

— «Rica ederim, bu bahsi kapatın amca.»

— «Fakat firmadaki durumun...»

— «Nasıl olsa istifamı vereceğim. Tek başıma çalışmaya karar verdim. Biraz birikmiş param var. Hem dostlarımda bana yardım edeceklerini sanıyorum.»

Charles amca, başını eğerek odadan çıktı.

Monica, nedense Hugh'la konuşmak bile istemiyordu. Kaşlarını çatarak, «Merhamete ihtiyacım yok,» diye söylendi. «Hem benimle gelmeni de istemiyorum. Her zaman olduğu gibi yine yalnız gideceğim. Jim'in pek iyi bir insan olma-

dığını biliyordum ama ondan başka kimsem yoktu.» Kapıyı açarak çıktı. Nişanlısı için gözyaşı dökmemişti. Zaten Monica üzüntüsünü belli etmiyecek kadar gururluydu.

Hava iyice kararmıştı. Üstelik etraf hâlâ sisliydi. Hâlâ koltukta oturan Lord Saxemund'un sesi sedası çıkmıyordu. Belki de ihtiyar günahkâr olanlara üzölmüşü.

Hugh, genç kıza baktı. Pam, usulca, «Seni seviyorum,» diye fısıldadı. İşte o zaman Hugh, bir an evvel harekete geçmesi lâzım geldiğini anladı.

— «Lord Saxemund!»

— «Ne var?»

Pam, sevgilisının neler söyleyeceğini anlamıştı. Gayri ihtiyarî pencerelere baktı. Üstelik dördüncü kattaydılar. Genç kız bir an telâşlandıysa da sonra kendi kendine gülümsedi.

Hugh'un gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Lord Saxemund size bir şey söyleyeceğim...»

SON

Sevgili Okurlarımıza :

AKBABA Yayınevi üç dal üstünden kitap yayınlarına başlamıştır:

1 — Sanat yayınları: Şiir, yerli roman, romanlaştırılmış biyografi, hâtıra ve seyahat edebiyatı...

2 — Mizah edebiyatı: Mizah hikâyeleri, mizah romanları, fıkralar, nükteler, hicivler...

Bu seriye bütün dünya mizahı girecektir.

3 — Tercüme romanlar: Bu romanlar, bütün dünya dillerine çevrilmiş romanlar arasından dikkatle seçilecek ve en başarılı kalemler tarafından titiz bir dikkatle dilimize çevirilecektir.

AKBABA Yayınevi kültür hayatımıza yapacağı yeni hizmetle iftihar eder.

Romanlarımız

Yayınevimiz, tercüme romanlar serisine aşağıdaki romanlarla başladı:

- 1 - Kör Şeytan
- 2 - Gel Evlenelim
- 3 - Vahşi Gelin
- 4 - Şüphe
- 5 - Gölge Yollar
- 6 - Kara Dul
- 7 - Milyoner Kızlar
- 8 - Kanlı Eldiven

Bu romanlar, rastgele alınmış, rastgele dilimize çevrilmiş, rastgele basılmış romanlar değildir.

Sekizi de

Dünya dillerine çevrilmiş

ve satış rekoru kırmış en güzel eserler arasından seçilmiş ve aslına uyularak tam tercüme yapılmıştır.

Her kitap 5 Lira

